SCHŮZKA SE SMRTÍ

AGATHA CHRISTIE

KAPITOLA 1

„Je ti už jasné, že ji musíme zabít?“ Tato otázka vyklouzla oknem ven do tiché noci, na chvíli uvízla ve vzduchu a pak plynula tmou dál k Mrtvému moři.

Hercule Poirot chvíli vyčkával s rukou na okenní klice. Mračil se. Pak rozhodným pohybem okno zavřel, aby škodlivý noční průvan nevnikal do místnosti. Hercule Poirot byl totiž vychován v přesvědčení, že venkovní vzduch je nejlépe nechat venku a že zejména noční vzduch je zdraví nebezpečný.

Pečlivě zatáhl záclony a se shovívavým úsměvem šel k lůžku.

„Je ti už jasné, že ji musíme zabít?“ Vskutku podivná slova, jež detektiv Hercule Poirot zaslechl hned první noc v Jeruzalémě!

„Je to k zbláznění! Ať se hnu kamkoliv, vždycky se vyskytne něco, co mi připomene zločin,“ bručel. Usmíval se však dál, protože si vzpomněl na jednu historku, kterou kdysi slyšel o romanopisci Anthony Trollopovi. Jednou prý se Trollop plavil přes Atlantik a náhodou vyslechl rozhovor dvou spolucestujících o jednom svém románu, který právě vycházel na pokračování.

„Je to moc dobré,“ prohlašoval jeden z nich. „Ale měl by zabít tu otravnou starou bábu.“ Se širokým úsměvem je spisovatel oslovil:

„Jsem vám velice zavázán, pánové. Hned půjdu a zabiju ji.“

Teď Poirotovi vrtalo hlavou, čím asi byla vyvolána slova, která právě zaslechl. Snad si to někdo opakoval roli, nebo nahlas předčítal z knihy.

„Třeba si ještě jednou na tahle slova vzpomenu,“ říkal si s úsměvem, „a třeba pak dostanou jiný, horší význam.“

Najednou měl pocit, že v tom hlase zaznělo jakési divné, nervózní napětí a silné citové vzrušení. Byl to hlas mladého muže nebo chlapce…

Když potom zhasínal noční lampičku u postele, uvědomil si, že potká-li člověka, jehož hlas právě slyšel, určitě ho pozná po hlase.

Raymond a Carol Boyntonovi s hlavami u sebe se opírali lokty o okenní římsu a hleděli do modré hlubiny noci. Raymond nervózně opakoval: „Je ti už jasné, že ji musíme zabít?“ Carol se opatrně pohnula. Pak řekla hlubokým, chraplavým hlasem: „To je ale hrozné…“

„Není to o nic hroznější než tohle!“

„Myslím, že ne…“

Raymond vášnivě pokračoval:

„Takhle to dál nejde… Musíme něco udělat! A nemáme na vybranou…“

„Kdybychom se mohli nějak dostat pryč…“ odpověděla Carol, ale neznělo to přesvědčivě, a ona to věděla.

„Nemůžeme.“ Raymondův hlas byl dutý a plný beznaděje. „Carol, vždyť víš, že nemůžeme…“

Děvče se zachvělo.

„Já vím, Rayi. já vím.“

Raymond se neočekávaně trpce zasmál:

„Lidi by asi řekli, že jsme blázni, když nejsme s to se prostě sebrat a odejít…“

„Možná, že jsme – blázni!“

„Taky si to někdy říkám. Snad už jsme blázni, nebo brzo budeme… Určitě by nás někteří lidé prohlásili za blázny už teď – vždyť tu klidně a chladnokrevně plánujeme vraždu své vlastní matky!“

„Ona není naše vlastní matka!“ namítla Carol ostře.

„Není, to máš pravdu.“

Dlouho bylo ticho. Konečně řekl Raymond klidně;

„Souhlasíš, Carol?“

Odpověděla pevně:
„Ano, myslím, že by měla zemřít…“ Pak náhle vybuchla: „Je šílená! Jsem si jistá, že je šílená. Nemohla by nás přece tak týrat, kdyby byla normální. Kolik let si říkáme: takhle to nemůže jít dál! A ono to jde pořád dál. Říkáme si: jednou umře! A ona pořád neumírá. Myslím, že vůbec neumře, pokud…“
„Pokud ji nezabíjeni…“ dokončil Raymond.
„Ano,“ sevřela v pěst ruce, jimiž se opírala o okno.
Její bratr pokračoval chladným, věcným tónem. Jen sotva postřehnutelné chvění hlasu prozrazovalo jeho hluboké vnitřní vzrušení.
„Chápeš přece, proč to musí být jeden z nás dvou? U Lennoxe musíš brát ohled na Nadine. A nemůžeme do toho zatahovat Jinny.“
Carol se zachvěla.
„Ubohá Jinny… Já se tolik bojím…“
„Já vím. Rychle se to u ní zhoršuje, viď? To je další důvod, proč musíme něco rychle podniknout, než to s ní dojde moc daleko.“
Carol se prudce vztyčila a odhrnula si z čela pramen světle hnědých vlasů.
„Rayi, nemyslíš si, že děláme něco špatného, viď?“
Odpověděl stejným tónem, předstíraje klid.
„Ne. Myslím, že je to totéž jako zabít vzteklého psa, který páchá škodu a jehož řádění je nutno udělat konec. A tohle je jediná cesta, jak zabránit dalšímu zlu.“
„Jenže nás stejně pošlou na křeslo,“ namítla Carol. „Kdyby se na to přišlo, nikomu bychom nedokázali vylíčit, jak je strašná. Znělo by to fantasticky. Ono se to totiž všecko vlastně odehrává jen v našich představách, v naší mysli!“
„Nikdo na to nepřijde.“ řekl Raymond. „Mám jistý plán… Všecko jsem důkladně promyslel. Bude to pro nás úplně bez rizika.“
Carol se k němu náhle otočila.
„Rayi. ty ses nějak změnil. Něco se ti muselo stát… Proč ti to tak najednou vlezlo do hlavy?“
„Proč myslíš, že se mi muselo něco stát?“ odvrátil hlavu a zadíval se do temné noci.
„Určitě se ti něco stalo, Rayi. Způsobilo to to děvče ve vlaku?“
„Ne, ovšem že ne – proč myslíš? Nemluv nesmysly, Carol. Mluvme raději o… o…“
„O tvém plánu? Jsi si jist, že je to dobrý plán?“
„Myslím že je. Musíme ovšem počkat na vhodnou příležitost. A potom, půjde-li to dobře, budeme volní – všichni!“
„Volní?“ Carol slabě povzdechla. Vzhlédla k hvězdnaté obloze a najednou se rozplakala.
„Carol, co je li?“
„Je to všecko tak krásné, tahle modrá noc, hvězdy…“ vyrážela nesouvisle mezi vzlykotem, „a my stojíme mimo. Proč nemůžeme být jako ostatní? Jsme takoví divní a nenormální!“
„Ale my budeme normální, až ona bude mrtvá…“
„Jsi o tom přesvědčen? Není už pozdě? Nezůstaneme už napořád takoví divní a odlišní?“
„Ne, určitě ne!“
„Ráda bych věděla…“
„Carol, raději ne…“
Odstrčila mu ruku, kterou ji hladil.
„Neboj se, já jsem s tebou! Rozhodně s tebou držím. Kvůli ostatním, hlavně kvůli Jinny!“
Raymond řekl po chvíli mlčení:
„Budeme pokračovat?“
„Ano!“
„Dobře. Vyložím ti svůj plán.“ Naklonil se k ní.

KAPITOLA 2

Sarah Kingová, mladá lékařka, stála u stolu v čítárně hotelu Solomon v Jeruzalémě a pomalu se probírala kupou novin a časopisů. Vraštila obočí. Zdálo se, že je něčím zaujata.
Vysoký Francouz středních let, který sem vešel z haly, se chvíli na dívku díval, pak obešel stůl a zastavil se na protější straně stolu. Když se jejich pohledy setkaly, Sarah se na něho usmála jako na známého. Vzpomněla si, že jí na cestě z Káhiry pomohl s kufrem, když právě nemohla sehnat žádného nosiče.
„Líbí se vám Jeruzalém?“ zeptal se dr. Gerard, když se pozdravili.
„Je do jisté míry hrozný,“ řekla Sarah a dodala: „Náboženství je velice zvláštní věc.“

Francouze ta poznámka zřejmě pobavila.
„Vím, co máte na mysli.“ Jeho angličtina byla téměř dokonalá. „Nejrůznější sekty se mezi sebou hašteří a navzájem se potírají, že?“
„A ještě k tomu ty hrozné věci, které nastavěli!“ řekla Sarah.
„Máte pravdu.“
„Dnes mě z jednoho kostela vyhnali, protože jsem měla šaty bez rukávů,“ řekla Sarah lítostivě.
„Všemohoucímu se zřejmě nelíbí mé paže, ačkoli je sám stvořil.“
Dr. Gerard se usmál.
„Chtěl jsem si objednat kávu. Smím vás pozvat, slečno…?“
„Kingová. Sarah Kingová.“
„A já – dovolte.“ Hbitě jí podal svou navštívenku. Sarah ji vzala a oči se jí rozšířily radostným údivem:
„Doktor Theodore Gerard? Ah, jsem velice ráda, že vás poznávám. Četla jsem samozřejmě všecky vaše knihy. Máte ohromně zajímavé názory na schizofrenii!“
„Samozřejmě?“ dr. Gerard se zatvářil zvědavě. Sarah trochu ostýchavě vysvětlovala: „Víte, já jsem totiž vlastně také lékařka. Právě jsem promovala.“
„Ach tak!“
Dr. Gerard objednal kávu a pak si sedli do rohu salónku. Francouze ani tak nezajímaly lékařské úspěchy Sarah jako její krásné černé vlasy splývající ve vlnách dozadu na ramena a její krásně modelovaná rudá ústa. Zřejmě ho bavila úcta, s níž se na něho dívala.
„Zůstanete tu dlouho?“ zeptal se ze zdvořilosti.
„Jenom pár dní. Pak chci jet do Petry.“
„Hm. Také bych tam chtěl jet, jestli to ovšem nezabere příliš mnoho času. Musím být totiž čtrnáctého v Paříži,“
„Zabere to asi týden. Dva dny cesta tam, dva dny pobyt a dva dny zpět.“
„Musím ráno zajít do cestovní kanceláře a zjistit, jak to mám zařídit.“
Do salónku vešla jakási menší společnost a usadila se tam. Sarah je se zájmem pozorovala. Pak ztišila hlas.
„Ti lidé, kteří právě vešli – všiml jste si jich onehdy večer ve vlaku? Odjížděli z Káhiry stejně jako my.“
Dr. Gerard si nasadil monokl a zahleděl se tím směrem.
„Američané?“
Sarah přikývla. Ano. Americká rodina. Ale dost neobvyklá rodina.“
„Neobvyklá? V jakém smyslu neobvyklá?“
„Tak. podívejte se na ně. Zejména na tu starou ženu.“
Dr. Gerard jí vyhověl. Jeho bystrý, zkušený pohled přecházel rychle z jedné tváře na druhou. Nejdříve si všiml ochable sedícího vysokého muže, mohlo mu být kolem třiceti. Měl příjemnou, ale nerozhodnou tvář a jeho chování bylo apatické. Pak tam byla dvojice hezkých mladých lidí – chlapec měl hlavu skoro klasicky krásnou. S tím taky není všechno v pořádku, pomyslil si dr. Gerard. Ano, výrazný stav nervového vypětí. Děvče byla zřejmě jeho sestra, hodně se mu podobala a byla také silně rozrušená. Potom ještě jedno děvče, mladší, se zlatě rudými vlasy, které jí tvořily kolem hlavy svatozář. Její neklidné ruce trhaly a cupovaly kapesníček. Dále mladá tmavovlasá žena, s klidným výrazem v bledé tváři. Její obličej připomínal Luiniho Madonu. Tahle žena nebyla nervózní. A uprostřed skupinky – proboha! pomyslil si dr. Gerard s upřímným odporem. Strašidelná ženská! Stará, odulá, napuchlá. Seděla nehnutě jako pitvorný starý Budha nebo obrovitý pavouk uprostřed pavučiny.
Obrátil se k Sarah:
„La maman není žádná kráska, viďte?“ a pokrčil rameny.
„Je v ní něco zlověstného, nezdá se vám?“ Dr. Gerard se na starou ženu znovu zkoumavě zadíval.
„Vodnatelnost a srdeční…“ následoval lékařský termín.
„Ach ano, to také!‘ Sarah však neměla na mysli lékařskou diagnózu.
„Ale vztah ostatních k ní je podivný, nemyslíte?“
„Kdo jsou ti lidé, víte to?“
„Jmenují se Boyntonovi. Matka, syn se ženou, mladší syn a dvě dcery.“
Dr. Gerard ironicky poznamenal:
„La famille Boynton si prohlíží svět.“
„Ano, ale jak si ho prohlíží. Nikdo z nich se nikdy nedá do řeči s cizím člověkem. A nikdo z nich nesmí nic udělat, dokud mu to ta stará žena nedovolí.“
„Je zřejmě matriarchální typ,“ řekl dr. Gerard zamyšleně.

„Podle mého je to vyložený tyran," odpověděla Sarah.
Dr. Gerard pokrčil rameny a poznamenal, že jak je všeobecně známo, americká žena vládne světu.
„Ano, ale tohle je víc, než si myslíte," trvala Sarah na svém. „Ona je všecky udržuje v takovém strachu, tak je zotročuje, až je to nemravné!"
„Není dobré, má-li žena příliš mnoho moci," souhlasil dr. Gerard. Najednou zvážněl. „Žena obyčejně neodolá pokušení, aby jí nezneužila."
Úkosem se podíval na Sarah. Pozorovala Boyntonovy, vlastně jednoho z nich. Tak je to tedy, řekl si v duchu dr. Gerard a usmál se chápavým francouzským úsměvem. Aby si svůj dojem ověřil, zeptal se jí.
„Vy jste s nimi mluvila?"
„Ano, vlastně jen s jedním z nich."
„S tím mladíkem – s tím mladším synem?"
„Ano. Ve vlaku z Kantary do Jeruzaléma. Stál v chodbičce a tak jsem se s ním dala do řeči."
Slečna Ringová rozhodně nepatřila k plachým lidem. Zajímali ji lidé a měla družnou povahu, i když byla trochu netrpělivá.
„Proč jste se s ním dala do řeči?" vyptával se Gerard dále.
Sarah pokrčila rameny.
„Proč ne? Já se na cestách často bavím s lidmi. Zajímá mě, co dělají, co si myslí a co cítí."
Dáváte si je tak říkajíc pod mikroskop."
„Můžete tomu tak říkat," připustila.
„A jaký dojem jste měla v tomto případě?"
Zaváhala.
„Bylo to zvláštní. Za prvé, ten hoch se červenal až po kořínky vlasů…"
„To je tak zvláštní?" zeptal se suše Gerard.
Sarah se zasmála.
„Myslíte si, že mě pokládal za nestydatou ženskou, která se pokouší s ním navázat známost? Ale ne, to si určitě nemyslel. Konečně, tohle snad muži vždycky poznají, ne?" Podívala se na něho otevřeným, tázavým pohledem.
Dr. Gerard přikývl.
„Měla jsem dojem," pokračovala a trochu se při tom mračila, „že je – jak bych to řekla – radostně vzrušen i polekán. Bezmezná radost a zároveň hrozný strach. A to je přece zvláštní. Mně se vždycky zdáli Američané neobyčejně vyrovnaní. Dvacetiletý Američan zná svět a ví si s ním rady daleko lépe než stejně starý kluk z Anglie. A tomuhle mládenci musí být přece dvacet."
„Řekl bych, že dvacet tři nebo dvacet čtyři!"
„Tolik?"
„Určitě."
„Ano, máte možná pravdu… Přesto se. mi, nevím proč, zdá mnohem mladší…"
„Je duševně málo vyspělý. Přetrvává u něho dětský faktor."
„Takže mám pravdu, že není úplně normální?"
Dr. Gerard pokrčil rameny a trochu se usmál jejímu naléhání.
„Moje milá slečno, je někdo z nás úplně normální? Ale v tomto případě vám ručím, že je to pravděpodobně nějaký druh neurózy."
„Která je spojená s tou hroznou starou ženou, o tom jsem přesvědčena!"
„Zdá se, že ji nesnášíte," zadíval se na ni Gerard zvědavě.
„Opravdu. Má takový zlomyslný, zlý pohled!"
„Takový pohled mají mnohé matky, jestliže okouzlující mladé dámy přitahují jejich syny!" namítl Gerard.
Sarah udělala netrpělivé gesto. Francouzi jsou zřejmě všichni stejní, pomyslila si, posedlí sexem! Ačkoliv jako svědomitý psycholog musela připustit, že většina jevů mívá svůj sexuální podtext. A dala se do obvyklých psychologických úvah.
Najednou se z nich vytrhla. Raymond Boynton šel místností ke stolu uprostřed a začal hledat nějaký časopis. Když na zpáteční cestě procházel kolem Sarah, podívala se na něho a oslovila ho:
„Viděl jste dneska hodně pamětihodností?" Nepřemýšlela o tom, nač se ho ptá, hlavně ji zajímalo, jak její oslovení přijme.
Raymond se nerozhodně zastavil, zrudl, zachvěl se a jeho oči se bojácně obracely do středu jejich rodinného seskupení. Koktal:
„A-ano, jistě, tedy – skutečně, já…"
A jako by ho někdo popohnal, spěchal k rodině a podával staré ženě časopis.

Groteskní postava připomínající Buddhu vztáhla po časopise tlustou paži, ale jak jej od chlapce brala, dívala se, jak si dr. Gerard všiml, chlapci do tváře. Něco zabručela, ale nezdálo se, že by děkovala. Pohnula nepatrně hlavou. Doktor viděl, že se teď upřeně dívá na Sarah. Její obličej byl bezvýrazný. Nedalo se z něho vyčíst, co si myslí.
Sarah se podívala na hodinky a zvolala: „Už je mnohem později, než jsem myslela.“ Vstala. „Děkuji za kávu, doktore Gerarde. Musím ještě napsat několik dopisů.“
Dr. Gerard vstal a stiskl jí ruku.
Doufám, že se zase uvidíme.“
„Snad ano. Doufám, že pojedete do Petry?“
„Určitě se o to pokusím.“
Sarah se na něho usmála a odcházela. Cestou ze salónku musela projít kolem Boyntonových.
Dr. Gerard si všiml, že se paní Boyntonová upřeně dívala svému synovi do tváře. Viděl, že chlapcovy oči se setkaly s jejím pohledem. Jak Sarah procházela kolem nich, Reymond Boynton pootočil hlavu, ale ne směrem k ní, nýbrž od ní. Byl to pomalý, neochotný pohyb. Vypadalo to, jako by stará paní Boyntonová zatáhla za nějakou neviditelnou nitku.
Sarah se všimla toho vyhýbavého pohybu a byla příliš mladá a impulsívní, aby ji to nepodráždilo. Vždyť si spolu tak přátelsky povídali v chodbičce rachotícího lůžkového vozu! Porovnávali si své zážitky z Egypta, smáli se směšné hatmatilce chlapců s oslíky a pouličních prodavačů.
Sarah popisovala scénu, kterou zažila s jedním poháněčem velbloudů. Spustil na ni drze s nadějí na dobrý obchod: Vy anglická nebo americká lady? A ona: Ne, čínská. A jakou měla legraci, že ho vyvedla z konceptu.
Ten chlapec se choval jako nějaký milý, rozjařený student, ta jeho rozjařenóst a dychtivost byla skoro dojemná. A teď z ničeho nic je plachý, chová se nevychovaně, doslova hrubě.
„Už se s ním nebudu bavit,“ pomyslila si Sarah rozhořčeně. Sarah, třebaže o sobě měla dobré mínění, nebyla přitom nijak domýšlivá. Věděla, že působí na muže přitažlivě, a nebyla nyní ochotná smířit se s porážkou, která ji přímo urážela.
Možná že se k tomu mladíkovi chovala příliš kamarádsky, ale jen proto, že jí ho bylo z jakýchsi nepochopitelných důvodů líto. Teď je však jasné, že je to jenom hrubý, neotesaný a nafoukaný Amerikán.
Místo aby psala dopisy, o nichž mluvila, seděla teď Sarah Kingová u toaletního stolku, pročesávala si vlasy, pozorovala v zrcadle své světle hnědé oči, v nichž se zračil zmatek, a dělala bilanci svého dosavadního života.
Prošla právě těžkou citovou krizí. Před měsícem zrušila své zasnoubení s mladým lékařem, o čtyři léta starším než ona. Kdysi je to k sobě velmi přitahovalo, ale měli dosti podobnou povahu i temperament. Neshody a hádky mezi nimi začaly být na denním pořádku. Sarah sama byla příliš panovačná, než aby snesla nadvládu toho druhého. Jako mnoho temperamentních žen i Sarah byla přesvědčena, že obdivuje sílu. Vždycky si říkala, že by chtěla být mužem ovládána. A když potkala muže, který byl s to ji ovládat, zjistila, že se jí to vůbec nelíbí.
Málem jí to zlomilo srdce, když se rozhodla své zasnoubení zrušit, ale byla dost prozíravá, aby pochopila, že pouhá vzájemná přitažlivost nemůže postačit k vybudování šťastného soužití na celý život.
Naordinovala si po zralé úvaze zajímavou prázdninovou cestu, aby na své trápení snáze zapomněla, než se zase vrátí k vážné práci.
Její myšlenky se vrátily z minulých týdnů zpět do přítomnosti.
Jsem zvědavá, říkala si, jestli mi doktor Gerard dovolí pohovořit si s ním o jeho práci. Má za sebou skvělou vědeckou kariéru. Jen kdyby mě chtěl brát vážně… Možná, pojede-li do Petry…
Ale ten zvláštní, neotesaný Američan jí nešel s mysli. Nepochybovala, že reagoval tak podivně proto, že byla přítomna jeho rodina, ale Sarah jím stejně trochu pohrdala. Být tak závislý, to bylo opravdu směšné, zvláště u muže.
A přece…
Náhle se jí zmocnil podivný pocit. Nebylo to přece jen trochu zvláštní, neobvyklé?
A slyšela se, jak si říká nahlas: Ten chlapec čeká na své vysvobození. A já se o to postarám!“

KAPITOLA 3

Když Sarah odešla ze salónku, zůstal dr. Gerard ještě pár minut na svém místě. Pak přešel ke stolu, vzal si odtud poslední číslo Le Matin a sedl si do křesla pár metrů od Boyntonových. Jeho zvědavost byla probuzena.
Zprvu ho zájem té mladé Angličanky o tuto americkou rodinu jen bavil, protože jej zlomyslně přičítal

dívčinu zájmu o jednoho člena té rodiny. Avšak cosi mimořádného, co obklopovalo tuto rodinnou skupinku, v něm probudilo hlubší, neosobní zájem vědce. Cítil, že to může být pro psychologa rozhodně zajímavé.
Schován za novinami nenápadně je pozoroval. Především chlapce, o kterého se ta hezká Angličanka tolik zajímala. Ano, řekl si Gerard, přesně tento typ se jí musí líbit. Sarah Kingová byla silná, měla dobré nervy, střízlivý úsudek a pevnou vůli. Dr. Gerard soudil, že tento mladík je senzitivní, vnímavý, nedůvěřivý a snadno ovladatelný. Jeho zkušené oko lékaře si všimlo, že chlapec je v tomto okamžiku ve stavu silného nervového vypětí. Dr. Gerard uvažoval, proč asi. Zaráželo ho to. Mladý muž, fyzicky jak se zdálo úplně zdravý se přece může na takové cestě výborně bavit, ale on je takřka na pokraji nervového zhroucení!
Obrátil pozornost na ostatní členy rodiny. Ta dívka se světle hnědými vlasy byla podle všeho Raymondova sestra. Oba byli stejné křehké a souměrné postavy. Měli štíhlé, krásně utvářené ruce, stejnou linii brady, stejné držení hlavy, štíhlý krk: vypadali aristokraticky. A to děvče bylo také předrážděné, dívka působila stejně jako její bratr dojmem naprostého nervového vyčerpání. Dělala bezděčné nervózní pohyby, oči měla příliš lesklé, pod očima tmavé stíny. Mluvila velice rychle, až se zajíkala. Ve tváři měla výraz napjaté ostražitosti, která ani na okamžik nepovoluje.
„Taky má strach," usoudil dr. Gerard, „ano, má strach!"
Vyslechl úryvky jejich rozhovoru, docela normálního běžného rozhovoru.
„Mohli bychom jít do Šalomounových stájí."
„Nebylo by to pro matku moc namáhavé?"
„A ráno třebas ke Zdi nářků."
„Samozřejmě do Templu – říkají tomu bůhví proč Omarova mešita."
„Protože z Templu udělali mohamedánskou mešitu, Lennoxi, to je jasné."
Všední, obyčejné řeči turistů. A přece byl dr. Gerard přesvědčen, že vyslechnuté úryvky rozhovoru nevyjadřují skutečné myšlenky hovořících. Byly maskou, která zastírala prudký, skrytý tok myšlenek a pocitů pečlivě ukrývaných pod hladkým nátěrem řečí.
A opět nenápadně vyhlédl ze svého úkrytu za novinami.
Lennox? To je starší syn. Rodová podoba je zřejmá, ale jsou tu i některé rozdíly. Lennox není tak rozrušený a napjatý jako druzí dva jeho sourozenci. Gerard si pomyslel, že snad není tak nervózní. Ale i on byl divný. Seděl uvolněně a sklesle. Doktor hledal vysvětlení, vybavoval si v duchu pacienty, kteří takhle vysedávali v nemocnicích, a uvažoval:
„Je vyčerpaný, vyčerpaný utrpením. Ten výraz očí – tak se dívá poraněný pes nebo nemocný kůň – to je tupé utrpení zvířete… To je zvláštní… Fyzicky vypadá v pořádku. Ale není pochyb, že nedávno prožil mnoho utrpení a duševních muk. Teď už netrpí, němě všechno snáší a čeká. Čeká, kdy dopadne rána. Jaká rána? Nebo si to všecko jenom vymýšlím? Ne – ne, ten člověk na něco čeká. Čeká, až to skončí. Tak leží pacienti postižení rakovinou, vděční za utišující lék, který trochu otupí bolest…"
Lennox Boynton vstal a podal matce klubko vlny, které stará paní upustila.
„Prosím, maminko."
„„Děkuji ti."
Copak to pletla ta mohutná, netečná stará žena? Něco tlustého a hrubého. Pomyslil si – palčáky pro vězně! – a zasmál se své fantazii.
Začal pozorovat nejmladšího člena společnosti – děvče s rudě zlatými vlasy. Bylo jí asi devatenáct. Měla světlou a čistou pleť, jakou často mívají rudovlásky. Ačkoliv její tvář byla příliš hubená, byla překrásná. Seděla a usmívala se pro sebe jakoby do prázdna. Ten úsměv byl zvláštní. Byl tak vzdálen od hotelu Solomon, od Jeruzaléma! Doktorovi Gerardovi to něco připomínalo. Náhle jako bleskem osvícen si vzpomněl. Byl to ten zvláštní nezemský úsměv panen z athénské Akropole – vzdálený a kouzelný, trochu nadpřirozený… Kouzlo tohoto úsměvu, to tiché soustředění se ho náhle bolestně dotklo.
A pak si dr. Gerard všiml jejích rukou. Byly skryty před očima společnosti u jejich stolu, ale on na ně ze svého místa viděl dobře. Její ruce schované v klíně cupovaly a trhaly jemný kapesníček. Ohromilo ho to. Ten nepřítomný úsměv, klidné držení těla – a horečná, ničivá činnost rukou…

KAPITOLA 4

Ozvalo se pomalé astmatické zakašlání provázené sípavým zvukem a pak ta mohutná žena s pletením promluvila.
„Ginevro, jsi unavená, měla by sis lehnout."
Děvče sebou škublo, ruce přerušily svoji mechanickou činnost.
„Nejsem unavená, maminko."

Gerard vychutnával hudebnost jejího hlasu. Byl sladce zpěvný, takový hlas dodává kouzla i těm nejobyčejnějším větám.
„Ne, jsi unavená. Já to vždycky poznám. Myslím, že nebudeš moci jít zítra ven a prohlížet si město.“
„Ach ne – určitě budu moct! Je mi úplně dobře!“
„Ne, nejsi zdravá. Budeš nemocná,“ řekla hrubým, skřípavým hlasem matka.
„Nebudu! Nebudu!“
Dívka se prudce roztřásla. Měkký a mírný hlas do toho řekl:
„Půjdu s tebou, Jinny.“
Tichá a klidná mladá žena s široce rozevřenýma, přemýšlivýma očima vstala. Tmavé vlasy měla pečlivě upraveny, šedé oči hleděly laskavě.
Stará paní řekla:
„Ne, ať jde nahoru sama.“
„Chci, aby šla Nadine se mnou,“ zvolalo děvče.
Nadine vykročila.
„To víš, že půjdu.“
„To dítě půjde raději samo, viď Jinny?‘’ pronesla stará paní.
Chvíli bylo ticho. Pak Ginevra Boyntonová řekla neočekávaně mdlým a bezvýrazným hlasem:
„Ano, půjdu raději sama. Děkuji ti, Nadine.“
A odcházela. Vysoká, hranatá postavička pohybující se s překvapivým půvabem.
Dr. Gerard spustil noviny a zadíval se naplno a velmi důkladně na starou paní Boyntonovou. Hleděla za svojí dcerou a její tlustá tvář tonula v podivném úsměvu. Vzdáleně to připomínalo karikaturu onoho nadpozemského úsměvu, který zářil na dívčině obličeji ještě před malou chvilkou.
Pak se stará žena zadívala na Nadine. Ta zrovna v tu chvíli znovu usedla. Zvedla oči a setkala se s pohledem své tchyně. Její obličej byl dokonale chladný. Pohled staré ženy byl zlomyslný.
Dr. Gerard si pomyslil: „To je ale nemožná stará tyranka!“
A tu náhle cítil, jak se zrak staré ženy upřel na něho, a zatajil dech. Byly to malé, černé, palčivé oči, ale vyzařovala z nich jakási síla, moc, zlomyslnost. O síle osobnosti toho věděl dr. Gerard dost. Uvědomil si, že tohle není žádná zhýčkaná nemocná, která týrá své okolí malichernými rozmary. Ta stará žena byla rozhodně silná. Přirovnával účinek jejího zlobného pohledu k upřenému pohledu kobry před útokem. Paní Boyntonová byla možná stará, churavá, ale nebyla bezmocná. Byla to žena, která ví, co je to mít moc, která celý život svou moc uplatňovala a která nikdy o své moci nezapochybovala.
Dr. Gerard se jednou setkal s ženou, která předváděla velice efektní a nebezpečný výstup s tygry. Ohromní pružní dravci se plížili na určená místa a předváděli své trapné a ponižující triky. Jejich pohledy a vrčení prozrazovaly fanatickou nenávist, ale poslouchali, hrbili se. Artistka byla mladá žena, tmavá pyšná krasavice, ale pohled měla stejný.
„Krotitelka!“ řekl si dr. Gerard.
A nyní pochopil, co podbarvovalo ono nevinné rodinné klábosení. Byla to nenávist – temný, vzedmutý proud nenávisti.
Většina lidí by mě považovala za absurdního fantastu, uvažoval. Mám před sebou obyčejnou, vřele se milující americkou rodinku, která si užívá v Palestině, a já ji opřádám historkami černé magie!
Pak se podíval se zájmem na tichou mladou ženu, jíž říkali Nadine. Na levé ruce měla snubní prsten, a když se na ni podíval, zahlédl její rychlý pohled na světlovlasého, apaticky sedícího Lennoxe. Ten pohled ji prozradil. To tedy byli manželé… Ale byl to spíše pohled matky než pohled manželky. Tak se dívá jen matka oddaně chránící děcko, o něž má strach. A ještě něco pochopil. Pochopil, že jenom Nadine Boyntonová jediná ze všech zůstává nedotčena zlým kouzlem své tchyně. Snad ji nemá ráda, ale nemá z ní strach. Její moc na ni nepůsobí. Je nešťastná, zoufale se bojí o svého manžela, ale není zotročená, jedná svobodně.
Dr. Gerard své pozorování uzavřel povzdechem:
„To jsou mi věci!“

KAPITOLA 5

Do těchto chmurných úvah najednou vnikl obyčejný, normální svět a ten kontrast působil skoro komicky. Do salónku vešel jakýsi muž středních let, spatřil Boyntonovy a zamířil k nim. Byl to zřejmě Američan docela běžného typu, dobře oblečený, dlouhou tvář měl pečlivě oholenou. Mluvil pomalu příjemným, trochu monotónním hlasem.
„Všude vás hledám,“ říkal a obřadně si potřásal rukou se všemi členy rodiny.

„Jakpak se dnes cítíte, paní Boyntonová? Nejste po té cestě příliš unavená?“
Stará žena zasípěla téměř s grácií: Děkuji, moje zdraví není nikdy dobré, to vy dobře víte.“
„Ovšemže, to je bohužel zlé, moc zlé.“
„Ale rozhodně se necítím hůř než jindy.“ Paní Boyntonová pak dodala s pomalým, úlisným úsměvem: „Naše Nadine se o mě pečlivě stará, viď Nadine?“
„Snažím se.“ Její hlas zněl bezvýrazně.
„Ano, ano, o tom jsem přesvědčen,“ řekl příchozí srdečně. „Řekněte, Lennoxi, co si myslíte o městě krále Davida?“
„Ani nevím,“ pronesl Lennox apaticky.
„Nejspíš jste trochu zklamán, že? Přiznám se, že jsem měl zpočátku taky ten dojem. Ale vy jste si toho možná ještě ani mnoho neprohlédli?“
Carol Boyntonová poznamenala:
„Moc toho nestačíme. Kvůli matce.“
„Vydržím tak nejvýš dvě hodiny denně dívat se po těch památkách,“ vysvětlovala paní Boyntonová.
Příchozí odvětil srdečně:
„Obdivuji, kolik toho dokážete, paní Boyntonová.“
Stará žena se pomalu chraplavě zasmála. Znělo to skoro vesele.
„Nepoddávám se své tělesné slabosti. Ale nemám dost elánu. Víte, když člověku ubývá duševních sil…“
Hlas jí odumřel na rtech.
Gerard viděl, jak sebou Raymond Boynton nervózně škubl.
„Byl jste už u Zdi nářků, pane Cope?“ zeptal se Raymond.
„Ano. To bylo jedno z prvních míst, které jsem si šel prohlédnout. Doufám, že budu s Jeruzalémem hotov do dvou dnů, a tak jsem si dal u Cooka sestavit podrobný plán cesty, abych udělal důkladně celou Svatou zemi, Betlém, Nazaret, Tiberias, jezero Galilejské… To bude velice zajímavé. Pak ta starověká Gerasa – tam jsou prý pozoruhodné zříceniny z dob Říma. A strašně rád bych se podíval do růžového skalního města Petry, to je myslím velice atraktivní přírodní útvar a je na štěstí také stranou obvyklých turistických cest, kde se to hemží lidmi. Ale chce to celý týden, má-li to člověk zvládnout jak se patří.“
Carol povzdechla:
„Tam bych hrozně ráda jela… Zní to tak pohádkově.“
„Myslím, že to určitě stojí za to.“ Pan Cope se odmlčel, pohlédl trochu nejistě na paní Boyntonovou a pokračoval hlasem, v němž naslouchající Francouz zřetelně slyšel zaváhání.
„Rád bych věděl, podaří-li se mi přesvědčit někoho z vás, abyste jeli se mnou. Přirozeně je mi jasné, že vy, paní Boyntonová, byste se toho neodvážila a že by někdo chtěl zůstat u vás, ale kdybyste tak říkajíc měli chuť se rozdělit…“
Zmlkl. Gerard jasně slyšel cinkání pletacích drátů paní Boyntonové. Konečně promluvila:
„Myslím, že nikdo by se nechtěl odtrhnout od ostatních. My se nejraději držíme pohromadě.“ Rozhlédla se. „Co myslíte, děti?“ V té otázce cosi zaskřípalo.
Okamžitě odpovídali
„Ne, maminko.“
„Ne, ne.“
„To víš, že nechceme.“
„Vidíte, nechtějí mě opustit. Co ty, Nadine – nic jsi neřekla,“ pronesla pak paní Boyntonová se svým podivným úsměvem.
„Děkuji, maminko. Ledaže by měl Lennox zájem.“
Paní Boyntonová zvolna otočila hlavu ke svému synovi.
„Tak co myslíš, Lennoxi, proč byste s Nadine nejeli? Zdá se, že má chuť jet.“
Trhl sebou a vzhlédl. Ne – ne, myslím, že raději zůstaneme s vámi.“
Pan Cope řekl vřele:
„Vy ale umíte držet dohromady!“ Jenže ta vřelost vyzněla falešně a poněkud nuceně.
„Straníme se společnosti,“ řekla paní Boyntonová. Mimochodem, Raymonde, kdo je ta mladá žena, která s tebou před chvílí mluvila?“
Raymond se vylekal. Zrudl a hned zas zbledl.
„Já – já nevím, jak se jmenuje. Posledně s námi jela vlakem.“
Paní Boyntonová se pokusila vstát ze své židle.
„Myslím, že s ní nebudeme mít mnoho společného,“ pronesla.
Nadine vstala a pomáhala staré paní se zvednout. Počínala si s profesionální obratností, takže to

upoutalo Gerardovu pozornost.
„Je čas jít spát," prohlásila paní Boyntonová. „Dobrou noc, pane Cope."
„Dobrou noc, paní Boyntonová. Dobrou noc, paní Nadine."
Odcházeli všichni společně, v malém průvodu. Nikoho z mladých lidí nenapadlo, že by mohl zůstat. Pan Cope se za nimi díval a jeho tvář věrně odrážela smíšené pocity, s nimiž zápasilo jeho nitro.
Dr. Gerard věděl z vlastní zkušenosti, že Američané na cestách bývají družní, ne jako Britové, kteří jsou nepříjemní a podezíraví. Gerardovi se proto také bez obtíží podařilo taktně se s panem Copem seznámit. Američan se v tom okamžiku cítil osamělý a byl ochoten se spřátelit jako většina lidí jeho druhu.
Navštívenka doktora Gerarda opět putovala ven a jeho jméno učinilo náležitý dojem.
„Ale pane doktore, vy jste byl přece nedávno ve Státech, že?"
„Loni na podzim. Přednášel jsem v Harvardu."
„Ano – ano. Já vím, že vaše jméno je proslulé. Je známo, že svůj pařížský ústav vedete skvěle."
„Probůh, přeceňujete mě, milý pane. Protestuji!"
„Ne – ne. To je šťastná náhoda, takhle se s vámi seznámit. Právě tyhle dny je v Jeruzalémě hned několik vynikajících osobností. Jste tu vy, pak lord Welldon a ten finančník Sir Gabriel Steinbaum. Potom ještě jeden stařičký archeolog z Anglie, Sir Manders Stone. A lady Westholmová, populární osobnost z anglických politických kruhů. A pak ještě slavný belgický detektiv Hercule Poirot."
„Maličký Hercule Poirot? Opravdu?"
„Četl jsem o tom ve zdejších novinách. Psali, že právě přijel. Vypadá to, že v hotelu Solomon je teď půl světa. Je to výborný hotel, zdá se mi velice vkusně zařízený."
Jefferson Cope se cítil spokojený a dobře se bavil. A doktor Gerard dovedl být opravdu okouzlujícím společníkem, když chtěl na někoho udělat dojem. Za malou chvilku už se oba muži usadili pohodlně u baru. Vypili po dvou sklenicích whisky se sodou. Pak se Gerard zeptal:
„Poslyšte, ti lidé, s nimiž jste se bavil, to je typická americká rodina, že?"
Jefferson Cope zamyšleně usrkl ze skleničky, než odpověděl:
„To ne. Neřekl bych, že je zrovna typická."
„Ne? Mně se zdálo, že ohromně drží spolu?"
„Máte asi na mysli, jak se všichni točí kolem staré paní? To je ovšem pravda; ta stará paní je velice pozoruhodná."
„Opravdu?"
Pana Copa nebylo třeba příliš pobízet. Stačilo jen projevit mírný zájem.
„Povím vám upřímně, pane doktore, že jsem v poslední době o té rodině mnoho přemýšlel. Pořád si to rozebírám. Upřímně řečeno, nesmírně by se mi ulevilo, kdybych vám mohl povědět více. Nebudu-li vás tím nudit, ovšem."
Dr. Gerard odmítl jeho obavy. Pan Jefferson Cope tedy pomalu vyprávěl dál a jeho příjemný vyholený obličej zrozpačitěl.
„Řeknu vám, dělám si o ně trochu starosti. Víte, paní Boyntonová, tedy vlastně mladá paní Nadine, patří k mým dlouholetým přátelům."
„Aha. Ta kouzelná tmavovláska, že ano?"
„Správně. To je Nadine. Doktore, Nadine je báječná povaha. Znal jsem ji ještě jako svobodnou. Pracovala tehdy v nemocnici a školila se na zdravotní sestru. Potom odjela na prázdniny k Boyntonovým a provdala se za Lennoxe."
„Vážně?"
Pan Jefferson Cope znovu usrkl ze sklenky a povídal dále:
„Musím vám, doktore, říct něco o historii téhle rodiny."
„To mě opravdu zajímá."
„Tedy – nebožtík Elmer Boynton byl dost známý muž, výrazná osobnost a velice milý člověk, – tedy Elmer Boynton byl dvakrát ženat. První žena mu zemřela, když se Carol a Raymond sotva naučili chodit. Druhá paní Boyntonová prý byla hezká, když si ji bral, i když už nebyla nejmladší. Zní to neuvěřitelně, viďte, že mohla být kdysi krásná, když se na ni podíváte dnes – ale říkají to důvěryhodní lidé. V každém případě si její muž na ní ohromně zakládal a téměř bezvýhradně se podřizoval jejím názorům. Několik let před svou smrtí těžce onemocněl a rodinné záležitosti řídila jeho žena sama. Je prý velice schopná a náramně rozumí obchodním záležitostem. Je taky velice sebevědomá.
Od Elmerovy smrti se věnuje výhradně dětem. Jedno dítě je její vlastní – Ginevra – to krásné zlatovlasé děvčátko, jenže je trochu moc choulostivá. Tedy jak jsem řekl, paní Boyntonová se věnovala výhradně své rodině. Úplně je izolovala od ostatního světa. Nevím, jak se na to díváte vy, ale mně se zdá, že to není

zrovna v pořádku.“
„Souhlasím s vámi. Je to nezdravé pro duševní rozvoj dětí.“
„Ano, vyjádřil jste to úplně přesně. Paní Boyntonová chrání děti před okolním světem a nikdy jim nedovolí navázat nějaké kontakty mimo rodinu. A dopadlo to tak, že z nich vyrostli nervózní lidé. Jsou tak trochu přecitlivělí, rozumíte? Nemohou se spřátelit s druhými, A to není dobře.“
„Máte pravdu, to je velice škodlivé.“
„Paní Boyntonová to určitě myslela dobře. Jenže ona se jim věnovala přespříliš.“
„Žijí všichni ještě doma?“ ptal se doktor.
„Ano.“
„Copak ani jeden ze synů nepracuje?“
„Kdepak! Elmer Boynton byl bohatý člověk. Odkázal své ženě značné jmění. Může ho užívat, dokud žije. Předpokládal ovšem, že ona toho jmění bude užívat samozřejmě pro celou rodinu.“
„To tedy znamená, že všichni jsou na ní finančně závislí?“
„Ano. A ona je vede k tomu, aby se drželi doma a nehledali si žádné zaměstnání. Možná, že je to tak v pořádku, mají spoustu peněz, nemusí si vydělávat, ale zejména u mužů by zaměstnání posílilo jejich sebedůvěru. Zvláště když ani jeden z těch hochů nemá žádného koníčka. Nehrají golf, nejsou členy žádného místního klubu. Nechodí nikam tancovat, neúčastní se žádných podniků s jinými mladými lidmi. Bydlí pohromadě v ohavném velkém stavení na venkově, na míle daleko od nějakého města. Jak jsem říkal, zdá se mi to všecko nesprávné.“
„Souhlasím s vámi,“ řekl dr. Gerard. „Nikdo z nich nemá ani nejmenší smysl pro společnost. Chybí jim pocit sounáležitosti s ostatními lidmi Snad se mají velice rádi mezi sebou v rodině, ale vyžívají se jenom v tom svém kroužku.“
„Cožpak se nikdo z nich ani nepokusil odtrhnout se?“
„Nic takového jsem neslyšel. Jsou takhle pořád spolu.“
„Je to jejich vina nebo paní Boyntonové?“
Jefferson Cope se rozpačitě zavrtěl.
„Cítím, že za to víceméně může stará paní. Špatně je vychovávala. Ale i tak, když mladý člověk dospěje, musí přece sám zpřetrhat všechna pouta. Žádný mladý muž by se neměl držet matčiných sukní. Měl by se osamostatnit!“
Dr. Gerard prohodil zamyšleně:
„Někdy to třeba nejde!“
„Pročpak?“
„Existuje řada způsobů, jak mladému stromku zabránit v růstu.“
„Vždyť to jsou normální, zdraví lidé, doktore.“
„Je možné omráčit a pokřivit i ducha, nejen tělo.“
„Jsou inteligentní, pokud to mohu posoudit,“ opáčil Jefferson Cope a pokračoval:
„Ne, věřte mi, doktore, člověk má přece o svém osudu rozhodnout sám. Muž, má-li v sobě kus sebeúcty, začne co nejdřív samostatný život a dá se svojí vlastní cestou. Něco v životě dokáže. Já jsem rozhodně nevysedával za kamny se založenýma rukama. Žádná žena by neměla ani pohledem zavadit o muže, který žije takovým planým životem!“
Gerard se na něho chvíli zvědavě díval.
„Narážíte myslím na Lennoxe Boyntona.“
„Ano, právě na něho. Raymond je ještě chlapec. Ale Lennoxovi je už třicet. Nejvyšší čas, aby ukázal, jestli za něco stojí.“
„Jeho žena asi nemá lehký život!“
„Ovšem. Nadine je báječné děvče, obdivuji se jí víc, než mohu říct. Nikdy si nepostěžuje. Ale šťastná není, doktore, ona je tak nešťastná, že si to ani neumíte představit.“
Gerard přikývl.
„Ano, myslím, že je.“
„Nevím, jak vy, doktore, ale já si myslím, že jsou jisté hranice, po které může žena určité věci tolerovat Kdybych byl na jejím místě, vysvětlil bych to Lennoxovi bez okolků. Buďto dokáže, že je chlap, nebo…“
„Nebo od něho odejde, že?“
„Má právo žít vlastním životem, doktore. Jestli si jí Lennox neváží, jak ona zasluhuje, pak jsou tu jiní muži, kteří by si jí dovedli vážit.“
„Například vy?“
Američan se začervenal. Pak se podíval na svého společníka zpříma s prostou důstojností.

„Uhodl jste," řekl. „Nestydím se za své city k této ženě. Vážím si jí a mám ji upřímně rád. Chtěl bych, aby byla šťastná. Kdyby byla šťastná s Lennoxem, ochotně bych ustoupil a zmizel z dohledu."
„Ale takhle?"
„Ale takhle – jsem jí aspoň na blízku. Bude-li mě potřebovat, jsem jí kdykoliv k službám!"
„Rytíř bez bázně a hany!" pronesl polohlasně Gerard.
„Prosím?"
„Milý pane Cope, kavalírství dnes přežívá asi už jen u Američanů. Vy jste spokojen, smíte-li sloužit dámě svého srdce, i když nemáte nejmenší naději na odměnu. To je úžasné! Jak si vlastně představujete, že byste jí mohl pomoci?"
„Chci být po ruce, bude-li mě potřebovat."
„A jak se na to dívá stará paní Boyntonová, smím-li se ptát?"
„U ní nikdy nevíte, jak jste na tom," řekl zamyšleně pan Cope. „Jak jsem vám říkal, ona nemá ráda styky s cizími lidmi. Ale ke mně je úplně jiná. Velice milá a jedná se mnou jako se členem rodiny."
Takže ona vlastně souhlasí s vaším přátelstvím k Nadine?"
„Domnívám se, že ano."
Dr. Gerard pokrčil rameny. To je ale dost podivné, nezdá se vám?"
Jefferson Cope řekl upjatě:
„Ujišťuji vás, doktore Gerarde, že na tom přátelství není nic nečestného. Je pouze platonické."
„Ale drahý pane Cope, o tom nepochybuji! Přesto opakuji, že podporuje-li stará paní toto přátelství, je to z jejího hlediska velice zvláštní. Víte, paní Boyntonová mě dost zajímá."
„Paní Boyntonová je zcela určitě pozoruhodná žena. Má silnou povahu, je to výjimečná osobnost. Elmer Boynton si velice vážil jejího úsudku."
„Až do té míry, že jí klidně nechal své děti na milost a nemilost, pokud jde o finanční záležitosti? V mé vlasti to zákon nepřipouští."
Pan Cope vstal a stroze pronesl:
„U nás v Americe vyznáváme absolutní svobodu."
Dr. Gerard povstal také. Ta poznámka se ho nijak nedotkla. Podobné řeči slýchal často od lidí nejrůznějších národností. Lidé si většinou namlouvají, že právě jejich národ požívá výsad té nejvyšší svobody – to je značně rozšířená představa!
On sám se na to díval rozumněji. Věděl, že žádný národ, žádná země, ani žádný jedinec nemůže být pokládán za naprosto svobodného. Věděl však také, že existují různé stupně omezení svobody.
Odcházel spát s hlavou plnou úvah. Začalo ho to zajímat.

KAPITOLA 6
Sarah Kingová se procházela po nádvoří chrámu Haram Es Šerif.
Byla k chrámu obrácena zády. Do uší jí znělo pokojné zurčení vody z fontán. Nádvořím procházeli ve skupinách turisté, ale to nijak nerušilo poklidnou atmosféru, kterou toto orientální prostředí vydechovalo.
Jak pestré osudy mělo toto místo, uvažovala Sarah. Tento skalnatý pahorek prý sloužil kdysi Jebusitským jako mlat, později ho vykoupil král David za šest set šekelů ve zlatě a zbudoval tu velkolepý chrám. A teď se tu rozléhají hlasy turistů z celého světa a velebí Modrou mešitu. Obrátila se zpět k chrámu, v jehož středu byla nyní mohamedánská svatyně, posvátná kostka s černým kamenem. Ráda by věděla, zda byl původní Šalomounův chrám alespoň zpolovice tak krásný!
Opět se ozvaly kroky a z mešity se vynořila skupinka lidí. Byli to Boyntonovi doprovázení výřečným tlumočníkem. Paní Boyntonovou podpírali Lennox a Raymond, za nimi šla Nadine s panem Copem, jako poslední šla Carol. Když odcházeli, Carol zahlédla Sarah.
Okamžik zaváhala, najednou se však rozhodla, otočila se prudce a nehlučně se rozběhla napříč nádvořím k Sarah.
„Promiňte," vyrazila bez dechu, „Musím… napadlo mě, že s vámi musím mluvit."
„Ano?" řekla Sarah.
Carol se třásla, tváře měla bledé.
„Týká se to mého bratra. Když jste včera večer na něho promluvila, asi jste ho pokládala za velkého hrubiána. Ale on se nechtěl tak chovat, on nemohl jinak. Věřte mi, prosím vás!"
Sarah se zdála ta scéna směšná. Urážela její hrdost bylo jí trapně. Proč se k ní tahle cizí dívka z ničeho nic vrhá a úpěnlivě omlouvá svého nevychovaného bratra? Už měla na jazyku ostrou odpověď, ale v poslední chvíli si to rozmyslila. To, co Sarah kdysi přimělo vybrat si povolání lékařky, ji nyní přinutilo vyslechnout to děvče. Tady zřejmě šlo o něco mimořádného. Dívka mluvila smrtelně vážně. Sarah

instinktivně cítila, že dívku k ní přivedly nějaké vážné starosti.
Povzbudila ji tedy:
„Povídejte, neostýchejte se…“
„On s vámi mluvil ve vlaku, viďte?“ začala Carol.
Sarah přikývla. „Ano, vlastně já jsem ho oslovila.“
„Jistě… Ale včera večer, víte, Raymond měl strach…“ zarazila se.
„Strach?“
Dívka zrudla.
„Ach, já vím, že to zní absurdně a bláznivě. Ale rozumějte, matka není zcela zdravá a nechce, abychom se s někým přátelili. Ray by se hrozně chtěl… s vámi spřátelit… já to vím…“
To Sarah zaujalo. Než však mohla odpovědět, Carol ze sebe chrlila dál:
„Já – já vím, že co říkám, zní hloupě, ale my jsme dost divná rodina…“ Bojácně se ohlédla.
„Nesmím – nesmím se zdržet,“ drmolila, „mohli by se po mně shánět.“
Sarah se odhodlala zasáhnout.
„Proč byste se nemohla zdržet, chcete-li zůstat? Mohly bychom jít zpátky společně.“
„Ne – ne!“ couvla Carol. „To nemohu udělat!“
„Ale proč?“ naléhala Sarah.
„Opravdu nemohu. Matka by – by…“
Sarah promluvila klidně a zřetelně:
„Rozumím vám. Rodiče se zpravidla těžko vyrovnávají s tím, že jejich děti už přestaly být dětmi. Nejraději by řídili jejich život dál. Ale dospělý člověk se přece nesmí dát, chápete to? Člověk si musí svoje práva vybojovat!“
Carol zmateně drmolila: „Vy mi nerozumíte. Vy mi ani trochu nerozumíte…“ a nervózně si mnula ruce.
Sarah pokračovala.
„Někdo třeba hodí flintu do žita, protože se lekne trapných výstupů – ty hádky bývají obyčejně dost nepříjemné – ale já si myslím, že vždycky stojí za to vybojovat si osobní svobodu!“
„Svobodu?“ Carol se na ni udiveně podívala. „Nikdo z nás nikdy nebyl svobodný. A nikdy nebude.“
„To je hloupost,“ řekla Sarah pevně.
Carol se k ní blíže naklonila a dotkla se její paže.
„Poslyšte, pokusím se vám to vysvětlit. Než si má matka – vlastně macecha – vzala tatínka, byla dozorkyní v káznici. Tatínek tam byl ředitelem a oženil se s ní. Od té doby to jde u nás také tak. Ona je pořád dozorkyní, jenže teď hlídá nás. A my zase žijeme jako ve vězení!“
Znovu se polekaně rozhlédla kolem.
„Už mne asi hledají. Musím běžet.“
Sarah ji chytla za ruku.
„Ještě okamžik! Musíme se sejít a promluvit si!“
„Nemohu! Nebudu moci odejít!“
„Ale ano!“ řekla Sarah rozhodně. „Můžete, budete-li chtít! Přijďte ke mně dnes večer, než půjdete spát. Bydlím v čísle 319. Nezapomeňte, 319.“
Pustila ji a Carol se rozběhla za rodinou.
Sarah zamyšleně hleděla za ní. Když se vytrhla z myšlenek, zpozorovala, že vedle ní stojí dr. Gerard.
„Dobré jitro, slečno Kingová. Tak vy jste si povídala s Carol Boyntonovou?“
„Ano. Měly jsme zvláštní rozhovor. Poslouchejte!“
Opakovala mu podstatné části svého rozhovoru s Carol.
V jednom okamžiku zvolal:
„Dozorkyně v káznici, ta stará hrošice? To je možná důležitá okolnost.“
Vy si myslíte, že proto tak tyranizuje své okolí? Návyky starého povolání?“
Gerard zavrtěl hlavou.
„Ne, to bychom na to šli z nesprávného konce. Ona se k tomu asi cítila nějak přitahována. Není krutá, protože byla dozorkyní. Řekněme raději, že se stala dozorkyní proto, že měla odjakživa sklon ke krutosti. Podle mé teorie v její povaze vždy převládala skrytá touha mít moc nad lidmi. A ta ji vedla k tomu, že si zvolila právě takové zaměstnání. V podvědomí mnoha lidí je více takových podivných pudů. Touha po moci, krutosti, touha ničit, rvát, rozsápat…, to všechno jako dědictví po prapředcích. Je to v nás všecko pěkně srovnáno, slečno Kingová, krutost i surovost i vášně. My je držíme pod zámkem a nechceme si přiznat, že v nás vůbec jsou, jenže někdy jsou příliš silné, silnější než my sami!“
Sarah se otřásla. „Já vím.“

Gerard pokračoval ve výkladu:
„Vidíme to dneska všude kolem sebe, slyšíme to v heslech politiků, vidíme to v chování celých národů… Je to reakce na hesla humanistů – je to opak soucitu, opak bratrské snášenlivosti. Některá tato hesla znějí velice pěkně – moudrý režim, osvícená správa, a tak dále, ale temné vlivy se prosazují násilím, které má původ v krutosti a strachu. Krutost a strach, apoštolové násilí, otevírají dvířka odvěké surovosti, vyvolávají radost z týrání druhých, rozkoš z ubližování jiným. Jak je to těžké! Rovnováha člověka je velice citlivá věc. Člověk má především snahu – přežít. Možná že proto si ponechává něco ze své dávné krutosti. Ale nesmí v žádném případě krutost povýšit na božstvo a jednat v jejím jménu!“
Chvíli mlčky domýšleli tyto úvahy, až se Sarah zeptala:
„Myslíte, že stará paní Boyntonová je sadistka?“
„Jsem si tím skoro jist. Pro ni je rozkoší zasazovat druhým rány, působit jim bolest. Rozumějte, nejde o bolest fyzickou… To je dost řídký případ sadismu, ten druhý je častější. A je velice nesnadné proti tomu něco dělat. Ona chce prostě ovládat jiné lidi a nechat je trpět.“
„Pěkná surovost“, řekla Sarah.
Gerard jí vyprávěl o rozhovoru s Jeffersonem Copem.
„Copak on nevidí, co se děje před jeho očima?“
„Jak by to mohl vidět – není psycholog.“
„Máte pravdu. Nemá náš ohavný způsob myšlení.“
„Přesně tak. On uvažuje upřímně, poctivě, trochu sentimentálně, normálně po americku, jako Američan jeho typu. Chce vidět spíš to dobré než špatné. Vidí, že atmosféra kolem Boyntonových je nezdravá, ale raději to přičítá přehnané oddanosti staré paní k dětem, než aby ji obvinil, že je týrá úmyslně.“
„Ta se asi baví,“ poznamenala Sarah.
„To bych řekl!“
Netrpělivě vyhrkla:
„Ale proč od ní neutečou? Mohli by přece utéci?“
Gerard zavrtěl hlavou.
„Ne, mýlíte se, opravdu nemohou. Viděla jste někdy ten známý pokus s kohoutem? Nakreslíte na podlaze křídou čáru a pak na ni položíte kohouta, zobákem ve směru čáry. Kohout si myslí, že je přivázaný. Nemůže zvednout hlavu. A tihle nešťastníci jsou na tom podobně. Uvědomte si, že je zpracovává od malička. A ovládá je svou vůlí. Vsugerovala jim, že ji nemohou neposlechnout. Jistě by spousta lidí řekla, že je to všechno hloupost, ale my dva to vidíme lépe. Naučila je věřit, že jsou na ní zcela závislí. Jsou už tak dlouho ve vězení, že když jsou dveře otevřeny, ani si toho nevšimnou. Jeden z nich, jak se mi zdá, už ani nechce být na svobodě! A ostatní se svobody bojí!“
„A co až stará paní zemře?“
Gerard pokrčil rameny.
„To může být různé. Kdyby zemřela nyní, tak by snad ještě nebylo pozdě. Ten chlapec a dívka jsou ještě dost mladí, dají se převychovat. Z těch by mohli být normální lidé. Ale Lennox pravděpodobně už dospěl příliš daleko. Zdá se mi, že se vzdal veškeré naděje. Žije a trpí jako tupé zvíře.“
Sarah netrpělivě poznamenala:
„Jeho žena měla zasáhnout! Měla ho vytáhnout z toho pekla!“
„Nevím, co si o tom mám myslet. Možná že se snažila, ale neuspěla.“
„Myslíte si, že je také pod vlivem té hypnózy?“
Gerard zavrtěl hlavou.
„Mám dojem, že jí stará paní nemůže na kůži. Proto ji nenávidí, ukrutně nenávidí. Jen si všimněte, jak se na ni dívá!“
Sarah se zakabonila.
„Nějak se v ní nemohu vyznat, v té mladé… Chápe vůbec, oč jde?“
„Myslím, že má něco za lubem, že chce něco podniknout.“
„Hm,“ poznamenala Sarah, „měli by tu starou otrávit. Ráno hezky čajíček s arzénem – to bych jí předepsala já!“
Náhle se zeptala:
„A co ta nejmladší, ta rudovláska s tím kouzelným úsměvem?“
Gerard se zachmuřil.
„Nevím dost přesně. Chová se divně. Ginevra je přece vlastní dcera staré paní!“
„Ano… Co myslíte, mohla by k ní mít stará jiný vztah?“
„Sotva. Jsem přesvědčen, že když se jednou někoho zmocní mánie ovládat druhé lidi, pak nedělá výjimky,

Nezastaví se ani před nejbližšími a nejdražšími.“
Chvíli mlčel, ponořen do svých myšlenek.
„Jste věřící?“
„Já nevím,“ řekla Sarah zvolna. „Vždycky jsem si myslela, že v nic nevěřím. Ale teď si nejsem jista. Mám pocit, že kdybych mohla tohle všecko smést,“ rozmáchla se široce rukou, „všecky ty chrámy a sekty a hádavé církve, že – že bych možná spatřila velebný zjev Kristův, jak jede na oslíku do Jeruzaléma, a že bych v něho uvěřila.“
Dr. Gerard řekl vážně:
„Já věřím aspoň v jednu ze základních zásad křesťanské nauky: blahoslavení pokorní, spokojení se svým prostým údělem. Jako lékař vidím, kolik zla dovede na lidské duši natropit ctižádost, touha po úspěchu, po moci. Jestliže ctižádostivý člověk dosáhne svého cíle, stane se povýšeným, začne užívat násilí a nakonec je přesycen. Když ale lidé nedosáhnou toho, po čem touží, ach – o tom by mohly hovořit kartotéky z ústavů pro choromyslné. Tyto ústavy jsou totiž plné lidí, kteří se nechtěli smířit s tím, že jsou jen bezvýznamní, průměrní, bez vlivu. Vytvořili si proto únikové cesty, po nichž utíkali před skutečností, až se nakonec ze života vyloučili navždy.“
„Škoda, že ta stará Boyntonová není v blázinci!“ vyhrkla Sarah.
Gerard zavrtěl hlavou.
„Kdepak, tam ona nepatří. Tam jsou ti, co ztroskotali. S ní je to horší. Ona přece vyhrála a uskutečnila svůj sen!“
Sarah řekla vášnivě:
„Proti takové zrůdnosti by měl zakročit sám osud!

KAPITOLA 7
Sarah dlouho pochybovala o tom, zda Carol vůbec večer na schůzku přijde. Po projevech důvěry, jimiž ji ráno zahrnula, se mohla u Carol projevit prudká reakce a mohla od svého původního záměru upustit.
Pro všechny případy se však Sarah na návštěvu připravovala. Oblékla si modrý saténový župan, připravila vařič a postavila vodu na čaj. Byla přesvědčena, že Carol už nepřijde – byla už jedna hodina pryč, a tak se začala chystat k spánku. Vtom uslyšela zaklepání na dveře. Rychle je otevřela a vpustila dovnitř udýchanou Carol.
Carol řekla omluvně: „Bála jsem se, že už budete spát…
Sarah se snažila vypadat klidně a hned ze začátku zbavit svou pozdní návštěvníci všech rozpaků.
„Kdepak, čekala jsem vás. Naleju vám čaj, ano? Je pravý čínský.“
Přinesla ji šálek. Carol byla značně rozrušená, marně se snažila si dodat jistoty. Když se napila čaje a snědla sušenku, trochu se uklidnila.
„To je legrační čaj o páté,“ poznamenala Sarah s úsměvem.
Carol se opět poplašila.
„Ano, máte pravdu,“ řekla se stínem pochybnosti ve hlase.
„Připomíná mi to půlnoční mejdany, jaké jsme pořádaly ve škole. Vy jste asi do školy nechodila?“
„Ne, my jsme se vůbec nedostali z domova. Jako děti jsme měly učitelku, vlastně několik domácích učitelek. Žádná u nás nebyla dlouho.“
„Ani jste nikam nejezdili?“
„Ne, žili jsme pořád v našem domě. Tahle cesta za hranice je první.“
„Musí to pro vás tedy být veliké dobrodružství!“ podotkla Sarah.
„Ach ano, je to všecko jako sen…“
„Jak to, že jste se – že se vaše nevlastní matka rozhodla k takovému dalekému výletu?“
Při zmínce o maceše Carol couvla.
Sarah rychle na uklidněnou dodala:
„Víte, já jsem totiž lékařka, nedávno jsem promovala, Vaše matka, či vlastně macecha, mě nesmírně zajímá jako případ. Zdá se mi, že je to určitě patologický případ.“
Carol se na ni vyjeveně zahleděla. Bezpochyby ji překvapilo, že je možné se dívat na tu věc z tohoto hlediska. Sarah však své formulace použila záměrně. Uvědomila si, že paní Boyntonová působí na svou rodina jako nějaká všemocná zlá modla. Sarah si umínila, že starou ženu zbaví tohoto nimbu.
Pokoušela se svou myšlenku upřesnit.
„Existuje totiž taková choroba – velikášství. Často se někoho zmocní. Takový člověk je potom nadmíru panovačný, absolutně všecko musí jít tak, jak on si zamane, a vyjít s takovým člověkem po dobrém, je zpravidla nemožné.“

Carol postavila šálek.
„Ach, slečno, já jsem tak ráda, že s vámi mohu mluvit," zvolala. „Víte, my dva s Rayem už asi pomalu začínáme bláznit. Některé situace nám jdou nesnesitelně na nervy."
„Člověku vždycky udělá dobře, když si pohovoří s lidmi, myslím mimo rodinu," řekla Sarah. „V rodinném prostředí má člověk sklon leccos přepínat." Pak se mimochodem zeptala: „Když jste nešťastná, nenapadlo vás někdy odejít z domova?"
Carol vypadala zděšeně.
„Ach, to ne! To je přece vyloučeno! Totiž matka by to nikdy nedovolila."
„Ale nemohla by vám v tom přece zabránit," namítla Sarah mírně, „vždyť jste plnoletá."
„Je mi třiadvacet."
„Tak vidíte."
„Stejně nechápu – totiž, nevěděla bych stejně, kam jít a co dělat." Byla zmatená. „My totiž nemáme žádné peníze.
„A nemáte žádné přátele, ke kterým byste mohla jít?"
„Přátele?" Carol zavrtěla hlavou. „Ne, my nemáme nikoho."
„A nikoho z vás nikdy nenapadlo odejít z domova?"
„Ne, určitě ne. Už jsem vám říkala, že bychom ani nemohli…"
Sarah změnila téma. Bylo jí dívky čím dál víc líto, jak tonula ve zmatku. Řekla tedy:
„Máte svoji nevlastní matku ráda?"
Carol pomalu zavrtěla hlavou. Vystrašeně zašeptala:
„Já ji nenávidím. A Ray taky. Často… Často si přejeme, kdyby tak zemřela…"
Sarah znovu přešla k jinému tónu.
„Povězte mi něco o svém starším bratrovi."
„Myslíte Lennoxe? Nevím, co se s ním v poslední době stalo. Teď už skoro ani nepromluví. Chodí jako náměsíčný. Nadine má o něho velkou starost."
„Máte ráda Nadine?"
„Ano, ona je úplně jiný člověk. Je vždycky laskavá, ale je hrozně nešťastná."
„Kvůli vašemu bratrovi?"
„Ano."
„Už jsou dlouho svoji?"
„Čtyři roky."
„A pořád bydlí doma?"
„Ano."
„Vaší švagrové je to vhod?"
„Není."
Chvíli bylo ticho, ale pak se Carol rozhovořila. „Jednou, asi před čtyřmi lety, propukl u nás velký skandál. Jak jsem vám už řekla, nikdo z nás nikdy neodchází z domova. Na zahradu ovšem ano, ale dále ne, Jenže Lennox to udělal. Jednou v noci utekl a šel do Fountain Springs na nějakou taneční zábavu. Když na to matka přišla, děsně se rozzuřila. Bylo to strašné, A pak, po tom hromobití, pozvala k nám matka Nadine na návštěvu. Nadine je vzdálená příbuzná našeho tatínka. Byla chudá, absolvovala v nemocnici ošetřovatelský kurs. Nadine přijela a zůstala u nás celý měsic, Nemohu vám vylíčit, jak jsme se radovali, že máme návštěvu! A oni se s Lennoxem do sebe zamilovali, Matka usoudila, že by se hned měli vzít a žít dál s námi pohromadě."
„A Nadine s tím návrhem souhlasila?" Carol váhala s odpovědí.
„Myslím, že se jí do toho ani moc nechtělo, ani nebyla zásadně proti. Až potom později chtěla od nás odejít, ovšem s Lennoxem."
„A přece se neodstěhovali?" vyzvídala Sarah. „Ne – matka o tom nechtěla ani slyšet." Carol se odmlčela a dodala: „Mám dojem, že matka teď už nemá Nadine ráda. Nadine je zvláštní. Nikdy neuhodnete, co si myslí. Snaží se pomáhat Jinny, jenže matka to nesnáší."
„Jinny je vaše mladší sestřička?"
„Ano, jmenuje se Ginevra."
„Ta je taky doma nešťastná?"
Carol rozpačitě potřásla hlavou. „Jinny je také poslední dobou hrozně divná. Vůbec jí nerozumím. Ona sice byla vždycky choulostivá, jenže matka s každou maličkostí nadělá spoustu problémů a Jinny je pořád hůře. Tyhle poslední dny je Jinny doopravdy jako nenormální. Chvílemi se děsím, že vůbec ani neví, co dělá."

„Byli jste s ní u lékaře?“
„Nadine to navrhovala, ale matka řekla ne a Jinny začala úplně hystericky křičet, že k doktorovi nepůjde. Bojím se o ni.“
Carol se zvedla.
„Nesmím vás zdržovat. Bylo to od vás moc milé, že jste mě pozvala a nechala mě vypovídat. Naše rodina vám asi připadá hrozně divná, viďte?“
„Co vás nemá, každý jsme divný jinak,“ vesele odpověděla Sarah. „Přijďte zas, budete-li mít chuť a přiveďte s sebou někdy třebas i svého bratra!“
„Opravdu bych směla?“
„Jistě. Budeme si hrát na spiklence. Ráda bych vás také seznámila s jedním zajímavým Francouzem, doktorem Gerardem.“
Carol zrůžověla.
„To zní báječně! Jen aby nám na to nepřišla matka!“
Sarah spolkla peprnou poznámku a jen poznamenala:
„Proč by na to měla přijít? Dobrou noc, Carol. Tak zítra večer ve stejnou dobu, ano?“
„Ano. Pozítří už asi odjedeme.“
„Tedy určitě zítra. Dobrou noc!“
„Dobrou noc – a děkuji vám!“
Carol vyklouzla ze dveří a jako myška se plížila chodbou do svého pokoje o patro níže. Došla ke svému pokoji, otevřela dveře a leknutím zdřevěněla na prahu.
V křesle u krbu seděla paní Boyntonová zahalená do karmínově rudého vlněného županu.
Carol nedokázala zadržet výkřik, který se jí dral z úst.
Černé zlé oči se jí inkvizitorsky zabodly do tváře.
„Kde jsi byla Carol?“
„Já – já –“
„Kde jsi byla, ptám se.“
Byl to slabý, chraplavý hlas se zřetelným výhružným spodním tónem, který Carol vždycky rozbušil srdce nesmyslným strachem.
„U jedné slečny – Sarah Kingové.“
„To je ta, co oslovila tehdy večer Raymonda?“
„Ano, matko.“
„Domluvily jste, že ji zase navštívíš?“
Carol pohybovala nehlučně rty. Pak přikývla. Zachvacoval ji strach, hrozný strach, až se jí z toho pocitu dělalo špatně.
„Kdy?“
„Zítra večer.“
„Nepůjdeš tam, rozumíš!“
„Ano, matko.“
„Slibuješ?“
„Ano, slibuji.“
Paní Boyntonová se pokusila vstát. Úplně mechanicky k ní Carol přistoupila a pomohla jí. Paní Boyntonoví přecházela pomalu pokojem opírajíc se o hůl. U dveří se zastavila a pohlédla znovu na děvče přikrčené strachem.
„S touhle slečnou Kingovou se už nikdy nesetkáš! Rozumělas?“
„Ano, matko.“
„Opakuj!“
„Nemám – nemám se s ní už nikdy setkat.“
Paní Boyntonová odešla a zavřela za sebou dveře.
Strnule jako loutka přešla Carol těch několik kroků k lůžku. Bylo jí špatně, zdálo se jí, že má celé tělo dřevěné a jakoby cizí. Padla na lůžko a prudce se rozvzlykala.
Bylo jí, jako by spatřila překrásnou krajinu, plnou slunce, stromů, květin… Teď se kolem ní znovu uzavřely ponuré zdi vězení.

KAPITOLA 8

„Mohla bych s vámi na okamžik mluvit?“ Nadine Boyntonová se překvapeně otočila a hleděla do snědé, vzrušené tváře úplně neznámé mladé ženy. „Ovšem, prosím.“ Ale při tom se mimoděk rychle, nervózně

podívala za sebe.
„Jmenuji se Sarah Kingová," začala Sarah.
„Těší mne…"
„Paní Boyntonová, chci si s vámi promluvit o něčem zvláštním. Předevčírem večer jsem měla dost dlouhý rozhovor s vaší švagrovou."
Zdálo se, že klidnou tváří Nadine Boyntonové přelétl stín.
„Vy jste mluvila s Ginevrou?"
„Ne – s ní ne, byla to Carol."
Stín s tváře zmizel.
„Ach ano, s Carol, rozumím," řekla se zjevnou úlevou. Zdálo se dokonce, že Nadine Boyntonová má z té zprávy radost, ale že je velmi překvapena.
„Jak se vám to podařilo?"
„Přišla pozdě večer ke mně do pokoje," řekla Sarah a pozorovala, jak Nadine zvedá obočí. Dodala proto rozpačitě:
„Pohoršuje vás to?"
„Ne," odpověděla Nadine, „jsem ráda. Opravdu, upřímně mě to těší, že Carol má přítelkyni, s níž si může pohovořit. Je to skvělé."
„My jsme se bavily opravdu dobře." Sarah se snažila volit pečlivě každé slovo. „Vlastně jsme se domluvily, že se příští večer sejdeme zase."
„Rozumím."
„Jenže Carol nepřišla."
„Nepřišla?"
Nadinin hlas byl chladný, jako by uvažovala. Obličej tichý a laskavý, nic neprozrazoval.
„Ne, včera večer přešla kolem mne v hale. Promluvila jsem na ni, ale ona mi neodpověděla. Jen o mne jednou zavadila pohledem, okamžitě však uhnula očima a pospíchala pryč."
„Aha."
Bylo ticho. Sarah nějak nemohla dál. Konečně promluvila Nadine:
„Omlouvám se vám za ni. Carol je trochu nervózní." Znovu bylo ticho. Sarah se konečně vzchopila.
„Musím vám říct, paní Boyntonová, že jsem lékařka. Pozorovala jsem vaši švagrovou a jsem si jista, že jí neprospívá ta hrozná uzavřenost a úplná izolovanost od lidí."
Nadine Boyntonová se zamyšleně dívala na Sarah.
„Vím, co mi chcete říct jako lékařka."
„Chápete mě tedy?"
Nadine sklopila hlavu. Pořád ještě byla velmi zamyšlená.
„Máte samozřejmě úplnou pravdu," řekla po chvilce. „Ale dá se to těžko řešit. Moje tchyně je totiž velmi nemocná a má přímo chorobný odpor k pronikání cizích lidí do jejího rodinného kruhu."
„Ale Carol je přece už dospělá!" řekla Sarah vzpurně.
Nadine zavrtěla hlavou.
„Není, věřte mi. Tělesně ano, ale ne duševně. Když jste s ní mluvila, musila jste si toho všimnout. Dostane-li se do krize, bude vždy jednat jako vystrašené děcko."
„Vy tedy myslíte, že nepřišla podruhé proto, že se něčeho polekala?"
„Dovedu si představit, slečno Kingová, jak asi moje tchyně jednala s Carol! Hrozila jí a naléhala, aby se s vámi už nikdy nesetkala."
„A Carol poslechla?"
Nadine řekla mírně:
„Dovedete si vážně představit, že by Carol udělala něco jiného?"
Pohlédly si do očí. Sarah cítila, že si i pod konvenčními slovy dokonale porozuměly. Že Nadine správně hodnotí situaci. Zřejmě však nebyla ochotna jít dál.
Sarah proto také ztratila odvahu. Ještě včera v noci se jí zdálo, že je bitva napůl vyhraná. Při tajných setkáních, říkala si, naočkuje ducha revolty napřed Carol a potom Raymondovi. Upřímně řečeno, nebyl to vlastně v prvé řadě Raymond, na něhož stále myslela? Ale hned při prvním pokusu, hned v první bitvě byla poražena tou beztvarou hroudou masa se zlýma, uhrančivýma očima. Carol kapitulovala bez boje.
„Ale to je přece absurdní!" zvolala Sarah.
Nadine mlčela. To ticho bylo jako chladivá ruka, která Sarah konejšila rozbouřené srdce. Pomyslela si:.,Tato žena zná beznadějnost celé situace lépe než já. Ona však s vědomím té marnosti musí žít!"
Dveře u výtahu se otevřely. Objevila se v nich paní Boyntonová. Opírala se o hůl a z druhé strany ji

podpíral Raymond. Sarah trochu ustoupila. Zpozorovala, jak oči staré ženy přecházejí s tváře Nadine k ní a zase zpět. Byla připravena, že se v těchto očích setká s opovržením, snad i s nenávistí. To, co z nich však vyčetla, byl triumf a zlomyslná radost. Sarah se odvrátila. Nadine jim vykročila naproti a připojila se k nim.
„Tak ty jsi byla tady, Nadine," řekla paní Boyntonová. „Než půjdeme ven, na chvíli si tu sednu a odpočinu si."
Posadili ji do křesla s vysokým opěradlem. Nadine usedla vedle ní.
„S kým jsi to mluvila, Nadine?"
„Se slečnou Kingovou."
„Ach ano, to je to děvče, které tuhle oslovilo Raymonda. No tak, Raymonde, proč nejdeš a nepobavíš se s ní teď? Je tamhle u psacího stolku."
Ústa se jí roztáhla zlomyslným úsměvem při pohledu na Raymonda. Tváře mu planuly. Odvrátil hlavu a cosi mumlal.
„Co to povídáš, chlapče?"
„Nechci s ní mluvit."
„Hned jsem si to myslela, že nebudeš chtít! Ale i kdyby sis to sebevíc přál, nemohl bys s ní teď mluvit."
Rozkašlala se sípavým kašlem.
„To cestování mě nesmírně baví, Nadine," řekla. „Ani za nic bych nechtěla přijít o tu zábavnou cestu!"
„Opravdu?"
Nadinin hlas zněl bezvýrazně, bez zájmu.
„Raymonde!"
„Ano, matko?"
„Přines mi jeden dopisní papír – tam s toho stolku v rohu."
Raymond poslušně šel. Nadine zvedla hlavu. Nepozorovala však chlapce, ale stařenu. Paní Boyntonová se v křesle nahnula dopředu, nozdry se jí chvěly rozkoší. Raymond prošel těsně kolem Sarah. Ta zvedla oči a ve tváři se jí objevil záblesk radosti. Hned však pohasl. Chlapec se kolem ní jen mihl, vzal se stolu papír a spěšně se vracel na druhou stranu místnosti.
Na čele mu vystály drobné kapičky potu a jeho tvář měla mrtvolně bledou barvu.
„Ó…" hlesla paní Boyntonová, když vzala obálku a podívala se Raymondovi do tváře. Vtom si všimla, že ji Nadine upřeně pozoruje. Z očí jí vyšlehl utajený vztek.
„Kde je dnes pan Cope?" řekla příkře.
Nadine sklopila zrak a odpověděla svým obvyklým, bezvýrazným hlasem:
„Nevím, neviděla jsem ho."
„Mám ho ráda!" důrazně prohlásila paní Boyntonová. „Mám ho velice ráda. Měli bychom co nejvíc pobývat v jeho společnosti. Tebe to bude těšit, viď?"
„Ano, mám ho taky velice ráda," odvětila Nadine.
„Co se to děje v poslední době s Lennoxem? Zdá se mi nějak zamlklý a nesvůj. Doufám, že se spolu nehněváte?"
„Ale ne. Proč bychom se měli hněvat?"
„To nevím. Hádky v manželství nejsou nic zvláštního. Možná že bys raději žila ve své vlastní domácnosti, Nadine?"
Nadine mlčela.
„Co tomu říkáš? Nelíbilo by se ti to?"
Nadine zavrtěla hlavou a s úsměvem řekla:
„To by se nelíbilo asi vám, matko."
Paní Boyntonové se prudce zachvěla víčka, její hlas zazněl ostře a jedovatě:
„Ty jsi byla proti mně vždycky zaujatá, Nadine!"
„Je mi líto, že si to myslíte," zněla lhostejná odpověď.
Stará žena sevřela prudce rukojeť své hole. Zdálo se, že jí tvář nabíhá do fialová. Ozvala se změněným hlasem:
„Zapomněla jsem si kapky. Přinesla bys mi je, Nadine?"
„Zajisté, matko."
Nadine se zvedla a prošla salónkem k výtahu. Paní Boyntonová hleděla za ní. Raymond dosud seděl sklesle na své židli, oči se mu leskly tupou bolestí.
Zatím Nadine vyjela nahoru a prošla chodbou. Vstoupila do předpokoje jejich apartmá. Lennox seděl u okna, měl v ruce otevřenou knihu, ale nečetl. Když Nadine vstoupila, vstal a pozdravil ji:

„Nazdar, Nadine!“
„Jdu matce pro kapky. Zapomněla si je tu.“
Zašla do pokoje paní Boyntonové. Vzala s umyvadla lahvičku s lékem a pečlivě odkapala předepsanou dávku do malého pohárku, který dolila vodou. Když cestou zpátky procházela obývacím pokojem, zastavila se.
„Lennoxi…“
Trvalo chvilku, než se ozval. Jako by k němu to voláni putovalo přes daleké prostory.
„Promiň! Copak?“
Nadine postavila pohárek s lékem opatrně na stůl, Pak přešla k Lennoxovi a zastavila se u jeho židle.
„Podívej se, Lennoxi, svítí slunce! Podívej se – tam je život! Je nádherně! Mohli bychom být také tam venku, místo abychom seděli uvnitř a civěli z okna!“
Zase bylo ticho. Pak řekl:
„Promiň. Chceš jít ven?“ Odpověděla překotně:
„Ano, chtěla bych jít ven, s tebou – na slunce – do života a žít společně s tebou, jen ty a já.“
Schoulil se opět do svého křesla. Měl vylekané, uštvané oči.
„Nadine, miláčku, musíme znovu o tom všem mluvit?“
„Ano, musíme! Pojď, Lennoxi, odejdeme odsud. Budeme žít svůj vlastní život!“
„Copak si to můžeme dovolit? Nemáme peníze.“
„Můžeme si vydělat.“
„Jak bychom si mohli vydělat? Co bychom dělali? Nemám přece žádnou kvalifikaci. A kolik kvalifikovaných lidí je dneska bez zaměstnání! Nedokázali bychom to.“
„Vydělávala bych peníze pro nás oba!“
„Moje milá, ani ty jsi nedokončila svoje vzdělání. Je to beznadějné, nemožné.“
„To není pravda! Beznadějné a nemožné je to, jak žijeme teď!“
„Nevíš, co říkáš, Nadine. Matka je k nám dobrá. Poskytuje nám veškerý přepych.“
„Mimo svobodu, Lennoxi. Zkus to a vzepři se. Odejdi se mnou ještě dnes!“
„Úplně jsi se zbláznila, Nadine…“
„Lennoxi, jsem v pořádku! Mám dosud rozum! Chci jenom konečně žít svůj vlastní život, samozřejmě s tebou, ale v plném slunci, ne ve stínu staré despotické geny. Cožpak nevidíš, že ona se raduje z tvého neštěstí?“
„Matka je možná diktátor…“
„Tvoje matka je nenávist sama – je šílená!“
Pokusil se namítnout:
„To není pravda. Má jasnou hlavu – pokud jde o obchodní záležitosti…“
„Pokud jde o ně, snad.“
„A pochop, Nadine, že nebude žít věčně. Stárne a je velice nemocná. Až zemře, otcovy peníze se mezi nás děti rozdělí stejným dílem. Četla nám přece otcovu poslední vůli…“
„Až umře, může být už pozdě,“ řekla.
„Pozdě?“
„Příliš pozdě, abychom ještě mohli být šťastni.“
Lennox po ní opakoval:
„Příliš pozdě, abychom ještě mohli být šťastni…“
Zachvěla se. Přistoupila těsně k němu a položila mu ruku na rameno.
„Lennoxi, mám tě ráda. Tohle je bitva mezi mnou a tvou matkou. Na čí stranu se postavíš?“
„Na tvoji, ovšemže na tvoji!“
„Tak udělej to, oč tě prosím!“
„To je nemožné!“
„Není to nemožné. Pomysli jen, Lennoxi, mohli bychom mít děti…“
„Matka přece chce, abychom měli děti. Řekla to.“
„Vím. Ale já nechci mít děti, mají-li vyrůstat ve stínu, ve kterém jste vyrostli vy všichni. Tvoje matka může ovlivnit tebe, ale její moc nedosahuje ke mně!“
Lennox zašeptal:
„Tvoje chování ji někdy dráždí, to není od tebe moudré.“
„Ji dráždí jen to, že si mě nemůže podmanit a vnucovat mi své myšlenky!“
„Já vím, že jsi k ní vždycky zdvořilá a laskavá. Jsi báječná. Jsi pro mě příliš dobrá. Vždycky jsi byla taková. Když jsi mi řekla, že si mne vezmeš, bylo to pro mne jako neskutečný sen.“

Nadine řekla tiše.
„Udělala jsem chybu, že jsem si tě vzala.“
„Ano, udělalas chybu,“ opakoval zdrceně.
„Ty mi nerozumíš. Chci říct, že kdybych tehdy byla odešla a požádala tě, abys šel se mnou, byl bys to tehdy udělal. Jsem si tím jista, že bys přišel za mnou. Ale já jsem tehdy ještě nebyla dost chytrá a nechápala jsem záměry tvé matky.“
Odmlčela se a po chvíli se znovu zeptala: „Ty tedy nechceš odejít? Nutit tě nemohu. Ale já jsem volná, já mohu odejít a myslím, že odejdu…“
Hleděl na ni nevěřícně. Poprvé odpověděl okamžitě, a jako by náhle začal uvažovat daleko rychleji, koktal: „Ale to ne – to nemůžeš udělat! Matka ti to nikdy nedovolí!“
„Nemůže mě přece zadržet.“
„Nemáš peníze.“
„Mohu si vydělat, vypůjčit, vyžebrat nebo ukrást. Rozuměj, Lennoxi, tvoje matka nemá nade mnou žádnou moc. Mohu jít nebo zůstat, jak budu chtít. A já začínám být unavená z tohoto způsobu života. Už to trvá příliš dlouho!“
„Nadine, neopouštěj mě, neopouštěj mě…“ Podívala se na něho klidným, zamyšleným pohledem, výraz jejího obličeje byl nevyzpytatelný.
„Neopouštěj mě, Nadine!“ žadonil jako děcko. Odvrátila tvář, aby neviděl bolest, jež se jí najednou zrcadlila v očích. Klekla si vedle něho.
„Tak pojď se mnou! Pojď se mnou! Ty můžeš! Je přece samozřejmé, že můžeš odejít, budeš-li chtít.“
Couvl.
Nemohu! Nemohu! Říkám ti to už po sté. Bože – nemám odvahu…“

KAPITOLA 9
Do cestovní agentury Castlových vešel dr. Gerard a u přepážky uviděl Sarah Kingovou.
„Ach – dobré ráno,“ řekla. „Domlouvám si túru do Petry. Právě jsem se dozvěděla, že pojedete také.“
„Ano, zjistil jsem totiž, že to právě tak stačím.“
„To je ohromné!“
„Zajímalo by mě, kolik nás pojede.“
„Říkají, že ještě nějaké dvě dámy, pak vy a já. Jedno auto.
„Výborně,“ uklonil se Gerard galantně.
Pak si vyřídil své záležitosti, připojil se k Sarah a společně vykročili z kanceláře. Nesl si v rukou poštu. Byl jasný slunečný den, po ránu ještě trochu chladný.
„Copak dělají naši milí Boyntonovi? Je něco nového?“ zeptal se dr. Gerard. „Já jsem byl v Betlémě a v Nazaretu a tak porůznu – na třídenní túře.“
Zdrženlivě a trochu neochotně mu Sarah vylíčila svoje neúspěšné pokusy navázat s nimi spojení.
„Celkem vzato se mi to nepovedlo,“ končila. „A dnes odjíždějí.“
„Kampak jedou?“
„Nemám zdání.“ Mrzutě pokračovala: „Víte, mám takový pocit, že jsem se leda zesměšnila.“
„Proč myslíte?“
„Ze jsem se pletla do cizích záležitostí.“
Gerard povzbudivě pokrčil rameny.
„To je věc názoru.“
„Myslíte si, že je sporné, má-li se člověk míchat do cizích záležitostí nebo ne?“
„Ano, myslím si to.“
„Opravdu jste toho názoru, že je to někdy přípustné?“
Francouz vypadal pobaveně.
„Jestli můj podmíněný souhlas chápete tak, že snad mám pokaždé ve zvyku foukat lidem do jejich kaše, řeknu vám rovnou, že ne.“
„Podle vašeho názoru jsem tedy přece jen udělala chybu, když jsem se snažila nakouknout Boyntonovým pod pokličku?“
„Pořád mi nerozumíte.“ Gerard mluvil rychle a rázně. „Je to podle mého názoru sporná věc. Dejme tomu, že se vám zdá, že se někomu děje křivda. Máte se pokusit zasáhnout a napravit to nebo ne? Když se do toho člověk jednou vloží, udělá možná dobře, ale stejně tak je možné, že jenom přileje oleje do ohně a nadělá spoustu škody. Všeobecná pravidla, jak by se v takovém případě měl člověk zachovat, asi neexistují. Někdo má zvláštní dar – zasáhne a má úspěch. Někdo to dělá nešikovně a bylo by líp, kdyby

toho nechal. A pak taky rozhoduje věk. Mladí lidé mají kuráž, mají ideály a zásady, jenže to má cenu spíš teoretickou než praktickou. Mladí ještě nezkusili na vlastní kůži, že praxe je někdy v rozporu s teorií. Ovšem když má člověk ještě velkou dávku sebedůvěry a je skálopevně přesvědčen o správnosti svého počínání, dokáže obdivuhodné věci! Někdy… Jindy může se stejným úspěchem nadělat spoustu neplechy. S lidmi středního věku je to složitější. Mají už své zkušenosti, přišli už třeba na to, že podobné pokusy o vměšování přinesou často víc škody než užitku a tak se – podle jejich názoru moudře – raději do ničeho nepletou. Když se to spočítá, vychází to na stejno: mladí nadšenci přinášejí škodu i užitek – rozvážní usedlí ani jedno, ani to druhé.“
„To jste mne zrovna moc neutěšil,“ posteskla si Sarah.
„A je vůbec v silách člověka pomoci tomu druhému? To je mimochodem váš problém, slečno, nikoli můj. Vy si ho budete musit rozřešit.“
„Jinak řečeno, vy s těmi Boyntonovými nehodláte dělat nic?“
„Nehodlám. Já bych totiž neměl naději na úspěch.“
„Nemám tedy naději ani já.“
„Vy možná ano.“
„Ale proč?“
„Protože jste k tomu speciálně vybavena. Kouzlem svého mládí a svého pohlaví.“
„Pohlaví? Ach – rozumím.“
„Člověk vlastně často naráží na otázku pohlaví, nemyslíte? Prohrála jste u té dívky. Z toho ale nevyplývá, že byste byla prohrála i u toho chlapce, jejího bratra. To, co jste mi právě vyprávěla, že jste se dověděla od Carol, to ukazuje velmi jasně, že autokracie paní Boyntonové je ohrožena jedním velkým nebezpečím. Její nejstarší syn, Lennox, se jí přece jenom vzepřel, a to v době, kdy vyspěl v muže. Utíkal z domu, chodil po okolí k tancovačkám. Touha mladého muže po družce byla tedy silnější než hypnotické čáry. A tu si ta stará žena patrně velmi dobře uvědomila sílu pohlavní touhy. Dost možná že se s podobnými případy setkala už dříve, ve svém předchozím povolání. Zděsila se, ale zaonačila to velice chytře; přivedla do domu krásnou, docela chudou dívenku a přičinila se o to, aby došlo k sňatku. Získala tím navíc dalšího otroka.“
Sarah zavrtěla hlavou.
„Ta mladá paní není její otrokyní, pokud jsem si všimla.“
Gerard přisvědčil.
„Možná že ne. Zdá se, že paní Boyntonová nedocenila u Nadine sílu její vůle a pevnost charakteru, protože tehdy to bylo ještě mladé, tiché a učenlivé děvče. Nadine byla příliš mladá, příliš nezkušená, aby si uvědomila svoje skutečné postavení. Teď už ho zná, ale je příliš pozdě.“
„Myslíte, že se vzdala všech nadějí?“
„Má-li nějaké plány, dá si pozor, aby je neprozradila. Byla by tu možnost – víte – ve spojení s tím panem Copem. Člověk je od přírody tvor žárlivý a žárlivost je velice mohutná síla. Lennox Boynton by se ještě mohl probudit ze své netečnosti, do níž upadá stále hlouběji.“
„A vy myslíte,“ zeptala se Sarah tónem co možná věcným a neosobním, „že já bych měla naději u Raymonda?“
„Ano.“
Sarah vzdychla:
„Asi bych se o to pokusila. Ale teď je bohužel pozdě. A potom – mně se to nějak nechce líbit.“
Ta poslední poznámka Gerarda rozveselila.
„To jenom proto, že jste Angličanka. Angličané mají zvláštní komplexy, pokud jde o sex. Myslí si, že to není jaksi – úplně slušné!“
Její nedůtklivý pohyb nezarazil proud jeho výřečnosti.
„Vím, co chcete říct. Ze jste dívka veskrze moderní, že dokonce užíváte na veřejnosti a zcela bez zábran i těch nejdrsnějších slov ze slovníku spisovné angličtiny, že jednáte vždycky věcně a přirozeně! Tout de m? me – opakuji – přesto máte stejné rysy jako vaše matka a babička. Zůstáváte pořád tou pýřící se anglickou miss – i když se nečervenáte!“
„Nikdy jsem neslyšela větší nesmysl!“
Nedal se vyrušit a s veselým mrknutím dodal:
„A velice to zvyšuje váš půvab.“
Tentokrát Sarah pozbyla řeči úplně. Dr. Gerard rychle smekl klobouk a ohlásil:
„Odcházím, dříve než mi začnete povídat, co si o mně myslíte.“
Zmizel v hotelu.

Sarah se pomalu loudala za ním. Všimla si, že právě odjíždělo několik aut naložených zavazadly. Lennox a Nadine stáli u velkého auta a dohlíželi na přípravy k odjezdu. Nějaký tělnatý tlumočník stál s Carol a s neuvěřitelnou rychlostí jí cosi vykládal. Prošla kolem nich do hotelu.
Paní Boyntonová seděla v křesle zahalená do silného pláště a čekala na odjezd. Když se na ni Sarah podívala, pocítila najednou prudký obrat ve svých pocitech k ní. Dosud měla pocit, jako by paní Boyntonová byla hrozivým zjevem, ztělesněním zla a zákeřnosti. Teď najednou spatřila tu starou ženu jako ubohou, bezmocnou, tragickou postavu. Jaká ironie narodit se s takovou touhou po moci, s žádostí ovládat masy – a dotáhnout to na malého rodinného tyrana! Kdyby ji jen jednou její děti mohly spatřit tak, jak ji teď viděla Sarah – ten ubohý zjev hloupé, záludné, dojemné staré ženy, která chce imponovat a přitom je k politování! Z jakéhosi náhlého popudu k ní Sarah přistoupila.
„Sbohem, paní Boyntonová," pronesla. „Doufám, že budete mít příjemnou cestu."
Stará žena na ni pohlédla. V tom pohledu byla škodolibost i drzost.
„Snažila jste se být ke mně velice hrubá," řekla Sarah. (Zbláznila jsem se? ptala se sama sebe v duchu. Co mě to jen žene, abych jí to říkala?) „Snažila jste se zabránit svému synovi a své dceři, aby se se mnou spřátelili. Nemyslíte, že to bylo strašně dětinské a hloupé? Ráda byste vypadala jako nějaký lidožrout, ale ve skutečnosti jste politováníhodná a směšná. Být vámi, nechala bych toho divadla! Předpokládám, že mě budete nenávidět za to, co říkám, ale myslím to upřímně. A možná že si z toho něco zapamatujete a vezmete k srdci. Vždyť byste ještě mohla v životě užít trochu zábavy. Ono se to vyplatí, být laskavý a přátelský. Mohla byste taková být, kdybyste chtěla…" Zavládlo ticho.
Paní Boyntonová strnula. Konečně si špičkou jazyky začala navlhčovat vyprahlé rty, otevřela ústa… ale stále ještě nebyla s to vypravit ze sebe slova.
„No, jen to řekněte," pobídla jí Sarah. „Mně je to jedno, co mi řeknete. Ale přemýšlejte o tom, co jsem řekla já vám."
Konečně se ozvala. Její hlas byl sípavý, chraplavý, ale současně protivně pronikavý. Baziliščí pohled paní Boyntonové se vyhnul Sarah a mířil někam za ni. Zdálo se, že ani nemluví k ní, ale k někomu známému.
„Já nikdy nezapomínám. Pamatujte si to! Do smrti si budu pamatovat každý čin, každou tvář, každé jméno, se kterým jsem kdy přišla do styku…"
Slova sama o sobě nevyjadřovala nic zvláštního, ale zášť, která z nich čišela, přinutila Sarah couvnout o krok. A pak se paní Boyntonová zasmála; byl to děsivý smích.
Sarah pokrčila rameny:
„Jste skutečně k politování," řekla a odvrátila se od stařeny. Cestou k výtahu se skoro srazila s Raymondem. Napadlo ji rychle se s ním rozloučit.
„Sbohem," řekla, „a šťastnou cestu! Snad se jednou někde potkáme." Usmála se na něho teplým, přátelským úsměvem a rychle odcházela.
Raymond zůstal stát jako socha. Byl tak zabrán do svých myšlenek, že malý muž s mohutným knírem, který chtěl vystoupit z výtahu a jemuž stál Raymond v cestě, musel Raymonda několikrát požádat, aby laskavě poodstoupil.
Konečně k němu ta naléhavá prosba pronikla a Raymond se pohnul.
„Promiňte, prosím, já – já jsem se zamyslel."
Přicházela Carol.
„Rayi, prosím tě, přiveď Jinny. Šla zpátky do svého pokoje. Každou chvíli vyjedeme."
„Dobře. Řeknu jí, aby šla okamžitě dolů."
Raymond nastoupil do výtahu.
Hercule Poirot zůstal stát opodál a upřeně se zahleděl za Raymondem. Zvedl obočí a naklonil trochu hlavu na stranu, jako by naslouchal. Když pak procházel salónkem, prohlédl si důkladně Carol, která mezitím přistoupila k matce. Potom kývl na číšníka, který spěchal kolem.
„Pardon. Můžete mi říci, jak se jmenují ti lidé?"
„Prosím. To jsou Boyntonovi, pane. Nějací Američané."
„Děkuji vám."
Ve druhém patře kráčel právě do svého pokoje dr. Gerard a cestou potkal na chodbě Raymonda s Ginevrou, kteří šli k výtahu.
Právě když se chystali nastoupit, Ginevra najednou řekla:
„Okamžik, Rayi. Počkej na mne ve výtahu!"
Utíkala zpět, zahnula za roh a dohnala Gerarda.
„Prosím vás, musím s vámi mluvit!"
Dr. Gerard se zastavil a užasle se na dívku podíval. Přistoupila těsně k němu a vzala ho za paži.

„Odvážejí mě pryč. Možná mě chtějí zabít… Víte, já k nim nepatřím. Nejmenuji se Boyntonová…“
Mluvila rychle, chrlila na něho o překot svá zmatená sdělení.
„Svěřím vám tajemství. Jsem… z královského rodu, opravdu! Jsem dědičkou trůnu! Proto mě obklopují samí nepřátelé. Snaží se mě otrávit, ukládají mi o život… Kdybyste mi mohl pomoci uprchnout!“
Zarazila se. Zaslechla rychlé kroky.
„Jinny…“
Vypadala půvabně, jak se náhle polekala, položila si prst na ústa, podívala se prosebně na Gerarda a běžely zpátky.
„Už jdu, Rayi.“
Dr. Gerard kráčel dál se zvednutým obočím. Pomaly zavrtěl hlavou a zamračil se.

KAPITOLA 10

Nadešlo ráno jejich odjezdu do Petry. Sarah sestoupila dolů a zjistila, že před vchodem do hotelu stojí mohutná panovačná dáma s nosem, jehož vzedmuté rudé nozdry měly velmi osobitý a nápadný tvar. Sarah si jí všimla už dříve v hotelu. Tato žena právě rozhořčeně protestovala proti tomu, že připravený vůz je příliš malý.
„Nemožně malý vůz! Pro čtyři lidi – tohle? A navíc ještě tlumočník? Pak musíme samozřejmě dostat větší auto. Odvezte laskavě tenhle kočárek pryč a vraťte se s pořádným vozem, do kterého se pohodlně vejdeme!“ Marně vysvětloval zástupce cestovní kanceláře, že vždycky vypravují právě tento vůz, že vůz je opravdu pohodlný a že se na cestu pouští ani větší vůz nehodí Statná dáma drtila argumenty svého protivníka obrazně řečeno jako parní válec, který se valí svou cestou; bez ohledu na překážky.
Najednou obrátila svou pozornost k Sarah. „Vy jste slečna Kingová? Já jsem lady Westholmová. Jistě se mnou souhlasíte, že tenhle vůz je příliš malý?“
Sarah řekla opatrně:
„Musím přiznat, že větší vůz by byl pohodlnější.“
Úředník od Castlových poznamenal, že větší vůz by byl také dražší.
„Cena vozu je započtena v ceně zájezdu a já odmítám jakékoli příplatky. Ve vašem prospektu stojí jasně: v pohodlném autu. Jste povinni dodržet smluvní podmínky!“
Mladý muž pochopil, že byl poražen, prohodil cosi v tom smyslu, že se podívá, co by se dalo dělat a vytratil se.
Lady Westholmová se otočila k Sarah. Na ošlehané tváři jí zářil vítězný úsměv. Velký červený nos se chvěl rozkoší.
Lady Westholmová byla velmi známou osobností v britských politických kruzích. Lord Westholm, člen Horní sněmovny, muž středních let, byl v podstatě prostoduchý člověk, kterého v životě zajímal jen hon, střelba a rybaření. Tento lord Westholm se před několika lety vracel ze Spojených států lodí a na stejné palubě cestovala i jistá paní Vansittartová. Brzy potom se stala paní Vansittartová lady Westholmovou. Od té doby se uvádí tento sňatek jako varovný příklad toho, co všechno může postihnout člověka pokojně křižujícího oceán.
Nová lady Westholmová chodila věčně v tvídových kostýmech a sportovních polobotkách, chovala psy, sekýrovala venkovany a bez milosti nutila svého manžela do politiky. Ale když pochopila, že politika nebyla a nebude nikdy posláním jejího chotě, milostivě mu dovolila, aby se zas věnoval svým koníčkům a do parlamentu kandidovala sama. Byla zvolena značnou většinou hlasů. Vrhla se do politiky se vší svou energií. Zvláštní aktivitu projevovala v parlamentních rozpravách. Brzy na ni začali kreslit karikatury, což je vždy neomylným příznakem stoupající popularity.
Ve svých funkcích prosazovala návrat k starému osvědčenému typu rodinného života s ženou v domácnosti, navrhovala různé dobročinné akce ve prospěch žen, byla horlivou zastánkyní Společnosti národů. Měla vyhraněné názory na zemědělství, na otázky bytové výstavby a na likvidaci brlohů ve městech. Většinou ji sice respektovali, ale byla všeobecně neoblíbená. Bylo velice pravděpodobné, že jakmile se její politická strana dostane opět k moci, bude jí nejspíš nabídnuto místo –, i řekněme – druhého tajemníka na některém ministerstvu. Momentálně byla u moci proti všemu očekávání vláda liberální, protože mezi konzervativci a labouristy došlo k rozkolu.
Lady Westholmová se dívala za odjíždějícím vozem se škodolibým zadostiučiněním.
„Muži si vždycky myslí, že mohou ženy napalovat,“ pronesla.
Sarah napadlo, že muž, který by chtěl napálit lady Westholmovou, by musel být skutečný hrdina. Z hotelu vyšel dr. Gerard a Sarah je představila.
„Vaše jméno ovšem znám,“ pravila lady Westholmová, když podávala doktorovi ruku. „Před několika dny

jsem mluvila s profesorem Chanterauem v Paříži, V poslední době jsem se totiž rozhodla prozkoumat, jak se zachází s duševně chorými, kteří jsou úplně bez prostředků. Zdůrazňuji, že na řešení tohoto problému: budu rozhodně trvat… Nepůjdeme zatím dovnitř, dokud nám nepřistaví pořádný vůz?“
Ukázalo se, že ta drobná, starší žena s chomáčky šedivých vlasů, která zmateně pobíhá kolem nich, je slečna Amabel Pierceová, čtvrtý člen výpravy. I ona byla odvedena do haly pod ochranná křídla lady Westholmové.
„Máte nějaké povolání, slečno Kingová?“
„Právě jsem dokončila studia medicíny.“
„Správně,“ blahosklonně pronesla lady. „Jestli někdy lidstvo něčeho dosáhne, pamatujte si, bude to jediné zásluhou žen.“
Sarah se poprvé v životě nepříjemně dotklo vědomí, že je ženou. Šla pokorně za lady Westholmovou ke křeslům uprostřed haly.
Zatímco seděli a čekali na vůz, lady Westholmová všem důrazně oznámila, že ji sice pozval vysoký komisař v Jeruzalémě, aby u něho po dobu svého pobytu bydlela, ale že to odmítla.
„Nechtěla jsem být vázána tím balastem oficiálností. Chtěla jsem si na všecko udělat svůj vlastní názor.“
„Na co, prosím?“ zajímala se Sarah.
Dostalo se jí obšírného výkladu, že lady bydlí v hotelu Solomon, aby neměla žádné závazky. Řediteli hotelu už prý sdělila některé své připomínky, co by se mělo v hotelu zlepšit.
„Zdatnost, to je moje heslo!“ prohlásila lady.
A zdálo se, že se ho opravdu drží. Za necelou čtvrthodinu předjelo prostorné a velice pohodlné auto, a jakmile byla zavazadla uložena podle pokynů lady Westholmové, společnost vyrazila na cestu.
První zastávka byla u Mrtvého moře, obědvali v Jerichu. Když potom lady Westholmová se svým nezbytným bedekrem v ruce odešla se slečnou Pierceovou, doktorem a tělnatým tlumočníkem na prohlídku starého města, zůstala Sarah v zahradě hotelu.
Trochu ji bolela hlava a chtěla být sama. Dolehla na ni jakási tíživá deprese, jejíž příčinu marně hledala. Cítila, že je najednou netečná, bez zájmu, že nemá náladu vnímat krásu okolní krajiny. Společnost v autu ji nudila. Přála si, aby se na tento výlet do Petry nebyla vůbec přihlásila. Stálo to hodně peněz a ona cítila, že jí to asi nepřinese žádné potěšení.
Hřímající hlas lady Westholmové, nekonečné štěbetání slečny Pierceové a antisemitské výpady tlumočníkovy, to všechno dohromady jí šlo na nervy. Skoro stejně nepříjemně nesla, že dr. Gerard zná všechny její pocity a baví se, jak bylo patrno z jeho tváře.
Přemýšlela o tom, kde jsou asi teď Boyntonovi. Možná že jeli do Sýrie, třeba jsou v Baalbeku nebo v Damašku. Raymond – co asi dělá Raymond? Zajímavé, jak přesně si vybavuje jeho obličej, jeho dychtivost. nedůvěru i jeho nervové vypětí…
Ach – k čertu! proč se zabývat lidmi, které už nejspíš nikdy neuvidí? A jakou scénu to tuhle sehrála té staré ženské! Co jen ji to posedlo, že k ní připochodovala a vychrlila na ni spoustu nesmyslů? Lidé kolem určitě něco zaslechli. Měla dojem, že lady Westholmová stála skoro u nich. Sarah se snažila si přesně vybavit, co vlastně řekla. Znělo to asi pěkně hystericky a nemožně. Proboha, takhle se zesměšnit! Ve skutečnosti to nezavinila jen Sarah, ale hlavně paní Boyntonová. Bylo v ní cosi, co člověka hnalo do extrémů.
Do zahrady vešel dr. Gerard a vrhl se do zahradního křesla utíraje si zpocené čelo.
„Uf! Tu ženskou by bylo nejlíp otrávit!“ prohlásil zoufale.
Sarah vyhrkla:
„Paní Boyntonovou?“
„Paní Boyntonovou? Ale kde, myslel jsem lady Westholmovou! Nechce se mi věřit, že ta ženská má manžela a že ji ještě za ta léta nedokázal odpravit. Co je to asi za mužského, ten pan choť?“
Usmála se.
„Je to prostě ten typ muže, který věčně trčí s prutem na ryby u řeky, nebo střílí ptáčky a loví zvěř,“ odpověděla s humorem.
„Uznávám, že z psychologického hlediska je takoví zaměstnání vyloženě zdravé. Člověk tak vybíjí své vražedné sklony na takzvaných nižších bytostech.“
„Myslím si, že je přitom ohromně pyšný na veřejnou činnost své ženy.“
Francouz podotkl:
„Protože ji to často a na dlouho odvádí z domu? To se pak nedivím, že takovou činnost své ženy s radostí podporuje.“ Pak si vzpomněl: „Co jste to před chvilkou říkala? Paní Boyntonová? To je rozhodně dobrý nápad otrávit ji také. Rozhodně nejjednodušší způsob, jak rozřešit ten rodinný problém. Upřímně řečeno,

bylo by asi vůbec nejlepší většinu ženských otrávit. Přinejmenším ty staré a ohyzdné.“
Udělal k tomu příslušnou grimasu.
Sarah se rozesmála a zvolala:
„Ach, vy Francouzi! Pro vás nemá cenu žádná žena, pokud není mladá a krásná.“
„My jsme jen upřímnější, to je všecko. Ale pokud vím, tak ani Angličané neuvolňují v metru místo ošklivým ženám, nic mi nenamlouvejte!“
„Jak je ten život těžký,“ zahořekovala Sarah.
„Vy ovšem nemáte proč vzdychat, slečno!“
„Já mám dneska takovou mizernou náladu.“
„To je přirozené.“
„Jak to?“ podivila se Sarah.
„Kdybyste upřímně zkoumala své nitro, našla byste velice snadno příčinu.“
„Myslím, že na mě působí depresivně ty naše dámy v autě. Není to ode mne fér, ale na mou duši, já někdy ženské přímo nenávidím! Když je někdo tak neschopný a hloupý jako třeba slečna Pierceová, popuzuje mě to, a druhý extrém, taková zdatnost? Ia lady Westholmová mi jde na nervy snad ještě víc.“
„Řekl bych, že tyhle dva typy vás asi dráždí docela zákonitě. Lady Westholmová je přímo stvořena pro onen způsob života, který vede, a je dokonale šťastná. Má úspěch! Slečna Pierceová pracovala léta jako ředitelka mateřské školy a najednou zdědila nějaké peníze. To jí umožnilo splnit si svůj celoživotní sen a cestovat. Jato cesta zatím splňuje všecka její očekávání. Naproti tomu právě vám osud zabránil, abyste dostala, co jste chtěla. Proto nelibě nesete, že vedle vás jsou lidé, kteří měli v životě větší štěstí.“
„Máte asi pravdu,“ řekla Sarah sklíčeně. „Vy ale dovedete číst myšlenky! Přesnost vašeho usuzování až nahání hrůzu. Já se pořád snažím nějak se obalamutit, ale vy mě nenecháte.“
Vtom přišli ostatní. Zdálo se, že nejvíc unavený je tlumočník. Byl dokonale vyřízený a cestou do Ammánu ze sebe sotva vymáčkl sem tam nějakou informaci. Židy nechal na pokoji, což všichni kvitovali s povděkem. Cestou z Jeruzaléma totiž všecky otravoval tím, s jakou nenávistí donekonečna vypočítával špatnosti, jichž se prý dopouštějí v této zemi Židé.
Cesta od Jordánu se teď vinula vzhůru, kroutila se a proplétala mezi skupinami růžově kvetoucích oleandrů.
Do Ammánu dorazili odpoledne. Prohlédli si řecko-římské divadlo a šli si brzy lehnout. Nazítří se chystali vyrazit časně, protože cesta do Maanu vede napříč pouští a trvá skoro celý den.
Vyjeli krátce po osmé. Všichni byli zamlklí. Den byl horký, špatně se dýchalo, a když v poledne zastavili na oběd, bylo opravdu vedro k zalknutí. Všichni byli trochu podrážděni, protože se celý den mlátili ve voze v horku a nepohodlí.
Lady Westholmová a dr. Gerard vedli vzrušenou debatu o Společnosti národů. Lady Westholmová Společnost plamenně hájila, Francouz si naopak usmyslil, že si na účet Společnosti zavtipkuje. Probrali postoj oné instituce v případě Habeše a Španělska, přešli k debatě o litevských hranicích, o nichž Sarah v životě neslyšela, a odtud k akcím, které Společnost národů podnikala proti šíření omamných jedů.
„Musíte uznat, že v této oblasti jsou výsledky ohromné! Ohromné!“ zaútočila lady Westholmová.
„Možná. Ale stálo to také ohromné peníze!“
„To je ale opravdu závažný problém. Podle mezi‘ národní opiové konvence –“ a spor pokračoval.
Slečna Pierceová se obrátila k Sarah:
„Cestovat s lady Westholmovou je tak zajímavé, že?“
Sarah reagovala kysele:
„Opravdu?“
Ale slečna Pierceová nepostřehla špičku a blaženě švitořila dál:
„Četla jsem o ní tolikrát v novinách! Je skvělé, když se dá žena na politiku a hájí svou pozici. Jsem vždycky tak šťastná, když některá žena něco dokáže!“
„Proč?“ zeptala se provokativně Sarah.
Slečna Pierceová údivem pootevřela ústa a zakoktala:
„Ach – protože – myslím si – právě proto, že – je to hezké, že ženy jsou schopny vykonávat takové věci!“
„Nesouhlasím s vámi,“ řekla Sarah. „Je hezké, když kdokoli je schopen vykonat něco, co stojí za to! Nezaleží přece vůbec na tom, je-li to muž nebo žena. Proč by v tom měl být rozdíl?“
„To jistě,“ ujišťovala slečna Pierceová. „Ano, přiznávám… když se na to díváme z téhle stránky.“
Ale vypadala přitom trochu nechápavě. Proto Sarah dodala mírněji:
„Promiňte mi mé rozhorlení, ale já nesnáším, když se tak ostře rozlišují ženy a muži. Když se například prohlásí: moderní děvče má věcný vztah k životu. Vždyť to není pravda! Některé děvče má takový vztah a

jiné nemá. Některý muž je sentimentální, má v hlavě zmatek a jiný má jasnou hlavu a přemýšlí logicky. Existují prostě jen různé povahové typy. Pohlaví má význam jen tam, kde jde o problém vázaný na otázku pohlaví.“
Slečna Pierceová se začervenala a rychle změnila téma.
„Člověk tady opravdu touží po kousku stínu,“ vzdychla. „Ale ta pustina mi připadá kouzelná.“
Její sousedka přikývla. Ano, pustina má opravdu zvláštní kouzlo. Jako by léčila… Uklidňovala… Nikdo tu člověka nemoří únavnými mezinárodními styky… Žádné palčivé soukromé problémy…
Cítila, že se konečně zbavila myšlenek na Boyntonovy. Zbavila se toho podivného nutkání, které ji podněcovalo zasahovat do života lidí, jejichž životní osudy se nijak nedotýkaly jejího. Měla konejšivý pocit klidu a smíření. Samota, pustina, prostor bez hranic… Opravdu, tady byl mír.
Ještě kdyby tu člověk byl sám a mohl to vychutnat! Lady Westholmová a dr. Gerard zanechali omamných jedů a vedli nyní spor o mladých, bezelstných dívkách, které prý jsou tajemnými cestami vyváženy do argentinských kabaretů. Doktor projevoval během celé té debaty takovou lehkovážnost, že to lady Westholmová, která jako většina politiků neměla smysl pro humor, pokládala za politováníhodné.
„Budeme pokračovat, ano?“ zahájil opět tlumočník s fezem na hlavě svůj výklad. Zbývala sotva hodina do západu slunce, když konečně dorazili do Maanu. Kolem vozu se shlukli podivní muži divokých tváří. Zastavili jen na chvilku a hned zas jeli dál. Sarah se; pátravě rozhlížela po okolní ploché krajině. Marně hledala, kde je asi skalní útvar Petra. Krajina byla přehledná, kamkoli se podívala, v dohledu žádné hory ani kopce. Copak byli ještě od cíle své cesty tak daleko?
Přijeli do vesnice zvané Ain Musa, kde museli nechat vůz. Čekali tu na ně koně – ubohé, vyhublé herky. Slečnu Pierceovou velice znervózňovalo, že její proužkované plátěné šaty jsou pro tento druh cestování nevhodné. Lady Westholmová byla oblečena rozumně. Měla na sobě jezdecké kalhoty, které zrovna nebyly pro ženu její postavy tím nejslušivějším oblečením, ale rozhodně byly praktické.
Koně vyklopýtali z vesnice po kluzké kamenité pěšině. Pěšina se svažovala a koně po ní šli klikatou čarou stále níže. Zdálo se, že slunce zapadne každým okamžikem.
Sarah byla hrozně unavená tou dlouhou cestou v rozpáleném autu. Měla pocit, že je jako omámená. Jela na koni a zdálo se jí, že sní. Později se jí vždycky vybavil dojem, jakoby se jim tehdy u nohou otvíraly hlubiny pekla. Cestička se vinula dolů, stále níž a níž. Kolem začaly vystupovat skalní útvary, jejichž úpatí byla snad v samém lůně země, a tvořily kolem nich labyrint útesů. Samé rudé skály se teď tyčily na obou stranách cesty. Sarah se zdálo, že se dusí – snad úzkostí ze soutěsky, k níž se každým krokem přibližovali.
Říkala si v jakémsi pomatení: dolů do údolí smrti… Stmívalo se. Ostrá červeň skal bledla a oni pořád jeli a jeli, sestupovali klikatou pěšinou; jako v zajetí skal, ztraceni v hlubinách země.
To je fantastické, neuvěřitelné – opravdu – mrtvé město! říkala si a zase jako refrén se jí vracela slova: Údolí smrti!…
Zažehli lucerny. Koně se dále proplétali úzkou pěšinou mezi skalisky. A najednou vyšli na prostranství, skalní stěny se rozestoupily. V dálce před sebou spatřili shluk světel.
„Tam – kempink!“ ohlásil průvodce.
Koně trochu přidali do kroku, sice nijak podstatně, na to byli příliš vyhladovělí a skleslí, ale projevili aspoň náznak radosti. Cesta teď vedla podél kamenitého řečišlě. Světla se přibližovala.
Rozeznávali už skupinu stanů umístěných v řadách trochu výš na jedné skalní stěně. Ve skále bylo též vidět vyhloubené jeskyně.
Přejeli do kempinku. Beduínští sluhové jim vyběhli vstříc.
Sarah se zadívala nahoru k jedné jeskyni. Rozeznala tam jakousi sedící postavu. Co to bylo? Nějaká modla? Obrovská socha nějakého sedícího božstva? Ne, to jen jak pochodně plápolají, vypadá tak obrovská. Ale musí to přece být nějaká modla, která tu sedí v zadumání nad mrtvým městem…
Pak se jí najednou prudce rozbušilo srdce – poznala ji. Tentam byl pocit klidu, úlevy, úniku, který se jí zmocnil v poušti. Svoboda skončila – Sarah se opět ocitla v zajetí. Přijela sem dolů, do tohoto temného údolí a tady, jako velekněžka nějakého zapomenutého kultu, jako nějaký obrovský odulý Budha, seděla – paní Boyntonová!

KAPITOLA 11

Paní Boyntonová v Petře!
Sarah mechanicky odpovídala na otázky: přeje si jíst hned – večeře je hotová – nebo se chce napřed umýt – chtěla by bydlet ve stanu, nebo raději v jeskyni?
Na poslední otázku odpověděla okamžitě. Spát bude ve stanu. Myšlenka na jeskyni jí naháněla hrůzu.

Stále se jí před očima zjevovala postava té hrozné sedící ženy. (Čím to jen bylo, že ta žena byla tak nepodobná lidské bytosti?)
Konečně vykročila za jedním z domorodých sluhů ke svému stanu. Beduín měl na sobě khaki kalhoty samou záplatu, na nohou špinavé ovinovačky a značně; obnošený kabát. Na hlavě měl podle zdejšího obyčeje roušku, jejíž splývající záhyby chránily šíji; roušku přidržoval černý hedvábný tkaloun, který těsně oviíjel hlavu. Sarah si s obdivem uvědomila, jak lehce ten muž kráčí, jak přirozeně působí hrdé držení hlavy. Falešně honosné bylo jen to, co měl na sobě z evropského šatu.
Myslila si: Civilizace je falešná, skrz naskrz falešná. Nebýt civilizace, neexistovala by taková paní Boyntonová! U divošských kmenů by ji pravděpodobně byli už dávno zabili a snědli!
Matně cítila, jak je vyčerpaná, u konce svých sil. Stačilo se však umýt v horké vodě a přepudrovat si obličej a cítila se znovu ve své kůži; klidná, vyrovnaná a trochu zahanbená, že tak snadno propadla panice. Pročesala si hřebenem husté černé vlasy, podívala se na sebe ze strany do malého zrcátka a spatřila svůj obraz v mihotavém světle olejové lampičky.
Pak odhrnula plachtu u vchodu a vyšla ze stanu připravená sejít na večeři do velkého stanu dole.
„Jste to vy?“
Bylo to tiché, nedůvěřivé zavolání.
Otočila se po hlase a setkala se s Raymondovým pohledem. Jaký úžas se zrcadlil v jeho očích! A zároveň v nich bylo cosi, co jí svázalo jazyk a čeho se skoro lekla. Taková neuvěřitelná radost, jako by uviděl ráj, jako by stál na jeho prahu, oslněný, vděčný a pokorný! Na ten pohled Sarah nezapomene do smrti. Tak se asi dívají zatracenci, když náhle uvidí ráj.
„Vy – a tady?“
Ten tichý, chvějící se hlas ji rozechvěl též. Cítila srdce až v hrdle. Najednou byla nesmělá, pokorná, a přece naplněná pyšnou radostí. Zmohla se jen na prosté: „Ano.“
Šel k ní, dosud jako oslněný, stále ještě nevěřící svým očím. Uchopil ji za ruku.
„Jste to vy!“ řekl s úlevou. „Jste skutečná. Myslel jsem si v prvním okamžiku, že je to jen přelud, protože na vás pořád myslím.“ Zmlkl, ale pak pokračoval: „Já vás mám rád… od té chvíle, kdy jsem vás poprvé spatřil ve vlaku. Teď už je mi to jasné a chtěl bych, abyste to věděla. Abyste totiž věděla, že to ve skutečnosti nejsem já, když se chovám jako klacek! Jsem jiný, ale neodpovídám za sebe ani teď! Bůhví, co všechno bych mohl provést! Třebas bych šel kolem vás a ani si vás nevšiml, ale věřte mi proboha, to není moje skutečné já – já za to nemohu. To moje nervy! Nemohu se na ně spolehnout. Když mi ona poručí, abych něco udělal, udělám to. Moje nervy mě k tomu donutí. Budete tomu teď už rozumět, viďte? Musíte mě napřed znát, pak teprv můžete mnou pohrdat, když budete chtít…“
Přerušila ho. Její hlas zněl tiše a nečekaně sladce. „Nebudu vámi pohrdat.“
„Ale stejně si zasloužím, abyste mnou pohrdala. Měl bych se přece dokázat chovat jako muž!“
Částečně snad pod vlivem Gerardovy rady, ale hlavně proto, že najednou pocítila sílu svého vlivu na Raymonda a začala věřit, že zvítězí, Sarah řekla:
„Teď už to určitě dokážete.“ A v jejím hlase zněla nejen něha, ale i rozhodnost a pevná autorita.
„Myslíte si to opravdu?“ Jeho hlas byl dosud zoufalý a nejistý.
„Teď už budete mít odvahu. Jsem si tím úplně jista.“
Napřímil se, pohodil hlavou dozadu. „Odvahu? Ano, potřebuji odvahu!“ Najednou se sehnul a dotkl se její ruky svými rty. V příštím okamžiku ji opustil.

KAPITOLA 12

Sarah vešla do velkého stanu a nalezla tam své tři spolucestující. Seděli u stolu a večeřeli. Průvodce vykládal, že je tu ještě jedna skupina turistů.
„Přijeli, je to dva dny. Odjedou pozítří. Američani. Matka velice tlustá, moc těžko ji sem dostat! Nosiči ji nesli na židli, říkají – moc těžká práce – moc se potit.“
Sarah se najednou rozesmála. Vždyť je to vlastně všecko k smíchu!
Tělnatý tlumočník se na ni vděčně podíval. Jeho úkol se mu nezdál právě lehký. Lady Westholmová mu dnes třikrát vytkla chybu ve výkladu, pořád si všecko ověřovala ve svém bedekru, nakonec ještě měla námitky proti lůžku, které jí přidělili. Byl proto vděčný té jediné osobě, která se proti všemu očekávání zdála v dobré náladě.
„Á,“ zněl komentář lady Westholmové. „Myslím, že ti lidé byli v hotelu Solomon. Poznala jsem tu jejich starou matku, když jsme sem přijížděli. Myslím, slečno Kingová, že jsem vás s ní viděla mluvit v hotelu?“
Sarah se provinile začervenala a doufala, že lady Westholmová z té rozmluvy příliš mnoho neslyšela. Vážně, co mě to tehdy posedlo? říkala si zmučeně.

Mezitím už lady Westholmová vynesla svůj ortel:
„Naprosto nezajímaví lidé. Hrozně provinciální.“
Slečna Pierceová patolízalsky přizvukovala a lady Westholmová se jala rozvíjet příběhy o různých zajímavých a významných Američanech, s nimiž se v poslední době setkala.
Jelikož bylo na tuto roční dobu neobvyklé horko, dohodli se, že ráno vyrazí velmi brzo.
Sešli se všichni čtyři u snídaně v šest hodin. Nikoho z Boyntonových nebylo vidět. Lady Westholmová hned úvodem pronesla výtku, že jim nedali k snídani ovoce. Posnídali čaj s kondenzovaným mlékem a vajíčka na přesolené, příliš tučné slanině.
Pak se vydali na cestu. Lady Westholmová samozřejmě opět zapředla s doktorem živou debatu, tentokrát o významu vitamínů ve stravě a o správné výživě pracujících.
Vtom uslyšeli od kempinku volání a zastavili se, aby počkali na dalšího výletníka, který je dohánět, aby se k nim přidal. Byl to pan Jefferson Cope, celý červený, jak za nimi pospíchal.
„Ach, promiňte! Jestli nemáte nic proti tomu, rád bych šel s vámi. Dobré jitro, slečno Kingová. To je překvapení potkat vás a doktora Gerarda tady! Co tomu říkáte?“
Ukazoval na rudé fantastické skály, které se zvedaly kolem dokola.
„Je to pozoruhodné, ale i trochu hrůzostrašné,“ řekla Sarah. „Moje představy byly vždycky mnohem romantičtější – růžové město, to provokuje k fantazii! Ale je to reálné – jako – nu, není to barva růží, spíš barva syrového hovězího…“
„Má to opravdu hodně podobnou barvu,“ přisvědčoval pan Cope.
„Ale i tak je to podivuhodně krásné,“ dodala Sarah. Společnost počala vystupovat po skále vzhůru. Doprovázeli je dva beduíni jako průvodci. Byli to statní muži, stoupali po drobících se skalách ve svých okovaných botách naprosto bezpečně a lehce. Brzy se vyskytly různé potíže. Sarah a doktor Gerard snášeli výšku dobře. Ale jak pan Cope, tak lady Westholmová trpěli závratí a ubohou slečnu Pierceovou museli přes srázné úseky skoro přenášet. Oči měla zavřené, obličej zelený hrůzou. Bez ustání naříkala:
„Nikdy jsem nesnášela pohled s výšky. Nikdy – už od dětství!“
Jednou dokonce prohlásila, že se chce vrátit, ale když se podívala zpět, zezelenala ještě víc, takže jí nezbývalo než vypít kalich hořkosti do dna a jít kupředu. Doktor Gerard jí dodával odvahu a uklidňoval ji, šel za ní a mezi ni a sráz nastavoval svou hůl jako zábradlí a ona se přiznala, že představa zábradlí jí pomáhá překonávat úzkost. Trochu udýchaná ptala se Sarah. tlumočníka Mahmuda, který navzdory svým proporcím nevypadal nijak unaveně:
„Nemíváte s tím potíže dostat sem nahoru turisty? Myslím starší lidi?“
„Pokaždé jsou potíže,“ přisvědčil Mahmud klidně.
„A pokaždé to zkoušíte znova a táhnete je sem?“
Mahmud pokrčil rameny.
„Oni se sem drápou sami. Zaplatili peníze, aby všecko viděli a chtějí vidět opravdu všecko. Beduíni jako průvodci jsou velice šikovní, chodí bezpečně, vždycky to nějak udělají.“
Konečně vyšplhali na vrcholek. Sarah se zhluboka nadýchla. Kolem dokola a dole pod nimi byla krvavě rudá skaliska; krajina neuvěřitelně zvláštní nemající ve světě obdoby. V čistém, ostrém ranním vzduchu tu stáli jako nějací bohové shlížejíce dolů na ten horší svět, kde zuří jen násilí.
Tlumočník drmolil, že tu kdysi bývalo obětiště – ukázal jim dokonce v ploché skále u jejich nohou rýhu, do které prý měla odtékat krev obětí. Sarah se vzdálila od skupinky. Chtěla si odpočinout od záplavy nadřených frází, které pohotově a neúnavně chrlila tlumočníkova ústa. Usedla na balvan, zabořila ruce do svých hustých černých vlasů a zahleděla se dolů, na svět, který jí ležel u nohou. Pojednou si uvědomila, že kdosi stojí vedle ní. Ozval se doktor Gerard.
„Uvědomujete si tu rafinovanost, s níž ďábel pokoušel Krista? V evangeliu se praví: ďábel vyvedl Ježíše na vrchol hory a ukázal mu svět. Toto všecko tobě dám, jestliže padna, budeš se mi klaněti. Oč větší je pokušení tady, vysoko nahoře, aby člověk zatoužil stát se vládcem hmoty.“
Sarah přisvědčila, ale její myšlenky byly tak očividně někde jinde, že se na ni Gerard zahleděl trochu udiveně.
„Nad čím tolik rozjímáte?“
„Ano, rozjímám nad tím, že je to báječný nápad mít tu nahoře obětiště. a že oběť je někdy nezbytná. Nemyslíte, že člověk někdy klade na život přespříliš velký důraz? Smrt ve skutečnosti není tak významná, jak si namlouváme?“
„Myslíte-li si to, pak jste si neměla vybrat naše povoláni, slečno Kingová. Pro nás smrt je a v každém případě musí být – nepřítel!“
Sarah se otřásla.

„Máte asi pravdu. Ale kolikrát by mohla smrt rozřešit nějaký problém! Mohla by dokonce umožnit lepší a plnější život…“
„Je prospěšné, když člověk položí život za lidstvo,“ řekl Gerard vážně.
„Nemyslela jsem tím –“ zarazila se. Přicházel k nim Jefferson Cope.
„Opravdu pozoruhodné místo!“ horoval. „Jedinečné, a já jsem hrozně rád, že jsem o to nepřišel. Přiznám se, že ačkoliv je paní Boyntonová pozoruhodná žena a já si vážím její odvahy, s níž se rozhodla přijet až sem, cestovat s ní není jednoduché. Její zdraví je sice chatrné, ale ke své rodině se chová trochu bezohledně. Například ji ani nenapadne, že by někdo chtěl jít někdy na procházku bez ní…“
Pan Cope se najednou zarazil. Jeho sympatický obličej zneklidněl.
„Víte,“ řekl pomalu, „slyšel jsem o paní Boyntonové něco, co mě zarazilo.“
Sarah se opět ponořila do svých úvah, hlas pana Copa jí příjemně bublal do uší jako vzdálený potůček, ale dr. Gerard projevil zájem: „Vážně? A copak?“
„Vyprávěla mi to jistá dáma, s níž jsem se setkal v hotelu v Tiberiasu. Týkalo se to jedné služebné, kterou paní Boyntonová kdysi zaměstnávala. To děvče myslím mělo –“
Odmlčel se a kradmo pohlédl na Sarah. Pak ohleduplně ztišil hlas.
„To děvče mělo mít dítě. Stará paní na to zřejmě přišla, ale byla k děvčeti zdánlivě hodná i nadále. Až najednou, když už se děcko mělo narodit – vyhnala ji z domu!“
Dr. Gerard zvedl obočí.
„Hm,“ poznamenal zamyšleně.
„Ta dáma podle mého dojmu znala naprosto přesná fakta. Nevím, jaký je váš názor, ale mně se to zdá velice kruté a nelítostné, takhle se zachovat! Nemohu pochopit –“
Dr. Gerard ho přerušil:
„Pokuste se to pochopit. Tahle příhoda jistě poskytla paní Boyntonové náramné potěšení!“
Pan Cope k němu otočil ohromenou tvář.
„Ne, pane,“ pravil důrazně. „Tomu nemohu uvěřit. To je úplně nepředstavitelné.“
Dr. Gerard se pokusil citovat:
„Vrátil jsem se zpět a přemítal o všelikém násilí, které tam na zemi se dalo. A uši mi zalehl pláč a nářek utiskovaných, pro něž nebylo útěchy; protože jejich utiskovatelé měli moc a nikoho nebylo, kdo by je utěšil. I záviděl jsem mrtvým, že už jsou mrtví, spíše než živým, kteří ještě museli snášet život; neboť ten, kdo nikdy nežil, je šťastnější toho, kdo žije nebo již umřel; neznáť zla, které bylo na zemi sesláno na věky věkův…“
Zmlkl a za chvíli pokračoval:
„Můj drahý pane Cope, celý život jsem zasvětil bádání o podivných pochodech v lidské duši. Nemá smysl všímat si jen světlých stránek života. Pod slušným chováním lidí v každodenním životě se někdy skrývají prapodivné vlastnosti. Například ničím neopodstatněná krutost. Narazíte na tuhle vlastnost, ale zjistíte, že tam na dně duše tkví objasnění té záhady: hluboce vkořeněná, ubohá touha něco znamenat! Postaví-li se jí do cesty nějaká překážka – člověk má třeba nehezký zevnějšek a to mu brání prosadit své cíle – pak začne používat všemožných metod, aby dal svému okolí pocítit svůj vliv, aby s ním museli počítat, a postupně dospěje až k zvrácenostem. Návyk být krutým – je možno pěstovat jako každý jiný návyk, až člověka ovládne úplně.“
Pan Cope zakašlal. „Myslím, že trochu přeháníte, doktore Gerarde. Tady nahoře je tak báječný vzduch…“
Pokoušel se zmírnit ostrý tón Gerardova rozboru. Doktor se pousmál. Podíval se znova na Sarah. Byla zamračená a vážná, vypadala jako soudce, který se chystá vynést rozsudek…
Otočil se, protože za sebou uslyšel nejisté krůčky slečny Pierceové.
„Půjdeme už dolů,“ oznamovala nešťastně. „Ach bože, jsem si jista, že to nedokážu, ale průvodce ujišťuje, že nazpět půjdeme jinou, mnohem schůdnější cestou. Kéž by to byla pravda, protože já už jsem se jako dítě nemohla dívat do hloubky…“
Cesta do údolí vedla podle vodopádu. I když tu bylo mnoho kamenů, na nichž si člověk mohl vymknout kotník, pohled dolů už nevyvolával závrať. Společnost se vrátila do tábora značně unavená, ale v dobré náladě a s ohromnou chutí na opožděný oběd. Bylo už po druhé hodině odpoledne. Rodina Boyntonových seděla kolem velkého stolu v jídelně ve velkém stanu. Právě dojídali oběd.
Lady Westholmová k nim pronesla svým nejmilostivějším tónem:
„Opravdu velice zajímavé dopoledne. Petra je kouzelné místo.“
Carol, jíž byla patrně ta slova určena, se rychle podívala na matku a zamumlala:
„Ó ano, jistě, kouzelné místo,“ a umlkla.
Lady Westholmová se pustila do jídla s přesvědčením, že splnila další ze svých společenských

povinností.
Začali dělat plány na odpoledne.
„Budu asi celé odpoledne odpočívat," řekla slečna Pierceová.
„Podle mého názoru je důležité, aby se člověk nepřepínal."
„Já se půjdu projít. Chtěla bych trochu prolézt ty skály kolem," oznámila Sarah. „A co vy, doktore?"
„Půjdu s vámi."
Paní Boyntonová upustila lžíci. Všichni sebou trhli.
„Myslím, že se zachovám podle vašeho příkladu, slečno Pierceová," pronesla lady Westholmová.
„Půlhodinku budu číst, pak si lehnu a alespoň hodinku si odpočinu. Teprve pak bych se možná šla trochu projít."
Za Lennoxovy pomoci se paní Boyntonová pomalu zvedla ze židle. Chvilku stála tiše a pak řekla s nečekanou přívětivostí:
„Měli byste dnes všichni jít na procházku."
Bylo dost zábavné pozorovat v tu chvíli vyděšené tváře Boyntonových.
„Ale co bude s tebou, matko?"
„Nikoho z vás nepotřebuji. Sedím nejraději sama s knihou. A Jinny ať raději nechodí nikam. Ať si lehne a prospí se."
„Maminko, já nejsem unavená! Chci jít s ostatními…"
„Jsi unavená. Bolí tě hlava. Musíš být na sebe opatrná. Jdi, lehni si a spi. Já vím nejlíp, co ti prospěje."
„Já – já –"
S hlavou hrdě vztyčenou hleděla dívka vzpurně na matku. Pak najednou sklopila oči, ztratila odvahu.
„Jsi ještě nerozumné dítě, jdi do svého stanu," poručila paní Boyntonová a sledována ostatními vyšla těžkým krokem ze stanu.
„Můj bože," povzdychla si slečna Pierceová, „jací jsou to zvláštní lidé! Ta divná barva – myslím barvu obličeje jejich matky. Úplně rudá. Nejspíš od srdce. To vedro musí být pro ni vražedné."
Sarah uvažovala: Dala jim všem na odpoledne volno. Ví přece, že Raymond chce být se mnou. Proč to ta stará dělá? Nebo je to nějaká léčka?
Ještě po obědě, když už se převlékla do čistých plátěných šatů, lámala si s tím hlavu. V jejích citech k Raymondovi od včerejšího večera začala převažovat horoucí něha. To je tedy láska, říkala si, ten strach o drahého člověka a snaha ochránit ho za každou cenu od bolesti… Ano, milovala Raymonda Boyntona.
Bylo to jako boj svatého Jiří s drakem, jenže role byly trochu zpřeházeny. Ona přicházela na pomoc, Raymond byl obětí čekající na vysvobození a tím drakem byla paní Boyntonová. Drakem, jehož momentální přívětivost byla ostražité Sarah podezřelou a záhadnou.
Bylo asi tak čtvrt na čtyři, když se Sarah vydala dolů k velkému stanu. Viděla lady Westholmovou sedět před jejím stanem na židli. Přesto, že skály sálaly horkem, měla dosud na sobě hrubou tvídovou kazajku. Na klíně držela jakási lejstra, nejspíš výroční zprávu některé z četných královských komisí. Dr. Gerard stál u slečny Pierceové. Ta se rovněž usadila před svým stanem a svírala v rukou knihu se slibným názvem Hledání lásky. Záložka tvrdila, že je to napínavá historie lásky a nepochopení.
„Podle mého názoru není správné, když si člověk lehne příliš brzy po obědě," vykládala slečna Pierceová. „Kvůli zažívání, víte? Tady ve stínu velkého stanu je docela příjemný chládek. Ale probůh, myslíte, že je ta stará paní rozumná, když sedí tam nahoře v plném slunci?"
Vzhlédli nahoru ke skalní římse před nimi. Paní Boyntonová seděla v téže pozici jako minulý večer. Připomínala kamennou sochu Buddhy hlídající vchod do jeskyně. Jinak nebyl v dohledu nikdo. Všichni zaměstnanci tábora spali. Údolím stranou od kempinku se zvolna pohybovala skupina lidí.
„Pro jednou jim drahá mamá dala laskavé svolení, aby se pobavili bez její vzácné přítomnosti. Je to patrně nějaký uskok?"
„Víte, že jsem si myslila totéž?" přiznala se Sarah.
„Jaké jsme to podezíravé duše! Pojďte, přidáme se k uprchlíkům."
Ponechali slečnu Pierceovou o samotě, aby se oddala své napínavé četbě, a pustili se za skupinkou. V ohybu cesty snadno dohnali celou společnost, která kráčela volným krokem. Boyntonovi byli jako vyměněni. Chovali se šťastně a bezstarostně. Lennox s Nadine, Carol a Raymond, pan Cope s širokým úsměvem na tváři i noví příchozí, všichni se brzy společně bavili a smáli.
Propukla u nich jakási divoká rozjařenost. Každý v nitru cítil, že toto je chvíle spadlá s nebe, že radost, kterou si doslova ukradli, musí být prožita úplně a do poslední kapky. Sarah a Raymond se nijak od ostatních neoddělovali. Naopak, Sarah šla s Carol a s Lennoxem, za nimi si povídal dr. Gerard s Raymondem, jen Nadine a Jefferson Cope se drželi trochu stranou.

Ale brzy se odtrhl dr. Gerard. Už hezkou chvíli se zřejmě do zábavy jen s přemáháním nutil. Najednou se zastavil.
„Prosím tisíckrát za prominutí. Bojím se, že se musím vrátit.“
Sarah pozorně zkoumala jeho tvář.
„Není vám dobře?“
Přisvědčil.
„Ano. Horečka. Jde to na mne už od oběda.“
„Malárie?“
„Asi. Vrátím se a polknu chinin. Snad to nebude příliš silný záchvat. To je milá památka z cesty do Konga.“
„Půjdu s vámi,“ nabízela se Sarah.
„Ne, není třeba. Mám všechny potřebné léky s sebou ve stanu. Je to nepříjemné, ale nekazte si náladu. Jděte jen všichni klidně dál.“
Otočil se a rychle se vracel.
Sarah se za ním chvilku nerozhodně dívala, ale pak se setkala s Raymondovým pohledem, usmála se na Raymonda a vmžiku na Francouze zapomněla.
Drželi se pak všichni pohromadě, Carol, Sarah, Raymond, Lennox, pan Cope i Nadine.
Po čase se však přece jen Sarah s Raymondem oddělili od společnosti a dali se vlastní cestou. Lezli po skaliskách, obcházeli výčnělky a nakonec usedli na stinném místě, aby si odpočinuli.
Chvíli mlčeli, až se ozval Raymond: „Jak se jmenujete? Vím – Kingová – ale křestním jménem?“
„Sarah.“
„Smím vám tak říkat?“
„Samozřejmě.“
„Řekněte mi, prosím, něco o sobě, Sarah.“ Opřena o skálu povídala, jak žila doma v Yorkshiru, že ji vychovala teta, jaké měli doma psy, jak studovala…
Pak vyprávěl útržkovitě o svém životě Raymond.
Zase pak dlouho mlčeli. Nesměle se uchopili za ruce a seděli tam jako děti zaplaveni pocitem štěstí.
Když se slunce začínalo chýlit k západu, Raymond vstal.
„Musím jít zpět. Ne, nepůjdeme společně. Chtěl bych jít sám. Musím totiž něco říct a zařídit. Jakmile to provedu, dokáži sám sobě, že nejsem zbabělec. A pak, pak se nebudu stydět požádat vás o pomoc, rozumíte mi? Asi si budu muset od vás vypůjčit nějaké peníze.“
Sarah se usmála.
„Jsem ráda, že uvažujete reálně. Můžete se na mne spolehnout.“
„Ale napřed to musím zařídit sám.“
„Co chcete udělat?“
Chlapecký obličej zvážněl.
„Musím dokázat, že mám odvahu. Teď nebo nikdy!“
Sarah se znova opřela o skálu a hleděla za ním, jak se jeho postava pomalu ztrácí v dálce. Cosi v jeho slovech ji polekalo. Vypadal tak odhodlaně, tak hrozně vážně, a zdál se být silně vzrušený. Na okamžik si vyčítala, že nešla přece jen s ním…
Ale hned se za tu myšlenku přísně pokárala. Raymond přece chtěl být sám, chtěl podrobit svoji nově nalezenou odvahu zkoušce. Na to měl plné právo.
Jen si teď z celého srdce přála, aby tu odvahu zase neztratil.
Slunce již zapadalo, když Sarah znovu uviděla kempink. Jak přicházela blíž, rozeznávala v šeru ponurou postavu paní Boyntonové, která dosud seděla před vchodem do jeskyně. Sarah se trochu otřásla při pohledu na temnou, nehybnou figuru…
Přeběhla rychle po pěšině pod římsou s jeskyněmi a vešla do velkého stanu, kde už hořelo světlo.
Lady Westholmová seděla uvnitř a pletla svetr, přadeno modré vlny jí viselo kolem krku. Slečna Pierceová vyšívala na jakousi pokrývečku drobné anemické pomněnky a poslouchala výklad o tom, jak by mělo být reformováno rozvodové právo.
Sluhové přecházeli sem a tam, prostírajíce k večeři.
Boyntonovi se sesedli v zadní části stanu na lehátkách a četli. Objevil se Mahmud ve vší své kulaté důstojnosti a jeho tvář vyjadřovala rozhořčení i žalostnou výčitku. Měl prý pro společnost připravenu velice hezkou procházku, ale po svačině nebyl nikdo v táboře. Program je teď úplně zpřeházený. Přednáška měla být velice poučná – o nabatejské architektuře…
Sarah ho rychle ujistila, že i tak se všichni dobře bavili. Šla se pak ještě před večeří umýt do svého stanu.

Na zpáteční cestě se zastavila u stanu doktora Gerarda. Tiše na něho zavolala. Když se neozval, nadzvedla plachtu u vchodu a nahlédla dovnitř. Doktor ležel na svém lůžku bez hnutí. Sarah tedy odešla a v duchu si přála, aby opravdu klidně spal. Přistoupil k ní sluha a ukazoval k velkému stanu. Pravděpodobně byla večeře na stole. Dala se tedy pomalu tím směrem. Všichni už byli pohromadě kromě doktora Gerarda a paní Boyntonové. K té poslali sluhu, aby jí vyřídil, že večeře je připravena. Pak se najednou ozvaly venku jakési výkřiky.
Dva poděšení sluhové vběhli dovnitř a něco rozčileně vykládali tlumočníkovi.
Mahmud se začal poplašeně rozhlížet kolem sebe a pak vyběhl ven. Sarah se instinktivně připojila k němu.
„Co se děje?“ zeptala se.
„Stará dáma! Abdul říká, že je nemocná a nehýbá se.“
„Půjdu s vámi!“
Rozběhla se za Mahmudem. Spěchala po skalní římse k té postavě spočívající v křesle. Uchopila oteklou ruku, hmatala puls, sklonila se nad sedící postavou…
Když se zase napřímila, byla bledá. Vykročila zpět k velkému stanu. Ve vchodu se na okamžik zastavila a pohlédla ke skupině lidí na vzdálenějším konci stolu. Když promluvila, zdál se jí její vlastní hlas drsný a nepřirozený.
„Je mi líto,“ řekla a přinutila se dívat na Lennoxe, v této chvíli již hlavu rodiny, „ale musím vám oznámit… Vaše matka, pane Boyntone, je mrtvá.“
A zvědavě jako z velké dálky, jako odněkud z druhého břehu se pozorně zadívala do tváří pěti lidí, pro které její zpráva znamenala svobodu…

II
KAPITOLA 1
Plukovník Carbury se přes stůl usmál na svého hosta a zvedl sklenku.
„Tak tedy – na svět zločinu!“
Hercule Poirot uznale zamrkal. Přípitek totiž bezvadně vystihoval momentální situaci.
Poirot přijel sem do Ammánu k plukovníku Carburymu s doporučujícím dopisem od plukovníka Race; Carbury totiž už několikrát říkal příteli, jak rád by se seznámil s tímto mužem proslulým po celém světě, Carburyho starý kamarád a kolega z Inteligence service si nesmírně vážil schopností Hercula Poirota.
„Fenomenální psychologická dedukce!“ vyjádřil se Race o objasnění vraždy v X, jak je provedl Poirot.
„Musíme vám ukázat všecko, co je v okolí zajímavého,“ pravil Carbury a kroutil si svůj prošedivělý vypelichaný knírek. Nebyl příliš vysoký, spíš zavalitý, nepořádného zevnějšku, hlavu měl už zpola lysou. Jeho modré oči stále hleděly jaksi rozpačitě a klouzaly mírným pohledem z předmětu na předmět. Nevypadal ani trochu jako voják, dokonce nevzbuzoval ani dojem nějaké profesionální ostražitosti. Vůbec neodpovídal běžným představám o kriminalistech. Přesto však byl tento muž v Zajordánsku významnou osobností.
„Máme tu ty zříceniny starořímské Gerasy – zajímají vás tyhle věci?“
„Zajímá mě všechno!“
„Ano,“ přisvědčoval Carbury. „To je správný přístup k životu.“ Odmlčel se a pak se náhle zeptal:
„Řekněte, taky se vám někdy zdá, že vás všude pronásleduje řemeslo?“
„Pardon?“
„Myslím to tak – třeba někam odjedete, abyste měl chvíli pokoj od všelijakého vyšetřování – a jako natruc vedle vás vyplave nějaká mrtvola.“
„Ano, Stalo se mi to několikrát.“
„Hm,“ povzdechl si plukovník a vypadal velice roztržitě. Najednou se prudce vytrhl z úvah:
„Zrovna tu mám mrtvolu, ze které nemám zrovna radost,“ řekl.
„Opravdu?“
„Ano. Tady v Ammánu. Jedna stará Američanka. Přijela do Petry s rodinou. Únavná cesta, hrozné vedro na tuhle dobu, nemocné srdce, cestování zřejmě namáhavější, než předpokládala. To všecko dohromady – no a byla v pánu!“
„A stalo se to tady v Ammánu?“
„Ne. Dole v Petře. Dneska ji sem přivezli.“
„A.“
„Všecko docela normální. Dokonale pravděpodobné. Dalo se čekat, že to tak dopadne. Jenže…“
„Ano? Jenže…?“

Plukovník Carbury se poškrábal na lysině. „Zdá se mi, že ji má na svědomí její rodina!“
„Aha! A co vás vede k takovému podezření?“
Plukovník Carbury na tuto otázku neodpověděl přímo.
„Zdála se to být protivná stará ženská. Určitě nesnesitelná ženská! Celkem vzato asi udělala dobře, že umřela. A taky se dá těžko něco dokazovat, když ta rodina drží pohromadě jako helvétská víra a lže, jako když tiskne. Člověk by si nerad komplikoval život nebo vyvolal mezinárodní nepříjemnosti. Nejjednodušší by bylo nechat to plavat. Znal jsem jednoho doktora, ten měl často podezření, že si některý pacient trochu moc pospíšil na věčnost, abych tak řekl předčasně! A ten mi vždycky říkal – dokud se nemáte čeho chytit, je nejlepší mlčet! Jinak je z toho leda děsný malér, neprokázané obvinění, přišijou vám to leda ještě na vaše čisté konto. Něco na tom je. Ale přesto…“
Znovu se poškrábal na hlavě a vyhrkl:
„Ale přesto – já držím na pořádek!“
Plukovník Carbury měl kravatu pošinutou až pod levé ucho, shrnuté ponožky, kabát plný skvrn a sem tam natržený. Ale Hercule Poirot se ani neusmál. Bylo mu jasné, že plukovník Carbury je zgruntu pořádný člověk, že má všechna fakta pěkně v hlavě seřazena a všecky svoje dojmy pečlivě utříděné.
„Ano – já držím na pořádek,“ opakoval Carbury a udělal neurčitý posuněk. „Nemám rád nejasnosti. Jakmile přijdu na nějaký zmatek, mám chuť to dát do pořádku za každou cenu. Rozumíte mi?“
Hercule Poirot přisvědčil. Rozuměl.
„Nebyl tam dole žádný lékař?“ zeptal se.
„Dokonce dva! Vlastně jeden z nich ležel – měl malárii. A ten druhý – to je nějaká dívka, právě dokončila studia. Ale v tomhle se myslím vyzná. Konečně na té smrti není zhola nic zvláštního. Stará žena s mizerným srdcem, celou dobu užívala nějaké léky na srdce a najednou je pryč! Člověka to vůbec nepřekvapuje…“
„Tak co vás vlastně trápí, příteli?“ zeptal se mírně Poirot.
Plukovník Carbury k němu otočil své modré oči, Plné neklidu.
„Jistý Gerard. Francouz. Říká vám to něco? Theodore Gerard.“
„Ovšem, kapacita ve svém oboru.“
„Jo. Obor blázni a pošukové,“ utrhl se plukovník Carbury. „Asi takovéhle úvahy: někdo v útlém věku čtyř jar zahoří láskou k posluhovačce, čímž se vysvětluje, proč totéž individuum ve věku třicetiosmi let trvá na tom, že je arcibiskupem canterburským. – Nechápu a nikdy jsem nechápal ty souvislosti. Ale chlapík jako ten Gerard vám to vysvětlí tak, že tomu nakonec uvěříte.“
„Doktor Gerard je opravdu kapacita, pokud se týká určitých forem fixovaných neuróz,“ souhlasil Poirot s úsměvem. „Posuzuje tu událost v Petře na základě podobných důkazů, jako jste právě uvedl?“
„Ne, nikoliv. Na to bych kašlal, na takové argumenty. Ne, pochopte přece, nechci říct, že takovým konstrukcím nevěřím. Ale je to prostě jedna z věcí, jak se říká, mezi nebem a zemí… Jako například tady, jeden beduínský voják vám vyleze z auta uprostřed pouště někde u všech čertů, jen tak dlaní zkusí písek a řekne vám přesně, kde se nacházíte. Není to asi žádné kouzlo, ale člověk se nestačí divit.
Ne, doktor Gerard líčí tu příhodu velice věcně. Samá fakta. Myslím, kdyby vás to zajímalo – zajímá vás to?“
„Ano, ano.“
„Jste báječný. Tak já prostě brnknu a zavolám ho sem. Můžete si ho poslechnout na vlastní uši.“
Když plukovník vypravil ordonanci za Gepardem, zeptal se Poirot:
„Zajímal jste se o rodinu té mrtvé ženy?“
„Jmenují se Boyntonovi. Dva synové, jeden z nich ženatý. Ta jeho žena je pěkné děvče, taková tichá, rozumná. A pak dvě dcery. Obě hezké, ale každá po svém. Ta mladší je trochu moc nervózní, ale to může být taky jen z toho šoku.“
„Boyntonovi,“ řekl Poirot a nadzvedl obočí. „To je zvláštní, velice zvláštní.“
Carbury se na něho tázavě zahleděl. Ale když Poirot už nic víc neříkal, pokračoval sám:
„Matka byla zřejmě všem hrozně na obtíž. Museli ji obsluhovat jako královnu ze Sáby, každý musel být pořád po ruce a tancovat kolem ní. A držela kasu. Žádný z nich neměl pro sebe ani vindru!“
„Ale! To je všecko velice zajímavé. Je známo, komu odkázala peníze?“
„Nenápadně jsem se na to zeptal. Víte, tak mezi řečí. peníze prý budou rozděleny stejným dílem mezi všechny děti.“
Poirot kývl hlavou a zeptal se:
„Domníváte se, že jsou do toho namočeni všichni?“
„Nevím. V tom je právě ten háček. Dohodli se, nebo to byl nápad jednoho z nich? Nevím. Možná, že je to

všecko nesmysl. Právě proto bych rád znal vaše mínění jako odborníka. A – tady je Gerard!“

KAPITOLA 2

Francouz vešel hbitým krokem, ale beze spěchu. Když si s plukovníkem Carburym potřásli rukou, podíval se bystře a pln zájmu na Poirota.

„To je pan Hercule Poirot. Je teď u mne na návštěvě. Vykládám mu o té věci dole v Petře.“

„Ach, tak?“ Gerard přelétl očima Poirota od hlavy k patě. „Vás to zajímá?“

Hercule Poirot zvedl ruce nad hlavu.

„Představte si, že ano! Člověk se vždycky zajímá o svůj obor, to je nevyléčitelné!“

„Máte pravdu,“ řekl Gerard.

„Napijete se?“ zeptal se Carbury.

Nalil do sklenice whisky se sodou a postavil sklenku Gerardovi k ruce. Pak zvedl znovu karafu a vrhl tázavý pohled k Poirotovi, ale ten zavrtěl hlavou. Plukovník Carbury tedy postavil karafu na stůl a přitáhl si židli trochu blíž.

„Tak kde jsme vlastně přestali?“ navázal na předchozí rozmluvu s Poirotem.

„Myslím,“ oslovil Poirot Gerarda, „že plukovník Carbury je silně znepokojen.“

Gerard se zatvářil významně.

„Bude to asi moje vina,“ řekl. „A já se mohu mýlit, Uvědomte si, plukovníku, že i já se mohu mýlit.“

Carbury zavrčel: „Řekněte Poirotovi fakta.“

Dr. Gerard začal tím, že zrekapituloval události, které předcházely odjezdu do Petry. Charakterizoval stručněl jednotlivé členy rodiny Boyntonových a popsal jejich duševní stav.

Poirot naslouchal s nelíčeným zájmem. Potom přešel Gerard k událostem, jež se sběhly prvního dne jejich pobytu v Petře, a popisoval, jak se vrátit zpět do kempinku.

„Ucítil jsem, jak na mne jde silný záchvat malárie,“ vysvětloval. „Proto jsem si chtěl vstříknout chinin. To je v těchto případech obvyklá terapie.“

Poirot přikývl na souhlas.

„Horečka mnou pořádně cloumala. Sotva jsem se dopotácel do svého stanu. Napřed jsem nemohl najít svoji lékárničku, někdo ji dal na jiné místo, než kam jsem ji uložil. A pak, když jsem ji konečně našel, zase chyběla moje injekční stříkačka. Chvíli jsem ji hledal, ale pak jsem toho nechal. Užil jsem velkou dávku chininu v tabletách a praštil sebou na lůžko.“

Gerard udělal přestávku a pak pokračoval: „Na to, že je paní Boyntonová mrtva, se přišlo po západu slunce. Seděla v křesle, které podpíralo její mohutné tělo, a vypadalo to, jako by dřímala. Nikdo si nevšiml, že se něco stalo, dokud k ní nepřišel o půl sedmé jeden ze sluhů, aby ji pozval k večeři.“

Popisoval velmi podrobně polohu jeskyně a její vzdálenost od velkého stanu.

„Tělo mrtvé ženy prohlédla slečna Kingová, lékařka. Mne s tím netrápila, protože věděla, že mám horečku. Upřímně řečeno, nedalo se tu nic dělat. Paní Boyntonová byla mrtvá – a to už nějakou chvíli…“

Poirot ho přerušil otázkou:

„Jak dlouho přesně?“

Gerard odpovídal pomalu:

„Nemyslím, že by slečna Kingová věnovala pozornost zrovna této okolnosti. Mám za to, že to vůbec nepokládala za důležité.“

„Lze aspoň říci, kdy byla naposled spatřena živá?“ ptal se Poirot.

Plukovník Carbury si odkašlal a citoval z jakéhosi úředně vyhlížejícího lejstra:

„Krátce po čtvrté odpoledne mluvila s paní Boyntonovou lady Westholmová a slečna Pierceová. Lennox Boynton mluvil se svou matkou asi o půl páté. Mladá paní Boyntonová s ní měla delší rozhovor asi pět minut po Lennoxovi. Carol Boyntonová s matkou mluvila jen krátce, a to v době, jejíž přesné časové určení nelze provést, ale podle svědectví ostatních to vypadá asi na sedmnáct deset.

Jefferson Cope, Američan, přítel rodiny, se vracel do kempinku s lady Westholmovou a slečnou Pierceovou. Viděl paní Boyntonovou spát vsedě. Nemluvil s ní. To bylo asi za deset minut šest.

Zdá se, že poslední, kdo viděl paní Boyntonovou naživu, byl Raymond Boynton, mladší syn. Když se vrátil z procházky, šel k ní a mluvil s ní – asi deset minut před šestou. Že je mrtvá, to se zjistilo až o půl sedmé, když k ní přišel sluha se vzkazem, že večeře je hotová.“

„V rozmezí mezi návštěvou Raymonda Boyntona u matky a mezi půl sedmou se k paní Boyntonové už nepřiblížil nikdo?“ vyptával se Poirot.

„Nic tomu nenasvědčuje. Krátce před šestou totiž začal v kempinku ruch, sluhové chodili sem tam, lidé se vraceli do svých stanů a scházeli se na večeři. Nenašli jsme jediného člověka, který by si byl všiml, že se

a někdo v té době přiblížil ke staré paní.“
„Takže Raymond Boynton je poslední, kdo viděl starou paní živou?“ ptal se Poirot.
Dr. Gerard a plukovník Carbury se na sebe rychle podívali. Plukovník bubnoval prsty na stole.
„Tady začínáme tápat,“ řekl. „Pokračujte, prosím, Gerarde. Teď je na řadě vaše historka.“
„Jak už jsem řekl, Sarah Kingová nepokládala za nutné přesně určit dobu, kdy nastala smrt. Konstatovala prostě, že paní Boyntonová je mrtva už nějakou dobu. Jenže na druhý den, když jsem se z určitých důvodů rozhodl věci upřesnit a zmínil jsem se jí o tom, že paní Boyntonovou naposledy spatřil živou její syn Raymond krátce před šestou, tu k mému velkému překvapení slečna Kingová řekla zčistajasna, že to je nemožné – že v té době už musela být paní Boyntonová mrtvá.“
Poirot povytáhl obočí.
„Divné, velice divné. A co tomu říká pan Raymond Boynton?“
Plukovník Carbury řekl prudce: „Přísahá, že jeho matka byla naživu. Přišel k ní a řekl: ‚Už jsem zpátky. Doufám, že jsi měla příjemné odpoledne,‘ nebo něco takového. Ona prý jenom zabručela: ‚Dobře‘ a on pak šel do svého stanu.“
Poirot se mračil.
„Zvláštní,“ pravil. „Velice zvláštní. Řekněte mi, prosím, to už se stmívalo?“
„Slunce právě zapadalo.“
„Zvláštní,“ opakoval Poirot. „A vy, doktore Geparde, kdy vy jste viděl mrtvolu?“
„Teprve příští den. Přesně v devět hodin ráno.“
„A váš odhad doby, kdy nastala smrt?“
Francouz pokrčil rameny.
„Je velmi těžké stanovit dobu smrti, když už od ní uplynula tak dlouhá doba. Odhad se může pohybovat až v rozmezí několika hodin. Kdybych měl svědčit pod přísahou, mohl bych říci jen tolik, že byla mrtvá určitě nejméně 12 hodin a nejdéle 18 hodin. Vidíte, tohle nám vůbec nepomůže.“
„Dál, Gerarde,“ pobídl ho plukovník, „dopovězte to.“
„Když jsem ráno vstal,“ řekl Gerard, „našel jsem svoji injekční stříkačku – byla za krabicí s lahvičkami na mém toaletním stolku.“
Naklonil se kupředu.
„Můžete třeba říct, že jsem ji den předtím přehlédl. Lomcovala mnou horečka a bylo mi mizerně, třásl jsem se od hlavy k patě. Konečně, jak často člověk něco hledá a ono to leží zrovna před očima, a vy ne a ne to najít. Ale mohu jen znovu opakovat, že jsem si bezpečně jist tím, že stříkačka tam den předtím nebyla.“
„Ještě něco,“ připomínal Carbury.
„Ano, ještě dvě skutečnosti, které mohou být velmi důležité. Na zápěstí mrtvé ženy byla známka jako po vpichu injekční jehly. Dcera pani Boyntonové to vysvětluje tak, že matka se prý píchla špendlíkem.“
Poirot se pohnul.
„Která dcera?“
„Carol.“
„Děkuji. Pokračujte, prosím.“
„A pak je tu poslední fakt. Prohlížel jsem si náhodou lékárničku a zpozoroval jsem, že se značně zmenšila zásoba digitoxinu.“
Poirot řekl:
„Digitoxin je myslím droga na srdce, jed, že ano?“
„Ano, vyrábí se z byliny digitalis purpurea. což je všeobecně známý náprstník. Jsou v ní obsaženy čtyři účinné složky: digitalin, digitonin, digitalein a digitoxin.
Z těchto čtyř je digitoxin pokládán za nejúčinnější složku. kterou poskytují listy náprstníku. Podle Koppových pokusů je šest až desetkrát silnější než digitalin a digitalein.
Ve Francii jsou to oficiálně uznávané hodnoty, ale v britské farmakologii nikoliv.“
„A co způsobí velká dávka digitoxinu?“
„Dostane-li se do krevního oběhu náhle velká dávka digitoxinu, například injekcí, způsobí okamžitou smrt ochrnutím srdečního svalu. Odhaduje se, že čtyři miligramy by dospělému člověku úplně stačily.“
„A paní Boyntonová byla nemocná na srdce?“
„Ano, užívala lék obsahující digitalin.“
„To je nesporně zajímavé,“ řekl Poirot.
„Myslíte,“ zeptal se plukovník Carbury, „že bychom mohli vysvětlit její smrt předávkováním léku, který užívala?“
„To – ano. Ale měl jsem na mysli něco jiného. V určitém smyslu,“ pokračoval Gerard, „je digitalin droga,

jejíž účinek se v těle kumuluje. A navíc je potřeba vzít v úvahu, že pokud jde o stopy, jedy z náprstníku mohou způsobit smrt a přitom žádné stopy nezanechají.“
Poirot pomalu, uznale přikývl.
„Ano, to je chytré. Velice chytré. Je skoro nemožné dostatečně prokázat zločin před porotou. Ale, pánové? dovolte mi říct, že je-li toto vražda, je to velice chytrá vražda! Stříkačka byla vrácena na své místo, bylo použito jedu, který oběť už stejně užívala, takže pravděpodobnost nešťastné náhody je přímo ohromující. O ano, v tom je kus inteligence! Skvělý nápad, pečlivé provedení – nesporný talent!“
Chvilku seděl mlčky, pak zdvihl hlavu. „Ale jedna věc mi přece jen vrtá hlavou.“
„Copak?‘*
„Krádež injekční stříkačky.“
„Někdo ji vzal,“ začal doktor Gerard rychle.
„Vzal a vrátil?“
„Ano.“
„Divná věc,“ opakoval Poirot. „Velice divná. Jinak by všecko tak dobře do sebe zapadalo…“
Plukovník Carbury se na něho zvědavě podíval.
„Tak co?“ zeptal se. „Jaký je váš názor? Byla to vražda nebo ne?“
Poirot zvedl ruku.
„Okamžik. Tak daleko ještě nejsme. Musíme ještě uvážit jedno další svědectví.“
„Jaké další svědectví? Slyšel jste už všecko.“
„To ano! Jenže já myslím svědectví, které vám mohu podat já sám osobně, já, Hercule Poirot.“
Naklonil trochu hlavu a maličko se usmál do jejich užaslých obličejů.
„Ano, je to směšné! Já, jemuž tady vykládáte ten příběh, vám mohu dosvědčit něco, o čem nemáte ani zdání. Bylo to takhle: Jednou večer v hotelu Solomon jdu k oknu, abych se přesvědčil, zda je zavřené.“
„Zavřené nebo otevřené?“ zeptal se Carbury.
„Zavřené,“ řekl Poirot rozhodně. „Bylo otevřené, takže jsem pochopitelně chtěl okno zavřít. Ale než jsem to mohl učinit, sotva jsem uchopil kliku, slyším jakýsi příjemný hlas, tichý, ale jasný a vzrušený. Říkám si, tento hlas bych určitě poznal mezi tisíci. A co říká ten hlas? Říká doslova: ‚Je ti už jasné, že ji musíme zabít?‘ Pochopitelně ani teď nedávám ta slova do žádné souvislosti s opravdovou vraždou. Stále si ještě myslím, že je pronesl nějaký spisovatel nebo dramatik. Ale přesto si nejsem už tak jist. Totiž jsem si jist, že to bylo něco zcela jiného, než za co jsem to původně pokládal.“
Znova se odmlčel:
„Pánové, řeknu vám jedno: podle mého nejlepšího vědomí a svědomí ta slova vyřkl mladý muž, kterého jsem později viděl v hale hotelu a o němž mi na můj dotaz řekli, že se jmenuje Raymond Boynton.“

KAPITOLA 3
„Raymond Boynton!“ Ten výkřik se vydral z Francouzových úst.
„Nezdá se vám to pravděpodobné z psychologického hlediska?“ otázal se Poirot klidně.
Gerard zavrtěl hlavou.
„Ne, to jsem neřekl. Překvapil jste mě, to ano. Jestli mě chápete, překvapilo mne to tím spíše, že právě Raymond Boynton je tak silně podezřelý.“
Plukovník Carbury si zhloubi duše povzdechl. Znělo to, jako by říkal: „Och, tihle psychologové!“
„Otázka zní, co s tím uděláme,“ bručel.
Gerard pokrčil rameny.
„Nevím, co byste s tím mohli udělat,“ přiznal. „Důkazy budou určitě neprůkazné. Vám může být dokonce jasné, že jde o vraždu, ale bude značně nesnadné to dokázat.“
„Chápu,“ řekl plukovník Carbury. „Máme podezření, že byla spáchána vražda, ale máme klidně sedět se založenýma rukama? To mi nesedí.“
A jako by chtěl zmírnit svoji předchozí ironickou poznámku, vyhrkl:
„Já držím na pořádek!“
„Vím, vím,“ kýval Poirot hlavou. „Rád byste to dal do pořádku. Rád byste přesně věděl, co se stalo a jak se to stalo. A vy doktore? Řekl jste, že se nedá nic dělat, že důkazy budou zaručeně nedostatečně průkazné? To je nejspíš pravda. Ale budete spokojen, když to necháme tak?“
„Byl to už jen stín života,“ řekl Gerard pomalu. V každém případě by asi byla umřela velmi brzy – možná za týden – za měsíc – za rok.“
„Takže vy jste spokojen?“ trval na svém Poirot.
Gerard pokračoval:

„Její smrt byla nepochybně – jak to říct – společensky prospěšná. Přinesla její rodině vysvobození. Budou teď mít možnost rozvinout se. Jsou všichni podle mého názoru charakterní a inteligentní. Stanou se nyní užitečnými členy lidské společnosti. Jak se to jeví mně, smrt paní Boyntonové byla prospěšná…“
Poirot opakoval potřetí:
„Takže vy jste spokojen?“
„Ne!“ Doktor Gerard náhle uhodil pěstí do stolu. „Ne, nejsem spokojen, aspoň ne tak, jak si to představujete vy. Je tu ještě moje zásada ochraňovat život a bránit ho proti smrti. A proto, ačkoliv rozumové důvody mě nutí opakovat, že smrt té ženy byla prospěšná, moje podvědomí se proti tomu bouří. Není správné, není dobré, jestli člověk zemře dřív, než vypršel jeho čas, pánové.“
Poirot se zabořil do křesla a usmíval se. Byl spokojen s odpovědí, kterou tak trpělivě vymáhal.
Plukovník Carbury řekl taky už klidněji:
„Nemá rád vraždy! Úplně správné! Ani já je nemám rád!“
Vstal a nalil si silnou dávku whisky se sodou. Sklenice jeho hostí byly ještě plné.
„A teď,“ řekl vraceje se k původní otázce, „promluvme si o našem problému znovu. Máme se tím zabývat nebo ne? Nám se ta věc nechce líbit. Ale je možná lepší nechat to plavat. Nač dělat reklamu, když nemůžeme dodat zboží?“
Gerard se naklonil vpřed.
„Jaký je váš názor, pane Poirote? Jste přece odborník!“
Poirot si dal trochu na čas. Pečlivě urovnal na stole popelníčky a vyškrtané zápalky srovnal na hromádku. Potom řekl:
„Vy si přejete vědět, plukovníku, kdo zabil paní Boyntonovou, že ano? Rozumí se, byla-li zabita a nezemřela-li přirozenou smrtí. A chcete vědět přesně, kdy a jak byla zabita, prostě všechno, celou pravdu?“
„To bych rád.“ Plukovník Carbury horlivě přikývl.
Hercule Poirot řekl tedy pomalu:
„Nevidím důvodu, proč byste ji neměl znát!“
Doktor Gerard se zatvářil nedůvěřivě. Zdálo se, že také plukovník Carbury jeví jen nepatrný zájem.
„Ach tak,“ řekl, „tak vy nevidíte důvodu? Zajímavé. Jinými slovy tedy navrhujete přece jenom dát se do toho…“
„Ano. Metodicky zkoumat důkazy a svědecké výpovědi, trpělivě uvažovat o souvislostech.“
„To se mi zamlouvá,“ prohlásil plukovník Carbury,
„A také posuzovat možnosti z hlediska psychologického.“
„To se zamlouvá zase doktoru Gerardovi,“ řekl plukovník.
„Jenže u čerta, až prozkoumáte důkazy a pouvažujete o souvislostech, až porovnáte svědecké výpovědi a probrodíte se tou vaší psychologií – abraka dabraka – myslíte, že vyčarujete toho svého králíčka z klobouku?“
„Byl bych nemile překvapen, kdybych ho nevyčaroval,“ řekl Poirot klidně.
Plukovník Carbury se na něho upřeně zadíval přes okraj své sklenky. Na okamžik jeho oči ztratily svůj obvyklý výraz a bystře a zkoumavě hleděly na Poirota. Postavil sklenku na stůl a zavrčel:
„Co tomu říkáte vy, doktore?“
„Připouštím, že mám také pochybnosti o zdárném výsledku… I když vím, že pan Poirot je velice schopný muž.“
„Mám pouze nepatrné nadání,“ řekl Poirot se skromným úsměvem.
Plukovník Carbury odvrátil hlavu stranou a zakašlal.
Poirot pokračoval.
„Nejdříve musíme rozhodnout, zda jde o vraždu plánovanou, kterou provedla rodina Boyntonových společně, nebo zda je to dílo jen jednoho z nich. Ve druhém případě zbývá rozhodnout, kdo z rodiny připadá nejspíš v úvahu.“
Doktor Gerard odpověděl:
„Je tu vaše osobní svědectví. Snad bychom tedy měli v prvé řadě uvažovat o Raymondu Boyntonovi.“
„Souhlasím,“ řekl Poirot. „Předně je tu ta věta, již jsem vyslechl, a potom rozpor mezi výpovědí Raymonda a tvrzením té lékařky. To ho rozhodně staví na první místo mezi podezřelými. On byl též poslední, kdo viděl paní Boyntonovou naživu. Sarah Kingová to sice popírá, ale řekněte, doktore Gerarde, řekněte na svou čest – není tu – no, víte, co mám na mysli – nějaký citový vztah mezi těmi dvěma?“
„Uhodl jste,“ přikývl Francouz, „je tu hodně silné pouto.“
„Výborně. A není ta mladá žena taková brunetka, vlasy sčesané dozadu a obrovské hnědé oči? Zdá se

velice energická.“
Dr. Gerard byl značně překvapen.
„Ano, váš popis ji přesně vystihuje.“
„Myslím, že jsem ji zahlédl v hotelu Solomon. Mluvila s tím Raymondem Boyntonem a on potom zůstal ~– planté l? – jakoby spadl s měsíce a blokoval mi dveře z výtahu. Třikrát jsem mu musil říci pardon, než mě uslyšel a uhnul mi s cesty.“
Zdálo se, že Poirot usilovně přemýšlí. Potom dodal:
„Takže z toho plyne, že za prvé budem brát výpověď lékařky, slečny Sarah Kingové s jistou rezervou. Patří mezi zainteresované osoby.“
Znovu se odmlčel a pokračoval:
„Řekněte mi, doktore Gerarde, myslíte, že by Raymond Boynton mohl spáchat takovou vraždu?“
Gerard se zeptal zvolna:
„Myslíte úkladnou vraždu? Ano, myslím, že mohl, ovšem jen v případě, že by u něho došlo k silnému citovému popudu.“
„Byly tu takové podmínky?“
„Rozhodně ano, bohužel. Tahle cesta za hranice nepochybně zvětšila nervové a mentální vypětí, v němž tito lidé žili. Kontrast, který byl mezi jejich vlastním životem a životem jiných lidí, se v tomto prostředí zmnohonásobil v jejich očích. A v případě Raymonda Boyntona…“
„Co v jeho případě?“
„Tady existovala ještě další komplikace,“ dokončil doktor Gerard svoji myšlenku. „Raymonda to začalo silně přitahovat k Sarah Kingové.“
„Měl tedy ještě jeden motiv navíc, ještě jeden stimul?“
„Asi ano.“
Plukovník Carbury si odkašlal.
„Ta věta, kterou jste zaslechl – Je ti jasné, že ji musíme zabít? – ta věta byla asi řečena nějakému společníkovi…?“
„Správná připomínka,“ řekl Poirot. „Nezapomněl jsem však na to. Ano. Ke komu Raymond mluvil? Určité k někomu z rodiny. Ale ke komu? Můžete nám, doktore, povědět ještě něco o duševním rozpoložení členů rodiny?“
Gerard reagoval okamžitě.
„Carol Boyntonová byla nejspíš ve stavu velmi podobném náladě Raymondově. Byl to stav vzpoury provázený citovým vzrušením, jen snad s tím rozdílem, že u ní nebyl komplikován sexuálním faktorem. Lennox Boynton už stadium revolty překonal. Utápěl se v apatii. Zdá se mi, že mu dělalo potíže vůbec se na něco soustředit. Jeho reakcí na okolí bylo ponořit se co nejhlouběji do vlastního nitra. Je to vyloženě introvertní typ.“
„A jeho žena?“
„Jeho žena, ačkoliv byla unavená a nešťastná, nejevila známky duševního konfliktu. Zdálo se mi, jak by byla před nějakým rozhodnutím.“
„A to?“
„Má-li opustit manžela nebo ne.“ Opakoval rozhovor, který měl kdysi s Jeffersonem Copem.
Poirot chápavě pokyvoval hlavou.
„A což ta mladší dívka, Ginevra se myslím jmenuje?“
Francouzův obličej zvážněl.
„Řekl bych, že ta je ve velmi nebezpečném stavu. Už se u ní projevují symptomy schizofrenie. Protože není s to snést trvalé potlačování své osobnosti, utíká se do říše fantazie. Upadá do klamných představ, že je pronásledována. Tvrdí, že je z královského rodu, že je obklopena stálým nebezpečím, nepřáteli a takové ty známé věci!“
„A to je nebezpečné?“
„Velice nebezpečné! To je začátek duševních stavů, ze kterých se někdy vyvine i mánie vraždit. Postižený zabíjí ne pro vraždu samotnou, ale jakoby v sebeobraně. Takový člověk zabíjí druhého, aby nebyl zabit sám. Z jeho hlediska je to úplně logické.“
„Vy tedy myslíte, že by Ginevra Boyntonová mohla zabít svou matku?“
„Ano. Ale pochybuji, že by k tomu měla dostatek vědomostí a kombinačních schopností, aby to provedla tak, jak to bylo provedeno. Prohnanost maniaků tohoto druhu je velice průhledná a jednoduchá. Jsem si jist, že ona by volila nějaký okázalejší způsob.“
„Ale přece jen tu možnost nevylučujete?“ naléhal Poirot.

„Ne, to připouštím," řekl Gerard.
„A potom, když byl čin proveden, máte pocit, že ostatní členové rodiny věděli, kdo ten čin spáchal?"
„Určitě to vědí!" ozval se znenadání plukovník. „Jestli jsem někdy narazil na lidi, kteří něco skrývali před světem, jsou to oni! Něco maskují. A moc dobře!"
„Přinutíme je, aby nám to řekli," prohlásil Poirot.
„Výslech třetího stupně?" zeptal se Carbury.
„To ne," zavrtěl Poirot hlavou, „jenom obyčejná konverzace. Když se to vezme kolem a kolem, lidé nakonec řeknou pravdu. Je to totiž snazší! Je to menší námaha než si pořád vymýšlet. Zalhat můžete jednou, dvakrát. nebo i třikrát, připusťme, že i čtyřikrát. Ale nemůžete lhát pořád. A tak pravda nakonec vyjde najevo."
„Něco na tom je," prohlásil Carbury. Pak se zeptal přímo:
„Řekl jste, že s nimi budete mluvit – to tedy znamená, že chcete ten případ vzít na sebe?"
Poirot sklonil hlavu.
„Musíme si to napřed ujasnit," řekl. „To, co vy ode mne žádáte a co já se zavazuji předložit vám, je jenom pravda. Ale pamatujte si, i když budeme znát pravdu, nemusíme ještě mít důkazy. Myslím tím důkazy, které by se daly uplatnit před porotou. Rozumíte mi?"
„Je to jasné," řekl Carbury. „Vy mi tedy chcete jen zjistit, co se vlastně stalo. Pak už bude záležet na mně, podniknu či nepodniknu-li další kroky s ohledem na mezinárodní aspekty. V každém případě ale bude ta záležitost jasná. Nepořádek nestrpím!"
Poirot se usmál.
„A ještě něco," řekl Carbury. „Nemohu vám na to dát mnoho času. Ty lidi tu nemohu držet donekonečna. „Dvacet čtyři hodiny by to snad bylo možné? Pravdu budete znát zítra večer."
Plukovník ho probodl pohledem.
„Dost si věříte, nezdá se vám?"
„Znám svoje možnosti," zabručel Poirot.
To prohlášení vyvedlo plukovníka Carburyho z míry; Poirotův způsob uvažování a vyjadřování byl zcela cizí jeho britskému cítění. Zahleděl se stranou a začal si popotahovat svůj rozježený knírek.
„To je konečně vaše věc," mumlal.
„A když to dokážete, příteli," řekl doktor Gerard, „jste opravdu génius!"

KAPITOLA 4
Sarah Kingová hleděla dlouze a pátravě na Hercula Poirota. Všimla si vejčitého tvaru jeho hlavy, ohromných knírů, šviháckého vzhledu a také vlasů, které byly až podezřele černé. Do jejích očí se vkradl stín pochybnosti.
„Nuže, slečno, jste se mnou spokojena?"
Sarah se začervenala, když postřehla jeho pobavený, ironický pohled.
„Promiňte," řekla hloupě.
„Není proč se omlouvat! Abych použil výrazu, který jsem tuhle pochytil, omrkla jste si mě, že ano?"
Sarah se usmála:
„Dejme tomu. Nikdo vám však nebrání udělat totéž."
„Rozhodně. Nepromeškal jsem svoji příležitost, věřte mi."
Podívala se na něho ostře. Něco v jeho hlasu ji provokovalo.
Ale Poirot si pokojně nakrucoval knír a Sarah si znovu potvrzovala svůj první dojem: „Je to šarlatán!"
Nabyla znova sebevědomí, vzpřímila se na židli a řekla: „Mám pocit, že účel tohoto rozhovoru mi není dosti jasný."
„Ale což vás náš milý doktor Gerard neinformoval?"
Sarah svraštila obočí:
„Doktora Gerarda nechápu. Zřejmě si myslí, že…"
„Že je cosi shnilého ve státě Dánském?" zarecitovall Poirot. „Ovládám tak trochu vašeho pana Shakespeara."
Sarah mávla rukou nad Shakespearem. „Kolem čeho je vlastně celý ten rozruch?" otázala se.
„Eh bien! Člověk se prostě snaží vypátrat pravdu. A ta aféra…"
„Mluvíte o smrti paní Boyntonové?"
„Ano."
„Není to vlastně mnoho povyku pro nic? Vy jste ovšem specialista, pane Poirote, pro vás je to přirozené…"

Poirot dokončil větu za ni:
„Pro mne je přirozené vidět zločin všude tam, kde mi to jen okolnosti dovolí?“
„No ano, snad –“
„Vy sama nemáte žádné pochybnosti o smrti paníj Boyntonové?“
Sarah pokrčila rameny:
„Ani ne. Kdybyste totiž někdy navštívil místo zvané Petra, musil byste uznat, že cesta je dost únavná pro takovou starou paní, nota bene když její srdce ji už dávno neposlouchalo.“
„Pro vás je to podle všeho tedy naprosto jasná záležitost?“
„Samozřejmě. Nemohu pochopit stanovisko doktora Gerarda. On sám o tom všem věděl nejmíň, ležel přece v horečkách. Jinak se samozřejmě skláním před jeho ohromnými lékařskými zkušenostmi. Jenže v tomto případě nebylo nic, čeho by se člověk mohl chytit. Jinak si myslím, že by se v Jeruzalémě mohla provést pitva, má-li někdo pochybnosti o mém nálezu…“
Poirot chvíli seděl mlčky. Pak řekl:
„Existuje totiž jeden fakt, o kterém vy, slečno Kingová, ještě nevíte. Doktor Gerard vám to neřekl.“
„Jaký fakt?“ zeptala se Sarah.
„Doktoru Gerardovi chybí v cestovní lékárničce jeden lék – digitoxin.“
„Ah tak,“ Sarah si rychle uvědomila, oč jde. Nový aspekt, který se náhle objevil, u ní vyvolal rychlou reakci.
„Je si tím doktor Gerard úplně jist?“
Poirot pokrčil rameny.
„Lékař, jak jistě víte, slečno, je obyčejně velice opatrný, než řekne své stanovisko.“
„Ach, jistě, to je samozřejmé. Jenže doktor Gerard měl tehdy malárii.“
„To je ovšem pravda.“
„Ví snad konkrétně, kdy mu mohl být lék ukraden?“
„Probíral se lékárničkou ten večer předtím, když jste přijeli do Petry. Potřeboval phenacetin, protože prý ho hrozně bolela hlava. Když příští den ráno ukládal tubu s prášky zpět a lékárničku zavíral, byly všecky léky netknuté. Je si tím skoro jist.“
„Skoro,“ řekla Sarah.
Poirot pokrčil rameny.
„Ano, určitá nejistota existuje. Ovšem takovou nejistotu by jistě cítil každý, kdo je poctivý.“
Sarah přikývla.
„Ano, já vím. Člověk vždycky cítí nedůvěru k lidem, kteří jsou si příliš jistí. Ale přesto, pane Poirote, je to velice slabý důkaz. Zdá se mi…“ Zarazila se. Poirot dokončil větu za ni:
„Zdá se vám, že moje vyšetřování je neuvážené.“
Sarah se mu podívala zpříma do tváře.
„Budu upřímná. Ano. Nezdá se vám, pane Poirote, že si hrajeme na detektivku?“
Poirot se usmál.
„Soukromé osudy členů jisté rodiny, která upadne do nesnází, umožní, aby si Hercule Poirot mohl zahrát na malého detektiva, povyrazit se?“
„Nechtěla jsem se vás dotknout, ale uznejte sám, nepodobá se to tak trochu detektivce?“
„Vy jste, jak vidím, na straně rodiny Boyntonových, slečno?“
„Myslím, že ano, Užili si dost trápení. Neměli by už snášet další.“
„A co ta jejich mamá? Byla nepříjemná, tyranizovala lidi, byla protivná a je rozhodně líp, že je mrtvá, než aby žila dál. To si myslíte také, že?“
„Když to říkáte takto?“ Sarah se odmlčela, zrudla a po chvíli pokračovala: „Souhlasím s vámi. Tak by člověk neměl uvažovat.“
„Ale přesto tak člověk uvažuje. Lépe řečeno, uvažujete tak vy, slečno. Já nikoli! Pro mne je to stejné, ať je obětí zločinu světec, anebo netvor, výkvět všech neřestí. Fakt zůstává stejný – někdo byl připraveni o život. Říkám to odjakživa, nemohu souhlasit s vraždou, ať už za jakýchkoli okolnosti!“
„S vraždou?“ Sarah prudce nabrala dech. „Ale jsou pro to nějaké důkazy? Úplně mlhavé! Vždyť ani doktor Gerard si není jist!“
„Jenže jsou tu ještě jiné důkazy.“
„Jaké důkazy?“ Její hlas zazněl ostře. „Stopa po vpichu injekční jehly na zápěstí mrtvé ženy. A pak ještě něco. Jedna věta, kterou jsem náhodou zaslechl v Jeruzalémě jednoho jasného, tichého večera, když jsem šel zavřít okno své ložnice v hotelu. Mám vám říci, jak ta věta zněla? Poslouchejte, slečno Kingová. Slyšel jsem pana Raymonda Boyntona říci: ‚Je ti už jasné, že ji musíme zabít?‘ Tedy…“
Viděl, jak se z dívčina obličeje vytrácí krev. To jste slyšel na vlastní uši?“

„Ano.“
Dívka hleděla strnule před sebe. Nakonec řekla: „Zrovna vy…!“ Přijal ten osten bez urážky.
„Ano, zrovna já. Stávají se takové věci. Teď už chápete, proč si myslím, že by se to mělo vyšetřit?“
Sarah řekla klidně: „Myslím, že máte pravdu.“
„Sláva! A pomůžete mi v tom?“
„Samozřejmě.“
Znělo to věcně, nevzrušeně. Chladně se mu podívala do očí.
Poirot se uklonil.
„Děkuji vám, slečno. A teď vás poprosím, abyste mi vyprávěla všechno, nač si z toho osudného dne vzpomínáte.“
Zamyslila se.
„Okamžik. Ráno jsem šla na pěší túru. Nikdo z Boyntonových s námi nebyl. Viděla jsem je až u oběda. Zrovna dojídali, když jsme vešli. Zdálo se, že je paní Boyntonová v neobyčejně dobré náladě.“
„Obyčejně tedy nebývala příjemná?“
„Pravý opak,“ přikývla Sarah a výraz její tváře dokreslil její slova. Potom vylíčila, jak paní Boyntonová dala své celé rodině volno.
„To bylo také neobvyklé?“
„Ovšem. Obyčejně je držela stále kolem sebe.“
„Myslíte, že třeba najednou dostala výčitky svědomí, že měla tak říkajíc svoji dobrou chvilku?“
„Ne, to si nemyslím,“ prohlásila Sarah rozhodně.
„Co jste si tedy o tom myslila?“
„Neuměla jsem si to vysvětlit. Měla jsem podezření, že je to jen nějaká chytačka, jako když si hraje kočka s myší.“
„Jak to myslíte, slečno Kingová?“
„Kočka přece ulovenou myš na chvíli pustí, jakoby na svobodu, ale hned ji zase chytne. Paní Boyntonová měla takovou povahu. Myslela jsem si, že zase už chystá nějakou záludnost.“
„Co se stalo potom?“
„Boyntonovi vyrazili…“
„Všichni?“
„Ne, ta nejmladší, Ginevra, musela zůstat v táboře. Uložili ji, aby si lehla a odpočinula.“
„Udělala to ochotně?“
„Ne, ale to bylo jedno. Stejně musela udělat, co jí matka přikázala. Ostatní šli na výlet. Doktor Gerard a já jsme se k nim připojili.“
„Kdy to bylo?“
„Asi o půl čtvrté.“
„Kde byla v tu dobu paní Boyntonová?“
„Nadine, její snacha, ji usadila do křesla před vchodem do její jeskyně.“
„Pokračujte, prosím.“
„Když jsme zahnuli za ohyb cesty, dohonili jsme s doktorem Gerardem Boyntonovy. Šli jsme pak všichni pohromadě. Ale zanedlouho se doktor Gerard vrátil zpět. Už chvíli vypadal nějak divně, zdálo se mi, jako by měl horečku. Chtěla jsem se vrátit s ním, ale nechtěl o tom ani slyšet.“
„Kdy to asi bylo?“
„Asi tak kolem čtvrté.“
„A co ostatní?“
„My jsme pokračovali v cestě.“
„Byli jste všichni pohromadě?“
„Zpočátku ano. Ale pak jsme se rozdělili.“ Sarah pospíchala, jako by předvídala další otázku. „Nadine a pan Cope šli jednou pěšinkou a Carol, Lennox, Raymond a já jsme šli druhou cestou.“
„Pokračovali jste i dále v této sestavě?“
„Ne. Já s Raymondem Boyntonem jsme se potom oddělili od ostatních a sedli jsme si na takovou skalní plošinku a obdivovali jsme tu divokou krásu okolní krajiny. Pak Raymond odešel a já jsem ještě chvíli zůstala sedět. Bylo asi půl šesté, když jsem se podívala na hodinky a usoudila, že je třeba se vrátit, že je vlastně nejvyšší čas. Přišla jsem do kempinku v šest hodin, slunce právě zapadalo…“
„Šla jste kolem paní Boyntonové?“
„Všimla jsem si, že dosud sedí ve svém křesle nahoře na skalní římse.“
„Nebylo vám divné, že se nehýbe?“

„Vůbec ne. Já jsem ji totiž viděla sedět na témže místě a v téže pozici večer před tím, když jsme dorazili do Petry.“
„Rozumím. Continuez.“
„Šla jsem do velkého stanu. Byli tam všichni kromě doktora Gerarda. Pak jsem se zašla umýt a vrátila jsem se hned zpátky. Nesli právě večeři a jeden sluha to šel oznámit paní Boyntonové. Přiběhl zpět a říkal, že prý jí není dobře; spěchala jsem tam. Seděla ve své lenošce jako dříve, ale jak jsem se jí dotkla, bylo mi jasné, že je mrtvá.“
„Vůbec jste nepochybovala o tom, že jde o přirozenou smrt?“
„Nic jiného mě nenapadlo! Slyšela jsem už předtím, že má srdeční potíže, i když mi neřekli, o jakou chorobu jde.“
„Myslela jste tedy, že prostě umřela, když seděla sama v křesle tam nahoře?“
„Ano.“
„Aniž by volala o pomoc?“
„Ano. To se někdy stává. Mohla třebas umřít i ve spánku. Bylo docela pravděpodobné, že si i zdřímla. Rozhodně všichni v táboře spali po větší část odpoledne. Nikdo by ji ani nebyl slyšel, ledaže by byla volala hodně hlasitě.“
„Dospěla jste k nějakému závěru, jak dlouho asi byla mrtvá?“
„Přiznám se, že jsem na to v tom okamžiku nemyslela. Bylo jen jasné, že byla už nějakou dobu mrtvá.“
„Čemu říkáte – nějakou dobu?“
„Tak něco přes hodinu, možná i mnohem déle. Skály sálaly horkem, takže tělo nemuselo tak rychle vychladnout.“
„Přes hodinu? Jste si vědoma toho, slečno Kingová, že Raymond Boynton s ní mluvil asi půl hodiny před tím, než jste přišla vy a že tehdy byla prý ještě živá a zdravá?“
Už se mu nedívala do očí, ale zavrtěla hlavou. „Musí se mýlit. Muselo to být dříve, než říká.“
„Ne, slečno Kingová, dříve to nebylo.“
Podívala se na něho zpříma. Opět si všiml, jak pevně svírá ústa.
„Víte,“ řekla Sarah, „jsem ještě mladá a nemám mnoho zkušeností s ohledáváním mrtvol. Ale vím toho dost, abych si byla jednou věcí jistá: paní Boyntonová byla mrtvá nejméně hodinu před tím, než jsem ji prohlížela.“
Hercule Poirot neočekávaně řekl:
„Tak to líčíte vy a trváte na svém. Ale můžete mi vysvětlit, proč tedy pan Boynton říká, že jeho matka byla živá, když byla ve skutečnosti už mrtvá?“
„Nemám zdání. Oni se asi všichni pletou v přesném udání času,“ řekla Sarah. „Celá jejich rodina je velice nervózní.“
„Kolikrát jste s nimi, slečno, mluvila?“
Sarah trochu svraštila obočí, jak se snažila soustředit
„To vám mohu povědět přesně. Mluvila jsem s Raymondem Boyntonem v lůžkovém voze cestou do Jeruzaléma, potom dvakrát s Carol, nejdřív před Omarovou mešitou a potom pozdě večer téhož dne v mém pokoji v hotelu. Příštího dne ráno jsem mluvila s mladou paní Nadine. To je všecko, ovšem až do toho odpoledne, kdy zemřela paní Boyntonová, kdy jsme byli všichni společně na procházce.“
„Se starou paní samotnou jste nikdy nemluvila?“
Sarah se v rozpacích zarděla.
„Ano. Vyměnila jsem s ní několik slov toho dne, kdy odjížděli z Jeruzaléma.“ Zarazila se a pak vyhrkla: „Upřímně řečeno, chovala jsem se jako blázen!“
„Jakto?“
Znělo to tak neodbytně, že Sarah pomalu, neochotně a proti svému původnímu úmyslu vylíčila celou tehdejší rozmluvu.
Zdálo se, že to Poirota nesmírně zajímá. Dotazoval se blíže:
„Co si myslíte o mentalitě paní Boyntonové? To je totiž v tomto případě velice důležité,“ řekl. „Vy nepatříte k rodině, jste tedy nezaujatý pozorovatel. Proto je vaše hodnocení té ženy velice významné.“
Sarah neodpovídala. Bylo jí ještě pořád horko a nepříjemně při myšlence na onen rozhovor.
„Děkuji vám, slečno,“ končil tedy Poirot tento rozhovor. „Promluvím si teď s ostatními.“
Sarah vstala.
„Dovolil byste, pane Poirote, abych vám řekla, co si myslím?“
„Ovšem, samozřejmě, bude mě těšit!“
„Nebylo by lepší to odložit, až budeme znát výsledky pitvy? Až bude zjištěno, je-li vaše podezření vůbec

oprávněné? Připadá mi to jako zapřahat vůz před koně.“
Poirot to odmítl se sebevědomým gestem ruky.
„To je metoda Hercula Poirota,“ prohlásil.
Sarah stiskla pevně rty a odešla z místnosti.

KAPITOLA 5

Lady Westholmová vplula do pokoje vznešeně jako zaoceánský parník do doku. Slečna Amabel Pierceová, kolísavá bárka, vplula těsně za parníkem a usedla na méně honosnou židličku poněkud v pozadí.
„Ovšem, monsieur Poirot,“ hřímala lady Westholmová, „pomohu vám s radostí všemi prostředky, které mám k dispozici. Vždycky jsem to považovala za povinnost vůči veřejnosti v záležitostech tohoto rázu…“
Různé povinnosti lady Westholmové vůči veřejnosti opanovaly pole na několik minut.
„Pamatuji se velmi přesně na to odpoledne a slečna Pierceová i já učiníme všechno, abychom vám pomohly.“
„Ó jistě,“ vydechla slečna Pierceová jako v extázi. „Taková tragédie. Umřít takhle – v jediném okamžiku!“
Poirot pohotově položil svoji první otázku:
„Řekly byste mi laskavě, dámy, hodně podrobně, co se tehdy odpoledne přihodilo?“
„Ovšemže,“ odvětila lady Westholmová. „Po obědě jsem se rozhodla, že si trochu odpočinu. Ten dopolední výlet byl dosti únavný. Ne že bych snad byla doopravdy unavená, to se mi stává zřídka. Já vlastně ani nevím, co je únava! Při různých veřejných příležitostech člověk musí bez ohledu na to, jak se cítí…“
Poirot ji pohotově přerušil prosbou, aby mu podrobně vylíčila události kritického půldne.
„Jak jsem řekla, dostala jsem chuť na kratší siestu. Slečna Pierceová byla se mnou zajedno!“
„Ó zajisté,“ povzdechla slečna Pierceová. „Já jsem byla naopak hrozně unavená po tom ranním pochodu Takový nebezpečný výstup na skály! I když to bylo zajímavé, velice mě to vyčerpalo. Obávám se, že já nejsem tak báječně trénovaná jako lady Westholmová.“
„Únavu lze zvládnout,“ pronesla kategoricky lady, jako všecko ostatní. Zásadně bojuji proti fyzické změkčilosti.
„Tedy po obědě, dámy, jste obě odešly do svých stanů?“ zeptal se Poirot.
„Ano.“
„Paní Boyntonová seděla před vchodem do své jeskyně?“
„Její snacha ji tam obsluhovala a potom odešla také.“,
„Ó ano,“ řekla slečna Pierceová. „Bylo to na protější straně, víte, jenže trochu stranou a výše.“
Lady Westholmová považovala za nutné situaci objasnit ještě blíže:
„Před vchodem do jeskyní byla taková plochá skalnatá teráska a pod tou plošinkou stálo několik stanů. Pak tam bylo malé řečiště nějakého potoka a na druhé straně tohoto řečiště byl velký společenský stan a ještě několik dalších stanů. My se slečnou Pierceovou jsme měly stany poblíž velkého stanu. Ona po pravé straně a já nalevo. Vchod do našich stanů byl tedy zrovna naproti té skalní terase s jeskyněmi, ale bylo to od nás dosti daleko.“
„Skoro dvě stě yardů, pokud to mohu odhadnout…“
„Možná.“
„Mám tady plánek,“ oznámil Poirot, „který jsem zhotovil s pomocí tlumočníka Mahmuda.“
Lady Westholmová podotkla, že v tom případě asi plánek nebude moc přesný.
„Ten člověk je hrozně nespolehlivý. Srovnávala jsem jeho výklad se svým bedekrem a v několika případech říkal úplně nesprávné věci!“
„Podle mého plánku,“ pokračoval Poirot, „jeskyni sousedící s paní Boyntonovou obýval její syn, zatímco jeho žena, Raymond, Carol a Ginevra měli své stany zrovna pod jeskyněmi, ale trochu doprava, vlastně naproti velkému stanu. Stan doktora Gerarda byl napravo od Ginevřina a za ním pak byl stan slečny Kingové. Na druhé straně potoka, hned vedle velkého stanu nalevo, jste měla stan vy a pan Cope. A stan slečny Pierceové byl, jak jste se zmínila, napravo od velkého stanu. Je to správné?“
Se zřejmou nechutí lady Westholmová připustila, že pokud ví, tak to bylo.
„Děkuji vám. Teď je to úplně jasné. Pokračujte, prosím.“
Lady Westholmová se na něho milostivě usmála a vyprávěla dále:
„Mohlo být asi tři čtvrtě na čtyři, když jsem zašla ke slečně Pierceové podívat se, je-li už vzhůru a nemá-li chuť se trochu projít. Seděla u vchodu do stanu a četla si. Dohodly jsme se, že se půjdeme projít asi tak za půl hodinky, až slunce nebude tolik pálit. Odešla jsem tedy zpět a asi pětadvacet minut jsem si četla.

Pak jsem zašla za slečnou Pierceovou. Byla už připravená, takže jsme hned vyšly. Zdálo se, že všecko živé v táboře spí, nebylo vůbec nikoho vidět. A když jsem se zahleděla na paní Boyntonovou, jak tam sedí chudinka tak úplně sama, poznamenala jsem ke slečně Pierceové, že bychom se jí měly zeptat, nepotřebuje-li něco, ještě než odejdeme."
„Ano, to je pravda," zabrebentila slečna Pierceová. „Pomyslila jsem si, jak je to od vás pozorné…"
„Cítila jsem, že je to má povinnost," řekla lady Westholmová s hlubokým uspokojením.
„Ale jak hrubě nás odbyla!" zvolala slečna Pierceová.
Poirot na ni pozorně pohlédl, jako by chtěl uhodnout, co tím myslí.
„Naše cesta vedla zrovna pod tou skalní terasou, vysvětlovala lady Westholmová, „a já jsem k ní nahoru zavolala, že jdeme kousek na procházku a jestli pro ni můžeme něco udělat, ještě než odejdeme. A víte, monsieur Poirot, že její jedinou odpovědí na to bylo jen hrubé zavrčení? Ano, ona jen tak zavrčela, jako bychom pro ni byly jen nějaká chamraď!"
„Bylo to od ní hanebné," řekla slečna Pierceová a zrudla.
„Musím se přiznat," dodala lady s náznakem ruměnce, „že jsem to její chování komentovala výrazem rovněž málo společenským!"
„Na to jste měla podle mého názoru plné právo," zvolala slečna Pierceová, „plné právo za těchto okolností!"
„Smím vědět, jaká to byla poznámka?" ptal se Poirot.
„Řekla jsem slečně Pierceové, že ta ženská je asi namazaná, opravdu, její chování bylo nanejvýš podivné. A taková byla stále. Myslela jsem si, že tím je vinen alkohol. Škodlivé účinky alkoholických nápojů jak známo…"
Poirot obratně převedl řeč z tohoto choulostivého tématu na jiné pole.
„Její chování bylo podle vašeho názoru podivné po celý den? Jak tomu bylo například při obědě?"
„Ne," řekla lady po chvilce přemýšlení. „Ne, to bych neřekla. Tehdy se chovala ještě úplně normálně na Američanku jejího druhu, abych se správně vyjádřila," řekla blahosklonně.
„A jak byla hrubá k tomu sluhovi!" poznamenala rozhořčeně slečna Pierceová. „Ke kterému sluhovi?"
„To bylo chvíli před tím, než jsme se vydaly na procházku…?"
„Ach, ano, vzpomínám si. Byla na něho patrně velice rozzlobená. Samozřejmě," pokračovala lady Westholmová, „má-li člověk kolem sebe sluhy, kteří nerozumějí ani jediné slovo anglicky, je to ohromná zkouška nervů. Ale já jsem toho názoru, že na cestách musí vychovaný člověk ledacos prostě spolknout…"
„Který sluha to byl?" trval na svém Poirot. „Jeden z těch beduínů, kteří slouží v táboře. Šel k ní nahoru, myslím si, že ho asi pro něco poslala a on donesl něco jiného, opravdu těžko říct, co bylo důvodem její nespokojenosti! Jisté je jen jedno, že se kvůli tomu hrozně rozzlobila. Ten ubožák zmizel, jak nejrychleji dovedl, a ona za ním hrozila holí a něco vykřikovala."
„Co vykřikovala?"
„Byly jsme příliš daleko, než abychom rozuměly slovům. Aspoň já jsem neslyšela, co to vykřikovala. Vy ano, slečno Pierceová?"
„Ne, neslyšela jak si můžete něco takového myslet? Jenom předpokládám, že ho poslala pro něco do stanu své nejmladší dcery, ale je docela možné, že se na něho naopak zlobila, že právě do stanu její dcery vstoupil! Nemohu odpovědně říct, co to bylo."
„Jak vypadal ten sluha?"
Slečna Pierceová zavrtěla v rozpacích hlavou. „Opravdu ho nedovedu popsat. Bylo to příliš daleko. Tihle Arabové se mi zdají všichni stejní."
„Byl to člověk neobyčejně vysoký," řekla lady Westholmová, „a měl na hlavě tu roušku, jakou ti lidé stále na hlavě nosí. Měl na sobě velice roztrhané a záplatované kalhoty, opravdu ohavné kalhoty, a jeho ovinovačky na nohou byly nepořádně omotány. Vůbec, tihle lidé by potřebovali víc pořádku."
„Poznala byste ho mezi táborovými sluhy?"
„Pochybuji. Neviděly jsme mu do tváře. Bylo to příliš daleko. A jak slečna Pierceová správně říká, tihle Arabové vypadají jeden jako druhý."
„Přemýšlím, co asi mohl udělat," říkal Poirot zamyšleně, „že paní Boyntonovou tak rozzlobil."
„Oni jdou občas člověku opravdu na nervy," řekla lady Westholmová. „Jeden z nich mi odnesl boty, ačkoliv jsem mu výslovně řekla a posunky naznačila, že si boty raději čistím sama."
„Mám to rovněž ve zvyku," poznamenal Poirot a vzdal se na chvíli svých otázek. „Všude s sebou vozím vlastní čisticí potřeby. A také prachovku."
„Přesně jako já! Protože tihle Arabové vám nikdy neutřou prach z vašich věcí."

„Nikdy! Člověk ovšem musí utírat prach třeba třikrát nebo čtyřikrát za den…“
„Ale vyplatí se to.“
„Ovšem. Nesnáším špínu!“ Lady Westholmová se tvářila výbojně. „A ty mouchy na bazarech jsou přímo odporné!“
„Ovšem,“ poznamenal Poirot s poněkud provinilým výrazem. „Brzy se tedy budeme moci zeptat toho sluhy. co paní Boyntonovou tolik rozčililo. Můžete mi teď, prosím, dopovědět svůj příběh?“
„Ano,“ řekla lady Westholmová. „Šly jsme tedy pomalu na procházku a cestou jsme potkaly doktora Gerarda. Potácel se kolem nás a vypadal velice nemocný. Hned jsem na něm poznala, že má horečku.“
„Třásl se.“ doplnila slečna Pierceová. „Třásl se od hlavy k patě.“
„Viděla jsem, že na něho jde záchvat, malárie,“ řekla lady Westholmová. „Nabídla jsem se, že s ním půjdu zpět a dám mu chinin, ale on řekl. že má chinin s sebou.“
„Ubožák,“ kormoutila se slečna Pierceová. „Víte, zdá se mi to vždycky strašné, když vidím lékaře nemocného. Tak nějak nevhodné, jakoby nepatřičné.“
„Šly jsme pomalu dále,“ pokračovala lady Westholmová. „A potom jsme si sedly na jednu skálu.“
„Opravdu, ta únava po ranním vypětí, po tom šplhání po skalách,“ doplnila slečna Pierceová.
„Nikdy necítím únavu!“ pronesla lady Westholmová pevně. „Ale nemělo už smysl jít dále. Měly jsme tam velice krásný rozhled po okolí.“
„Byly jste z dohledu kempinku?“
„Seděly jsme na stráni proti kempinku a viděly jsme ho jako na dlani.“
„Bylo to tak romantické,“ zašeptala slečna Pierceová. „Kempink umístěný uprostřed divoké nádhery růžových skal.“ Povzdechla a pokývla hlavou.
„Tábor by mohl být veden daleko lépe, než ho vedou,“ mínila lady Westholmová. Její mohutné osobité nozdry se rozšířily. „Tohle projednám s agenturou Castlových! Nejsem si jista, že pitná voda je opravdu převařována a přefiltrována, což by mělo být samozřejmé. To jim vytknu!“
Poirot zakašlal a rychle odvedl hovor od pitné vody. „Zahlédly jste ještě někoho jiného z té společnosti?“ zeptal se.
„Ano. Kolem nás prošel pan Boynton a jeho žena, kteří se vraceli do tábora.“
„Šli spolu?“
„Ne. Napřed šel pan Boynton. Vypadal tak trocha jako by měl úžeh. Šel jako omámený.“
„Zátylek,“ řekla slečna Pierceová, „zátylek je nutno chránit. Nosím proto hustý hedvábný šátek.“
„Co dělal pan Lennox Boynton, když se vrátil do tábora?“ ptal se Poirot.
Tentokrát se podařilo slečně Pierceové odpovědět dříve, než lady Westholmová nabrala dech.
„Šel rovnou ke své matce, ale nezůstal u ní dlouho.“
„Jak dlouho asi?“
„Asi tak minutu, nejvýš dvě.“
„Já sama bych to odhadovala jen na něco málo přes minutu,“ pronesla lady Westholmová. „Pak šel do své jeskyně a potom dolů do velkého stanu.“
„A jeho žena?“
„Ta přišla asi čtvrt hodiny po něm, zastavila se s námi na pár slov. Chovala se k nám dost zdvořile.“
„Myslím, že je velice milá,“ nadchla se slečna Pierceová. „Opravdu velice milá.“
„Není tak nemožná jako celá ostatní rodina,“ připouštěla lady.
„Dívaly jste se za ní, když se vracela do tábora?“
„Ano. Šla nahoru a mluvila se svojí tchyní. Pak vešla do jeskyně, vynesla si odtud židli a seděla tam a bavila se se svojí tchyní nějakou dobu, asi deset minut řekla bych.“
„A potom?“
Pak odnesla židli zpět do jeskyně a šla dolů do hlavního stanu, kde byl její muž.“
„Co se stalo pak?“
„Pak k nám přišel ten podivný Američan,“ řekla lady Westholmová. „Myslím, že se jmenuje pan Cope. Říkal nám, že hned za ohybem údolí můžeme vidět zbytky architektury Nabatejských. Upozorňoval nás, že bychom si to neměly nechat ujít. Tak jsme se tam tedy vydali. Pan Cope měl s sebou docela zajímavé pojednání o Petře a Nabatejských.“
„Všechno to bylo velice zajímavé,“ horovala slečna Pierceová.
Pak pokračovala lady Westholmová: „Šli jsme pak společně zpět do tábora, protože už zbývalo jen asi dvacet minut do šesté a stále citelněji se ochlazovalo.“
„A paní Boyntonová stále ještě seděla tam, kde jste ji opustily?“
„Ano.“

„Říkaly jste jí něco?“
„Ne. Vlastně jsem si jí sotva všimla.“
„Co jste dělaly potom?“
„Šla jsem do svého stanu, přezula jsem se a vzala jsem si z kufru svůj vlastní čaj – tedy balíček čaje – pak jsem šla do velkého stanu. Byl tam tlumočník a tomu jsem přikázala, aby připravil čaj pro slečnu Pierceovou a pro mne z toho čaje, který jsem přinesla. Zdůraznila jsem, že voda na čaj musí vřít. Říkal, že večeře bude hotová asi za dvacet minut, sluhové už prostírali, ale já jsem prohlásila, že to nic na věci nemění.“
„Já také vždycky říkám, že šálek čaje nikdy neuškodí,“ ševelila slečna Pierceová.
„Byl ve stanu ještě někdo?“
„Ó ano. Pan Lennox Boynton a paní seděli u jednoho konce stolu a četli. A byla tam též slečna Carol Boyntonová.“
„A pan Cope?“
„Přisedl si k nám na čaj,“ oznamovala slečna Pierceová, „ačkoliv, jak říkal, Američané nemívají ve zvyku pít čaj.“
Lady Westholmová si odkašlala.
„Trochu jsem se obávala, že ten pan Cope nám bude na obtíž, že by se mohl začít vnucovat do mé společnosti. Někdy je na cestách obtížné udržet lidi v náležitém odstupu. Někteří lidé mají sklon k domýšlivosti, zvláště Američané bývají dost tupí.“
Poirot pravil líbezně:
„Jsem přesvědčen, že vy, lady Westholmová, si v situacích podobného rázu umíte poradit. Jakmile už někoho ze známých nepotřebujete, umíte se od nich jistě distancovat.“
„Myslím, že si umím poradit skoro v každé situaci,“ řekla lady Westholmová na výsost spokojená sama se sebou. Docela přehlédla zajiskření v Poirotových očích
„Dokončila byste teď laskavě svoje vyprávění?“ požádal ji Poirot.
„Ovšem. Pokud si vzpomínám, krátce potom přišel Raymond Boynton a ta rudovlasá slečna Boyntonová. Poslední přišla slečna Kingová. Zrovna tehdy měli začít nosit na stůl večeři. Poslali jednoho sluhu k paní Boyntonové, aby jí to vyřídil. Ten chlapík říkal něco arabsky tlumočníkovi. Padla nějaká poznámka, že paní Boyntonová je nemocná. Slečna Kingová nabídla pomoc. Šla s tlumočníkem ven. Pak přišla zpět a oznámila tu novinu celé rodině Boyntonových.“
„Řekla to dost bezohledně.“ dodala slečna Pierceová. „Zrovna to z ní vyhrklo. Mám pocit, že se to dalo povědět nějak ohleduplněji, trochu rodinu na to připravit.
„A jak tu zprávu přijala rodina Boyntonových?“ zeptal se Poirot. Tentokrát se zdálo, že jak lady Westholmová, tak slečna Pierceová jsou na rozpacích. První nakonec řekla bez obvyklé dávky své sebejistoty:
„Tedy – opravdu těžko říct. Oni to přijali velice tiše.“
„Byli ohromeni,“ řekla slečna Pierceová. Řekla to spíš ve snaze vysvětlit jejich chování a nemínila tím popsat samu skutečnost, ani vyjádřit vlastní přesvědčení.
„Všichni vyšli ven se slečnou Kingovou,“ hlásila lady Westholmová. „My se slečnou Pierceovou jsme zůstaly hezky rozumně tam, kde jsme byly.“
V té chvíli se v očích slečny Pierceové objevil zasněný výraz.
„Nenávidím takovou vulgární zvědavost!“ pokračovala lady.
Zasněný pohled byl teď ještě zřetelnější. Bylo jasné, že se slečna Pierceová snaží dát najevo stejný názor.
„Později přišel tlumočník a slečna Kingová,“ vypráhla lady Westholmová. „Navrhla jsem, aby nám čtyřem podali večeři ihned, aby rodina Boyntonových mohla povečeřet později ve stanu o samotě, aniž by je rušila přítomnost cizích lidí. Můj návrh byl přijat a hned po večeři jsem odešla do svého stanu. Slečna Kingová a slečna Pierceová učinily totéž. Pan Cope myslím zůstal ve velkém stanu, protože byl přítelem rodiny a měl za to, že by mohl být nějak užitečný. To je všecko, co vím, monsieur Poirot.“
„Když slečna Kingová oznámila tu zlou novinu, vyšli s ní ze stanu všichni Boyntonovi?“
„Ano – vlastně ne! Teď, když jste na to narazil mám takový dojem, že ta rudovlasá dívka zůstala seděl Možná, že si vzpomenete vy, slečno Pierceová?“
„Ano, jsem si tím úplně jistá.“
„A co dělala?“ zeptal se Poirot.
Lady Westholmová se na něho upřeně zadívala.
„Co dělala? Pokud si mohu vzpomenout, nedělala vůbec nic.“

„Totiž tak; šila, četla, tvářila se vyděšeně? Říkala něco?“
„Tedy –“ lady Westholmová přemýšlela usilovně, že se až zamračila. „Jen tam tak seděla, myslím.“
„Zalamovala si prsty,“ řekla náhle slečna Pierceová. „Vzpomínám si, že jsem si toho povšimla. Pomyslila jsem si: ubohé dítě! Na té je vidět, co cítí! Ne, že by jí to bylo znát na tváři, víte? Jenom si mnula ruce a zalamovala prsty.“
„Jednou,“ dala se slečna Pierceová do vyprávění „jsem v takovém stavu roztrhala librovou bankovku aniž jsem myslela na to, co dělám. Tehdy náhle onemocněla má prateta. Přemýšlela jsem: mám běže k prvnímu rychlíku a jet tam, nebo nemám? Pořád jsem se nemohla rozhodnout. A když jsem se konečné podívala do klína, uviděla jsem, že jsem roztrhala místo telegramu librovou bankovku, představte si, librovou bankovku! Na docela maličké kousky!“
Slečna Pierceová udělala dramatickou pauzu. Lady Westholmové nebylo zcela po chuti, že se pozornost náhle přenesla na její společnici, proto se ledově zeptala:
„Ještě něco, monsieur Poirot?“
Poirot sebou trhnul, jako by se probíral z hlubokého zamyšlení.
„Už nic, dámy. To stačí. Řekly jste mi to všecko velice jasně a přesně.“
„Mám vynikající paměť,“ řekla lady Westholmová s uspokojením.
„Ještě bych měl maličkou prosbu, lady Westholmová,“ řekl Poirot. „Seďte, prosím, tak jako dosud, neohlížejte se. A teď: mohla byste mi laskavě popsat, co má dnes na sobě slečna Pierceová, nebude-li mít ovšem slečna Pierceová nic proti tomu?“
„Ó ne, ani v nejmenším,“ zašvitořila.
„Monsieur Poirot, máte na mysli něco –“
„Nic, madam. Udělejte mi to laskavě kvůli.“
Lady Westholmová pokrčila rameny a pak neochotně řekla:
„Slečna Pierceová má dnes na sobě plátěné šaty, s bílým a hnědým proužkem, má je přepásané súdánským páskem z červené, modré a béžové kůže. Na nohou má hedvábné béžové ponožky a hnědé opánky z hladké kůže. Na levé ponožce je spuštěné očko. Kolem krku má korále, šňůru karneolových a šňůru jasně modrých korálků, pak má brož s motýlkem z perleti. Na prostředníku pravé ruky má prsten s imitací skarabea. Na hlavě má klobouček z hnědé a růžové plsti.“
Udělala zálibnou pomlčku vyjadřující uspokojení z vlastní dokonalosti.
„Ještě něco“? zeptala se chladně.
Poirot rozpřáhl ruce jako v úleku.
„Získala jste si můj nejhlubší obdiv, madam. Vaše pozorovací schopnost je vzácně přesná!“
„Zřídka kdy mi ujde nějaký detail.“
Lady Westholmová se zvedla. Pokynula nepatrně hlavou na rozloučenou a opustila místnost. Když ji slečna Pierceová pokukující zahanbeně po své levé ponožce chtěla následovat, poprosil ji Poirot:
„Ještě malý moment, slečno Pierceová, prosím vás,“
„Ano?“ vzhlédla k němu s tváří trochu bojácnou.
Poirot se k ní důvěrně naklonil:
„Vidíte tu kytici divokých květů tady na stole?“
„Ovšem,“ odvětila slečna s upřeným pohledem na Poirota.
„A všimla jste si, že když jste přišly, jsem jednou nebo dvakrát kýchl?“
„Ano.“
„Všimla jste si také, že jsem k těm květinám čichal?“
„Ne, to opravdu nemohu říct…“
„Ale pamatujete si, že jsem kýchal?“
„Ó ano, to si pamatuji.“
„Tak vám ještě jednou děkuji. Chtěl jsem vědět, jestli tyhle květiny nemohou vyvolat sennou rýmu.“
„Sennou rýmu?“ zvolala slečna. „Vzpomínám si, že jedna moje sestřenice na ni hrozně trpěla. Říkala, že nejlepší je denně si vstřikovat do nosu roztok borové –“
Poirotovi se podařilo taktně přerušit zdlouhavý výklad o speciální nasální léčebné kůře a zbavit se slečny Pierceové. Zavřel za ní dveře a vracel se ke stolu s vysoko zdviženým obočím.
„Ale já jsem vůbec nekýchal,“ bručel sám k sobě. „Tak, to bychom měli. Nekýchal jsem!“

KAPITOLA 6

Lennox Boynton vešel dovnitř hbitým, rozhodným krokem. Kdyby tam seděl dr. Gerard, podivil by se změně, která se s tímto mužem stala. Jeho apatie byte docela ta tam. Pohyboval se čile, ačkoliv byl

zřejmé nervózní. Jeho oči těkaly rychle z předmětu na předmět.
„Dobrý den, pane Boyntone.“ Poirot vstal a obřadně e uklonil. Lennox reagoval trochu nemotorně. „Jsem vám velmi povděčen, že jste ochoten si se mnou pohovořit,“ řekl Poirot úvodem.
Lennox Boynton se ozval poněkud nejistě:
„Tedy – plukovník Carbury říká, že by to bylo dobré – doporučil mi… prý nějaké formality…“
„Prosím, posaďte se, pane Boyntone.“
Lennox usedl na židli, kterou před chvílí uvolnila lady Westholmová.
Poirot řekl:
„Obávám se, že to byl pro vás velký šok.“
„Ano, zajisté. Ačkoliv – my jsme věděli, že matčino srdce není příliš v pořádku.“
„Řekněte, bylo za těchto okolností moudré, dovolit jí takový namáhavý výlet?“
Lennox Boynton zvedl hlavu a promluvil s jistou dávkou důstojnosti:
„Moje matka, pane – hm – Poirote, se vždycky, rozhodovala sama. A když se pro něco rozhodla, nemělo smysl jí to rozmlouvat.“
Při posledních slovech se najednou zhluboka nadechl. Jeho obličej náhle zbledl.
„Vím dobře, že starší dámy dovedou být tvrdohlavé,“ připustil Poirot.
Lennox řekl podrážděně:
„Jaký má tohle všechno smysl? Rád bych věděl, proč najednou takové formality?“
„Vy si možná neuvědomujete, že v případě náhlé a nejasné smrti musí být nutně splněny některé formality?“
Lennox se zeptal ostrým tónem: „Co tím míníte – nejasné?“ Poirot pokrčil rameny.
„Vždycky je třeba si položit otázku: šlo o smrt přirozenou, nebo je to snad – sebevražda?“
„Sebevražda?“ vytřeštil oči Lennox.
„Tuhle možnost byste ovšem nejspíš mohl vysvětlit právě vy. Plukovník Carbury v tom zatím nemá jasno. Je na rozpacích, má-li nařídit vyšetřování, pitvu a tak dále. Jelikož jsem tu náhodou já, a jelikož mám s podobnými případy dost velké zkušenosti, navrhl mi abych se ujal několika výslechů a pak mu doporučil, co a jak dále. Samozřejmě by vám nerad působil nějaké nepříjemnosti, bude-li ovšem možno se tomu vyhnout.“
Lennox Boynton řekl podrážděně:
„Zpravím telegraficky našeho konzula v Jeruzalémě!“
Poirot klidně odpověděl:
„Na to máte právo, to je samozřejmé.“
Nastalo ticho. Poirot rozhodil pažemi a řekl:
„Máte-li námitky a nechcete-li mi odpovědět na mé otázky…“
Lennox Boynton se vzpamatoval:
„To nikoliv. Zdá se mi jen, mám pocit – že je to zbytečné.“
„Chápu vaše pocity. Chápu vás dokonale. Ale jde jen o několik banálních zjištění… Vy jste šel to odpoledne, když vaše matka zemřela, z tábora na procházku, viďte?“
„Ano. Šli jsme všichni kromě matky a mojí nejmladší sestry.“
„Vaše matka seděla před vchodem do jeskyně?“
„Ano. Těsně u vchodu. Sedávala tam každé odpoledne.“
„Ano, rozumím. Vy jste se tedy šli projít – kdy to asi bylo?“
„Řekl bych, že jsme vyšli brzy po třetí hodině.“
„A kdy jste se asi tak z procházky vrátili?“
„To nemohu říct přesně. Snad byly čtyři hodiny – nebo už pět?“
„Tedy asi za jednu až dvě hodiny od té doby, co jste vyšli?“
„Ano, tak nějak.“
„Potkal jste někoho na zpáteční cestě?“
„Jak to myslíte?“
„Jestli jste někoho minul, například dvě dámy, které seděly na skále.“
„Nevím. Ale myslím, že přece jen… Ano.“
„Byl jste možná příliš zahloubán, že jste si toho nevšiml?“
„Ano, máte pravdu.“
„Mluvil jste pak se svou matkou, když jste se vrátil do tábora?“
„Ano, mluvil jsem s ní.“
„A nestěžovala si, že je jí špatně?“

„Ne, ne – vypadala naprosto v pořádku.“
„Smím se zeptat, o čem jste si povídali?“
Lennox chvíli mlčel.
„Říkala, že jsem se vrátil brzo. Přisvědčil jsem, že ano.“
Znova se odmlčel, jako by se chtěl soustředit.
„Říkal jsem, že bylo horko. Ptala se mne, kolik je hodin, a ukazovala mi, že se jí zastavily náramkové hodinky. Vzal jsem je od ní, správně jsem jí je nařídil, natáhl je a znovu jsem jí je připjal.“
Poirot ho jemně přerušil:
„A kolik bylo hodin?“
„Cože?“,zeptal se Lennox.
„Kolik bylo hodin, když jste nařizoval ty hodinky?“
„Ach ano, bylo půl páté a pět minut.“
„Vždyť vy vlastně víte přesně, kdy jste se do tábora vrátil,“ poznamenal Poirot.
Lennox se začervenal.
„Ano. Jsem to blázen! Omlouvám se, pane Poirote. Bojím se, že mi to už nemyslí… Všechny ty starosti a trápení…“
Poirot mu rychle skočil do řeči. „To je pochopitelné. Rozumím vám dokonale! Je to všechno tak znepokojující! A co se stalo potom?“
„Ptal jsem se matky, jestli něco nepotřebuje. Něco k pití, čaj, kávu nebo podobně. Říkala, že ne. Tak jsem odešel do velkého stanu. Nebyl tam žádný sluha, ale našel jsem tam trochu sodovky a vypil jsem ji. Měl jsem žízeň. Pak jsem si tam sedl a četl jsem nějaká stará čísla Saturday Evening Postu. Myslím, že jsem si i zdřímI.“
„Vaše paní se k vám pak připojila?“
„Ano, přišla do velkého stanu chvíli po mně.“
„Pak jste už svou matku živou neviděl?“
„Ne.“
„A když jste s ní mluvil, nezdála se vám nijak rozrušená nebo rozčílená?“
„Ne. Byla přesně taková jako jindy,“ řekl Lennox.
„Nezmínila se o tom, že měla nějakou nepříjemnost nebo nějaké potíže s jedním sluhou?“
Lennox hleděl strnule na Poirota.
„Ne, vůbec nic takového.“
„A to je všecko, co mi můžete říci?“
„Ano. Obávám se, že všecko.“
„Děkuji vám, pane Boyntone.“
Poirot pokynul hlavou na znamení, že rozmluva je skončena. Nezdálo se však, že se Lennox chystá k odchodu. Zastavil se váhavě u dveří.
„Už nemáte žádné další otázky?“
„Žádné. Mohl byste sem laskavě pozvat svou paní?“
Lennox zvolna zavřel dveře.
Do svého poznámkového bloku připsal Poirot vedle Lennoxových iniciálek L. B. čas: 16, 35.

KAPITOLA 7
Poirot hleděl se zájmem na vysokou mladou ženu důstojného vzezření, která právě vkročila do pokoje. Vstal a zdvořile se jí uklonil.
„Paní Nadine Boyntonová? Jsem Hercule Poirot, k vašim službám, madam?“
Nadine usedla. Její zamyšlené oči spočívaly na Poirotově tváři.
„Doufám, madam, že mi prominete, že vás tímto způsobem vyrušuji právě teď, v době vašeho zármutku.“
Její oči hleděly klidně. Vážně hleděla Poirotovi do očí a neodpovídala. Konečně vzdychla a řekla:
„Myslím, že udělám nejlépe, když k vám budu upřímná, pane Poirote.“
„Bude to pro mne ctí, madam.“
„Prosil jste mne o prominutí, že rušíte můj zármutek. Žádný zármutek, pane Poirote, neexistuje. Je zbytečné předstírat opak. Neměla jsem svoji tchyni ráda a nebyla bych upřímná, kdybych prohlásila, že lituji její smrti.“
„Díky za upřímnost, madam.“
Nadine pokračovala:
„A přece, i když nemohu předstírat zármutek, připouštím, že cítím výčitky svědomí.“

„Výčitky?“ zvedl Poirot v údivu obočí.
„Ano. Protože já jsem přivodila její smrt. A to si trpce vyčítám.“
„Co to říkáte, paní Boyntonová?“
„Říkám, že já jsem zavinila smrt své tchyně. Myslila jsem, že jednám čestně, ale podle všeho jsem ji zabila.“
Poirot se pevně zabořil do opěradla své židle.
„Mohla byste mi toto své tvrzení laskavě objasnit?“
„Ano, ráda bych vám to vysvětlila,“ přikývla Nadine.
„Moje první myšlenka ovšem byla, že si své soukromé věci nechám pro sebe, ale teď vidím, že přišla chvíle kdy je třeba promluvit. Nepochybuji o tom, že jste už častěji slyšel různá sdělení intimního rázu, pane Poirote.“
„Samozřejmě.“
„Já vám tedy stručně vylíčím, co se přihodilo. Moje manželství, pane Poirote, nebylo zrovna šťastné. Vinu na tom ale nenese jen můj manžel, i když na něj jeho matka měla nedobrý vliv. Prostě jsem poslední dobou cítila, že můj život se stává nesnesitelným, že už takto nemohu dál!“
Odmlčela se a pokračovala:
„To odpoledne, kdy zemřela moje tchyně, jsem se rozhodla. Mám přítele, velmi dobrého přítele. Navrhoval mi už několikrát, abych spojila svůj život s jeho životem. Tehdy odpoledne jsem jeho nabídku přijala.“
„Rozhodla jste se opustit manžela?“
„Ano.“
„Pokračujte, prosím.“ Nadine řekla tišeji:
„Když jsem se konečně rozhodla, chtěla jsem všechno ostatní zařídit okamžitě. Vrátila jsem se do tábora. Moje tchyně tam seděla sama, nikde kolem ani živé duše. A tak jsem se rozhodla, že jí tu novinu povím hned, na místě. Vzala jsem si židli, sedla si k ní a řekla jsem jí rovnou, k čemu jsem se rozhodla.“
„Překvapilo ji to?“
„Ano. Byl to pro ni, domnívám se, šok. Překvapení – to není to pravé slovo. Rozčilila se a vzkypěla v ní vášnivá zloba. Dostala z toho úplný záchvat. Odmítla jsem proto dále o tom mluvit. Vstala jsem a odešla.“
Skoro zašeptala: „Už – už jsem ji nespatřila živou.“
Poirot pomalu kývnul hlavou.
„Rozumím,“ a pak se zeptal. „Myslíte, že ono rozčilení způsobilo její smrt?“
„Zdá se mi to skoro jisté. Víte, ona už totiž přepjala své síly při cestě do Petry. Moje rozhodnutí a její hněv jenom všechno dovršily. Kladu si to dodatečně za vinu. Mám trochu zkušeností se zacházením s nemocnými a mohla jsem předvídat spíše než kdo jiný, že mohu způsobit něco hrozného…“
„Řekněte mi, prosím, přesně, co jste dělala, když jste odešla od své tchyně.“
„Zanesla jsem židli zpět do jeskyně. Pak jsem šla dolů do velkého stanu. Můj manžel byl tam.“
Poirot se jí zblízka podíval do obličeje. Potom se zeptal:
„Řekla jste mu o svém rozhodnutí teprve tehdy nebo jste mu to oznámila již dříve?“
Rozhostilo se ticho, nekonečně dlouhá pomlka, než odpověděla:
„Řekla jsem mu to, když jsme se tam setkali.“
„Jak to přijal?“
Řekla klidně:
„Velice ho to rozrušilo.“
„Nutil vás, abyste o svém rozhodnutí znova uvažovala?“
Zavrtěla hlavou.
„Neřekl toho mnoho. My oba jsme totiž už určitou dobu věděli, že se něco takového může stát.“
Poirot řekl:
„Prominete mi následující otázku: ten druhý muž, to byl pan Cope?“
Se sklopenou hlavou odpověděla:
„Ano.“
Opět bylo chvíli ticho a pak se znovu ozval Poirot, aniž změnil tón:
„Máte mezi svými věcmi injekční stříkačku?“
„Ano – vlastně ne.“
Podíval se na ni tázavě.
„Vozím s sebou starou injekční stříkačku, ale moje cestovní lékárnička zůstala v našem společném kufru, který jsme nechali v Jeruzalémě.“
Nastalo ticho. Zeptala se nejistě:

„Proč jste se mne na to ptal, pane Poirote?“
Na tuto otázku jí zůstal dlužen odpověď. Místo odpovědi se zeptal znovu sám:
„Paní Boyntonová pokud vím užívala nějaké kapky obsahující digitalis?“
„Ano.“
Pomyslil si, že její ostražitost je už teď dokonale vyburcována.
„Byl to lék na její srdeční potíže?“
„Ano.“
„Jestli se nemýlím, patří digitalis mezi drogy, jež se při opakovaném podávání větších dávek hromadí v těle?“
„Myslím, že ano. O tom ale mnoho nevím.“
„Jestliže paní Boyntonová užila velkou dávku digitalisu, tak –“
Rychle ho přerušila rozhodným prohlášením:
„To určitě neudělala. Byla vždycky velice opatrná. Já též, když jsem jí odměřovala lék…“
„A co, když právě v této lahvičce léku byl digitalis předávkován? Co když se spletl lékárník, který lék připravoval?“
„To není pravděpodobné,“ odpověděla klidně.
„Nu, nechme úvah. Poví nám to brzy analýza.“
„Na neštěstí se ta lahvička rozbila,“ řekla Nadine.
Poirot se na ni překvapeně podíval.
„Opravdu? Kdo měl tu smůlu, že ji rozbil?“
„To přesně nevím. Asi někdo ze sluhů. Když nesli mrtvé tělo do jeskyně, byl velký zmatek a bylo tam málo světla. Převrhli při tom stolek.“
Poirot se na ni upřeně zadíval.
„To je tedy velice zajímavé,“ podotkl.
Nadine Boyntonová se unaveně pohnula na židli.
„Mám dojem, že si chcete vykombinovat, že moje tchyně zemřela na velkou dávku digitalisu? To se mi nezdá pravděpodobné.“
Poirot se k ní naklonil.
„A to i tehdy, když vám řeknu, že doktor Gerard, francouzský lékař, který se zdržoval v táboře, pohřešil ze své lékárničky značnou dávku digitoxinu?“
Silně zbledla v obličeji. Viděl, jak se její ruka volně ležící na stole sevřela v pěst. Sklopila zrak. Seděla velice tiše. Vypadala jako madona vytesaná do kamene.
„Nuže, paní Boyntonová, co tomu říkáte?“ řekl konečně Poirot.
Dlouhé vteřiny ubíhaly, ale ona nepromluvila. Trvalo to velmi dlouho, než pozvedla hlavu, a on se trochu lekl, když spatřil výraz jejích očí.
„Pane Poirote, já jsem svoji tchyni nezavraždila. Víte to dobře. Byla živá a zdravá, když jsem od ní odcházela. Je na to dost svědků, kteří to mohou dokázat… A protože nemám na žádném zločinu vinu, mohu se odvážit této naléhavé prosby: pane Poirote, co vás nutí, abyste se pletl do této záležitosti? Když vám tu odpřísáhnu na svou čest, že to, co se stalo, stalo se po právu, zanecháte dalšího vyšetřování? – Všichni už prožili tolik utrpení, že si to ani nedovedete představit! A když je konečně pokoj, když lidé mají konečně možnost být trochu šťastní, proč to všechno musíte ničit?“
Poirot se na své židli upjatě narovnal. Jeho oči svítily.
„Dovolte mi, madam, jednu přímou otázku: co chcete, abych udělal?“
„Říkám vám, že moje tchyně zemřela přirozenou smrtí a žádám vás, abyste toto prohlášení akceptoval.“
„Vyjadřujme se přesně a otevřeně: vy jste přesvědčena, že vaše tchyně byla zavražděna, a po mně žádáte, abych tu vraždu toleroval!“
„Žádám vás, abyste měl slitování.“
„Ano, slitování s někým, kdo žádného slitování neměl!“
„Vy mi nerozumíte. Nebylo to tak, jak myslíte.“
„Spáchala jste snad ten zločin, že to tvrdíte s takovou jistotou?“
Nadine zavrtěla hlavou. Nevypadala ani lítostivě ani provinile.
„Ne,“ řekla tiše. „Byla naživu, když jsem odcházela…“
„A potom? Co se stalo dál? Vy to patrně víte, nebo máte alespoň podezření?“
Nadine prudce zaútočila:
„Slyšela jsem, pane Poirote, že jednou – v případě Orient expresu, jste akceptoval oficiální verzi o té události…“

Poirot se na ni zvědavě zadíval.
„Zajímalo by mě, kdo vám to řekl.“
„Není to snad pravda?“
„Ten případ byl – odlišný,“ odpověděl váhavě.
„Ne! Vůbec nebyl odlišný! Ten člověk, kterého zabili, byl zlý,“ ztlumila hlas, „jako ona…“
Poirot řekl:
„Morální profil oběti nemá s vraždou nic společného. Člověk, který se rozhodl vykonat svůj soukromý rozsudek a zbavil života jiného člověka, nemůže ve společnosti existovat, aniž by společnost dále neohrožoval To vám říkám já, Hercule Poirot!“
„Jste krutý!“
„Madam, v některých případech jsem neúprosný Nebudu a nemohu krýt vraždu! To je moje poslední slovo.“
Vstala. Z jejích tmavých očí šlehaly blesky.
„Tak jen dál! Zničte nevinné lidi! Víc vám nemám co říct!“
„Ale já si naopak myslím, že byste mi mohla ještě hodně říci…“
„Ne. Už nic.“
„Ale ano, madam Například, co se dálo pak když jste opustila svou tchyni? V té době, kdy jste vy a váš manžl trávili siestu ve velkém stanu?“
Pokrčila rameny.
„Jak bych to mohla vědět?“
„Vy to víte! Přinejmenším máte podezření!“
Podívala se mu zpříma do očí.
„Nevím nic, pane Poirote!“
Otočila se a odešla.

KAPITOLA 8
Poirot si poznamenal do bloku: N. B. – 16,40.
Pak otevřel dveře a zavolal vojenského sluhu, jehož mu dal k dispozici plukovník Carbury. Byl to inteligentní chlapík, který mluvil dobře anglicky. Požádal ho, aby přivedl slečnu Carol Boyntonovou.
Když přicházela, prohlížel si ji s velkým zájmem. Zvláště její světle hnědé vlasy, držení hlavy a dlouhý, štíhly krk i nervózní pohyby jejích krásně utvářených rukou.
„Posaďte se, slečno.“
Nejdříve jí vyslovil soustrast, což dívka přijala, aniž změnila výraz obličeje.
„A teď, slečno, mohla byste mi laskavě co nejpodrobněji popsat ono osudné dopoledne?“
Odpověděla okamžitě, až to vzbuzovalo dojem, že se snad svou odpověď předem naučila.
„Po obědě jsme šli všichni na procházku. Vrátila jsem se do tábora – –“
Poirot ji přerušil:
„Okamžik. Do té doby jste byli všichni pohromadě?“
„Ne. Většinu času jsem šla se svým bratrem Raymondem a slečnou Kingovou. Pak jsem se chvíli toulala sama.“
„Děkuji vám. Když jste se vracela do tábora, víte přibližně, v kolik hodin to bylo?“
„Myslím, že mohlo být tak deset minut po páté.“
Poirot si poznamenal: 17,10 – C. B.
„A co potom?“
„Matka ještě stále seděla tam, kde byla, když jsme odcházeli. Šla jsem k ní a prohodila jsem s ní pár slov. Pak jsem se vrátila do svého stanu.
„Mohla byste si vzpomenout blíže, o čem jste spolu mluvily?“
„Řekla jsem jí jenom, že je příšerné vedro a že si jdu na chvíli lehnout. Matka řekla, že ona zůstane tam, kde je. To bylo všechno.“
„A nepozorovala jste v jejím vzezření nic zvláštního? Něco neobvyklého?“
„Ne. Alespoň – totiž…“
Zarazila se a v pochybnostech se upřeně zadívala na Poirota.
„Já vám, slečno, v té věci nemohu nijak pomoci,“ poznamenal tiše Poirot.
„Uvažuji o vaší otázce. Tehdy jsem tomu nevěnovala pozornost. Ale teď, když o tom přemýšlím…“
„Přece jen vám něco bylo divné?“
„Ano. Měla divnou barvu ve tváři. Skoro rudou mnohem červenější než obvykle.“

„Možná, že prožila nějaké silné vzrušení. Mohl to být následek nějakého šoku," poznamenal Poirot.
„Šoku?" hleděla na něho nechápavě.
„Ano. Mohla se třebas rozčilit. Řekněme, že ji zlobil nějaký ten arabský sluha."
„Ó!" Její obličej se rozjasnil. „Ano, to je možné, dokonce je to pravděpodobné!"
„Nezmínila se vám o podobné příhodě?"
To ne. Ani slovem."
Poirot pokračoval:
„A co jste dělala potom?"
„Šla jsem do svého stanu a asi na půl hodiny jsem si lehla. Pak jsem šla dolů do velkého stanu. Seděli tam Lennox a Nadine a četli."
„A co jste dělala vy?"
„Ach, potřebovala jsem si zašít nějakou maličkost, a když jsem s tím byla hotova, prohlížela jsem si časopis."
„Mluvila jste znovu se svou matkou, když jste šla kolem ní do velkého stanu?"
„Ne. Naše stany byly pod tou skalní terasou. Šla jsem rovnou dolů, a pokud se pamatuji – ani jsem se k jeskyním nepodívala."
„A potom?"
„Seděla jsem ve velkém stanu až do té doby, kdy nám slečna Kingová řekla, že je matka mrtvá."
„To je všecko, co mi můžete říci, slečno?"
„Ano."
Poirot se k ní nahnul. Stále mluvil lehkým, konverzačním tónem:
„A jaké jste při té zprávě měla pocity, slečno?"
„Pocity?"
„Ano, když jste se dozvěděla, že vaše matka – promiňte – macecha – je to tak? – je mrtvá?"
Dívala se na něho vyjeveně.
„Nerozumím vám, co tím myslíte."
„Myslím, že mi rozumíte velice dobře."
Sklopila víčka a řekla nejistě:
„Byl to pro mne velký šok."
„Opravdu?"
Krev se jí nahrnula do obličeje. Dívala se na něho bezmocně. V jejích očích viděl strach.
„Byl to opravdu tak velký šok, slečno? Pamatujete se na jistý rozhovor, který jste vedla se svým bratrem Raymondem jednou v noci v Jeruzalémě?"
Přesvědčil se, že trefil do černého; její tvář zase zbledla.
„Vy o tom víte?" zašeptala.
„Vím."
„Ale – odkud… jak…?"
„Část vaší rozmluvy někdo vyslechl."
„Ó!" Carol Boyntonová ukryla tvář do dlaní a rozvzlykala se.
Hercule Poirot chvilku čekal, pak mírně řekl:
„Vy jste s bratrem plánovali, že zabijete svoji macechu…"
„Byli jsme blázni," vzlykala Carol, „tehdy v noci…"
„Možná."
„Nemůžete pochopit, v jakém duševním stavu jsme byli!"
Narovnala se a odhrnula si vlasy s obličeje. „Pro vás to zní fantasticky. Ale my! Doma v Americe to ještě s námi nebylo tak zlé, ale jak jsme cestovali, teprve během cesty jsme si uvědomili, že se nám otvírají oči!"
„V jakém smyslu?" zeptal se jí laskavě a soucitně.
„Zkrátka, prohlédli jsme. Viděli jsme, že jsme úplni jiní než ostatní lidé! Byli jsme z toho zoufalí! A ještě k tomu Jinny!"
„Jinny?"
„Moje sestra. Vy jste ji neviděl. Začala se chovat podivně. A matka to ještě zhoršovala. Zdálo se, že si to neuvědomuje. My s Rayem jsme dostali strach, že se Jinny úplně zblázní. A viděli jsme, že Nadine si to myslí také, a tak jsme dostali ještě větší strach, protože Nadine se vyzná v ošetřování nemocných a v podobných věcech."
„Skutečně?"
„Ten večer v Jeruzalémě to v nás najednou všechno vzkypělo. Ray byl jako pominutý. Oba jsme byli

napnutí do krajnosti. V té situaci – opravdu, v tu chvíli se nám zdálo přirozené přemýšlet o východisku, a dokonce nahlas. Matka – matka nebyla normální. Nevím, co si o tom myslíte vy, ale je to opravdu možné, dojít tak daleko, že se vám zdá správné – dokonce ušlechtilé – někoho zabít!“
Poirot pomalu pokývl hlavou.
„Ano, vím, že lidé mohou dojít až tak daleko. Je to známo z historie…“
„A v takové náladě jsme byli – já a Ray – tehdy v noci…“ Uhodila dlaní do stolu. „Ale doopravdy jsme to neudělali! Ráno za denního světla se nám to už všechno zdálo absurdní, přehnané a ovšem i špatné! Opravdu, věřte mi, pane Poirote, matka zemřela přirozenou smrtí, selhalo jí srdce. Ray ani já jsme s tím neměli nic společného!“
Poirot se klidně zeptal:
„Můžete mi to odpříséhnout, slečno Boyntonová? Můžete mi dát své slovo, že vaše matka nezemřela vaším přičiněním?“
Pozvedla hlavu. Její slova zazněla pevně a upřímné: „Přísahám na spásu své duše! Nikdy jsem jí neublížila!“
Poirot se znova zaklonil v křesle. „To bychom tedy měli,“ řekl. Zavládlo ticho. Poirot si pečlivě hladil svůj bohatýrský knír. Pak prohodil: „Jaký jste vlastně měli plán?“
„Plán?“
„Ano, vy a váš bratr jste přece museli mít nějaký plán?“
Počítal v duchu vteřiny, které uběhly, než odpověděla. Jedna – dvě – tři.
„Neměli jsme žádný plán,“ ozvala se konečně Carol. „Tak daleko jsme vůbec nedospěli.“
Hercule Poirot vstal.
„To je tedy všechno, slečno. Poslala byste mi sem laskavě svého bratra?“
Carol vstala rovněž. Chvilku nerozhodně otálela na místě.
„Pane Poirote, opravdu mi věříte?“
„Řekl jsem snad, že vám nevěřím?“
„To ne, ale –“ odmlčela se.
Opakoval:
„Pošlete mi sem laskavě svého bratra, ano?“
„Prosím.“ Šla pomalu ke dveřím, tam se zastavila a prudce se k němu obrátila:
„Řekla jsem vám pravdu!“
Hercule Poirot neodpověděl.
Carol zvolna odcházela.

KAPITOLA 9

Když Raymond Boynton vstoupil do místnosti, uvědomil si Poirot podobu mezi ním a Carol. Raymondův obličej byl vážný a vyrovnaný. Nezdálo se, že by byl nervózní nebo že by měl strach. Usedl na židli, zadíval se upřeně na Poirota a zeptal se
„Prosím?“
Poirot se otázal:
„Mluvila s vámi vaše sestra?“
„Ano, teď, když mi vyřizovala váš vzkaz, abych přišel k vám. Uvědomuji si, že máte plné právo nás podezřívat. Jestliže jste vyslechl náš rozhovor, musí vám být ovšem podezřelé, že naše macecha zemřela tak náhle. Mohu vás však jen znovu ujistit, že náš tehdejší rozhovor – to bylo šílenství jednoho večera! Byli jsme tehdy vystaveni nesnesitelnému vypětí. Tím bláhovým plánem, že macechu zabijeme, jsme jen trochu úlevili svým nervům. Byl to pro nás ventil!“
Hercule Poirot přikývl.
„Je to možné,“ připustil.
„Ráno nám to samozřejmě připadalo absurdní! Přísahám vám, pane Poirote, že jsem na to už nikdy nepomyslel!“
Poirot neodpovídal.
Raymond rychle pokračoval:
„Ach ano, já vím, že se to docela snadno řekne. Ale nemohu přece očekávat, že mi budete věřit jen proto, že vám dávám své čestné slovo. Pane Poirote, prosím, vemte v úvahu však také fakta. Já jsem mluvil s matkou krátce před šestou hodinou. Tehdy byla ještě živá a zdravá. Odešel jsem pak do svého stanu, umyl jsem se a zašel za ostatními do velkého stanu. Od té doby jsme se ani já ani Carol nehnuli z místa. Byli jsme všem na očích. Musíte dojít k závěru, pane Poirote, že smrt mojí matky musela být přirozená –

prosté selhání srdeční činnosti – nemohlo to být nic jiného! Kolem bylo přece plno sluhů, chodili sem tam, byli by museli něco zpozorovat. Nepochybně šlo o smrt zcela přirozenou. Každá jiná představa je absurdní.“
Poirot řekl klidně:
„Pane Boyntone, víte, co tvrdí slečna Kingová? Je přesvědčena, že smrt vaší matky musela nastat už jeden a půl, ne-li dvě hodiny před tím, než ona spatřila její mrtvé tělo. Což bylo myslím o půl sedmé…“
„To že řekla Sarah?“ vypravil ze sebe Raymond. Vypadal jako omráčený.
Poirot přikývl.
„Co mi na to řeknete teď?“
„Ale – to je nemožné!“
„Nedá se nic dělat, taková je výpověď slečny Kingové. A vy mi tu budete tvrdit, že vaše matka byla v pořádku ještě čtyřicet minut před tím, než ji uviděla slečna Kingová.“
„Ale ona skutečně byla v pořádku!“
„Pane Boyntone, vyjadřujte se opatrně!“
„Sarah se musí mýlit! Musela tu být nějaká okolnost kterou nebrala v úvahu. Například vyzařování tepla ze skal nebo něco podobného. Já vás ujišťuji, že matka byla živá ještě krátce před šestou hodinou a že jsem s ní mluvil.“
Poirolův obličej byl jako z kamene.
Raymond se k němu naklonil blíž.
„Pane Poirote, vím, jaký to asi ve vás budí dojem, ale prosím vás, pokuste se na tu věc podívat bez zaujetí. Vy jste totiž zaujatý. Musíte podezírat, protože žijete v atmosféře nejrůznějších zločinů, které vyšetřujete. A tím lze také vysvětlit, proč vám každá náhlá smrt připadá jako vražda. Vy se už nemůžete spolehnout na svůj smysl pro proporce! Lidé přece umírají denně, zejména lidé se slabým srdcem, a není na tom nic tajemného ani zločinného.“
Poirot si povzdechl:
„Tak vy mě tedy chcete upozornit na úskalí mého řemesla, viďte?“
„Chraň bůh, to ne. Jen si myslím, že uvažujete pod vlivem určitého předsudku. Vyvolala ho naše nešťastná rozmluva s Carol. Kolem matčiny smrti přece není nic, co by vzbuzovalo oprávněné podezření, že jde o zločin – snad kromě těch našich hysterických řečí tehdy v Jeruzalémě!“
„Jste na omylu,“ řekl Poirot a zavrtěl hlavou. „Je tu ještě jed, který vzal někdo doktoru Gerardovi z lékárničky.“
„Jed?“ Raymond hleděl nevěřícně na Poirota. „Jed?“, opakoval. „Vy máte podezření – že matka byla otrávena?“
Odstrčil v rozčílení židli. Zdálo se, že je úplně vyveden z míry.
Poirot chvíli mlčel a pak klidně, jako bez zájmu, prohodil:
„Měli jste jiný plán, viďte?“
„Ano,“ řekl mechanicky Raymond, „právě proto! Tohle ovšem – tohle je něco jiného… Já, já nejsem s to pochopit…“
.Jaký byl váš plán?“
„Náš plán?“
Raymond se zarazil. Jeho oči zpozorněly, už byl ve střehu.
„Víc už neřeknu.“ Vstal a zamířil ke dveřím.
„Jak myslíte,“ zamumlal Poirot. Chvíli sledoval mladého muže, jak odchází, ale pak si přitáhl blok k ruce a úhledným rukopisem napsal poslední poznámku: R. B. – 17,55?
Vytáhl ze stolu velký list papíru a pokračoval ve psaní.
Když dopsal, opřel se v křesle a s hlavou trochu nakloněnou na síranu si prohlížel svůj elaborát.

Boyntonovi a J. Cope odcházejí z tábora 15,05 cca
Dr. Gerard a Sarah Kingová odcházejí 15,15 cca
Lady Westholmová a slečna Pierceová odcházejí 16,15
Dr. Gerard se vrací do tábora 16,20 cca
Lennox Boynton se vrací do tábora 16,35
Nadine B. se vrací a hovoří s paní Boyntonovou a odchází do velkého stanu 16,50
Carol Boyntonová se vrací 17,10
Lady Westholmová, slečna Pierceová a pan Cope se vracejí 17,40
Raymond Boynton se vrací 17,50

Sarah Kingová se vrací 18,00
Objeveno mrtvé tělo 18,30

KAPITOLA 10

„To jsem tedy zvědav," povzdechl si Poirot a přeložil list papíru, jehož obsah právě přehlédl. Zašel ke dveřím a přikázal, aby k němu přivedli Mahmuda.

Tělnatý tlumočník mluvil a mluvil, slova se mu řinula z úst jako povodeň:

„Vždycky jsem vinen jenom já. Na mne se svalí všecko. Ať se stane cokoliv, vždycky se řekne, že moje vina. Když si lady Ellen Huntová vymkla kotník cestou dolů od Obětiště, byla to taky moje vína. I když ona si šla na túru na vysokých podpatcích a je jí už nejmíň šedesát. Můj život je samé trápení! Ach, a to soužení s těmi Židy ještě k tomu…"

Poirotovi se konečně podařilo zarazit překotný vodopád Mahmudova bědování a položit mu otázku.

„O půl čtvrté, říkáte? Myslím, že tehdy nebyli žádní sluhové venku. Víte, oběd se podává pozdě, asi ve dvě hodiny. Pak se uklízí. Američani nepijou čaj, tedy správněji řečeno, nesvačí. My jsme si proto všichni o půl čtvrté lehli. Já jsem v pět hodin vstal, protože já se vždycky snažím a starám, aby měli cestující, které mám na starosti, pohodlí. Vstal jsem, protože jsem si vzpomněl, že ty dvě anglické dámy budou určitě chtít čaj. Ale nikdo tam nebyl. To bylo prima. Mohl jsem si znovu lehnout. O tři čtvrti na šest začaly trable. Mohutná anglická lady – ta důležitá lady – se vrátila z procházky a chtěla čaj! Když sluhové už prostírali k večeři! Dělala samé zmatky, prý – aby voda vřela a tak podobně! Musel jsem to zařídit sám. Ach, můj dobrý pane! To je život! Dělám, co můžu, a oni mi ještě vyčítají všecko možné! A já se vždycky…"

Poirot ho přerušil; nezajímalo ho, na co byly stížnosti.

„Je tu totiž ještě taková maličkost. Ta mrtvá dáma se velice rozčilila na jednoho z vašich sluhů. Víte snad, který z nich to byl a čeho se to týkalo?"

Mahmud zvedl paže k nebesům. ‚Jak bych to já mohl vědět? Nevím o ničem! Stará lady si mi na nic nestěžovala!"

„Mohl byste to zjistit?"

„Ne. můj dobrý pane! To je nemožné! Žádný z těch chlapců nepřipustí ani na okamžik, že by mohl být vinen. Říkáte, že se stará lady hněvala? Tak to se teprve nepřiznají! Abdul řekne, že to mohl být Mohamed. Mohamed řekne, že to byl nejspíš Azis, Azis to svede na Aissu a tak to půjde dokola. Jsou to všecko jenom úplně hloupí beduíni, ničemu nerozumějí."

Nadechl se a spustil znovu:

„Já ovšem mám tu výhodu, že mě vychovali v misionářské škole. Mohu vám zarecitovat Keatse, Shelleyho…"

Poirot se zachvěl. Přestože angličtina nebyla jeho mateřštinou, ovládal ji natolik, aby mu Mahmudova hrůzostrašná výslovnost působila pravé utrpení.

„Báječné! Skvělé!" zvolal rychle. „Rozhodně vás doporučím všem svým přátelům!"

To ho zachránilo od dalších tlumočníkových výlevů.

Propustil Mahmuda, sebral si svá lejstra a zašel k plukovníku Carburymu. Našel ho v jeho kanceláři. Když uviděl Poirota, posunul si Carbury ještě víc na stranu kravatu a zeptal se:

„Máte něco?"

„Měl bych jednu malou teorii. Chcete ji slyšet?"

„Jestli mi ji chcete prozradit," odpověděl Carbury s povzdechem. Během svého života už vyslechl hezkou řádku různých teorií.

„Moje teorie praví, že kriminologie je nejsnadnější věda na světě. Člověk musí nechat zločince pořádně vymluvit. Dříve nebo později řekne člověku všechno."

„Tak se mi zdá, že tohle jste říkal už jednou. Kohopak jste to nechal mluvit?"

„Všechny." Poirot mu v krátkosti zopakoval všechny podstatné věci z rozhovorů, jež se odbývaly během dopoledne.

„Hm," poznamenal Carbury, „vidím tak jeden – dva ukazatele. Každý bohužel ukazuje jiným směrem. Rád bych věděl, jestli máte něco podstatného."

„Nemám."

Carbury vzdychl znova.

„Obával jsem se, že to tak dopadne."

„Ale do večera budete znát pravdu," trval na svém Poirot.

„Ano, to je všechno, k čemu jste se zavázal," poznamenal Carbury. „A já mám po celou dobu značné

pochybnosti, zda se vám to podaří. Jste si tak jist svým úspěchem?“
„Jsem o něm pevně přesvědčen.“
„To musí být nádherný pocit, taková sebejistota,“ poznamenal znovu jeho společník se škodolibým plamínkem v očích.
Ale zdálo se, že Poirot si toho nevšiml. Vytáhl své lejstro a položil ho před plukovníka.
„Čistě sepsáno,“ zhodnotil plukovník. Pak se sklonil nad popsanou stránkou. Uplynula chvíle, než dočetl do konce. Pak řekl:
„Víte, co mne napadá?“
„Moc by mě těšilo, kdybyste mi to řekl.“
„Mladý Raymond Boynton je z toho venku.“
„Ale! Proč myslíte?“
„Je to jasné jako facka. Mohli jsme si hned spočítat. že on z toho bude venku! Byl přece přesně jako v detektivkách nejpodezřelejší osobou! Sám jste ho slyšel říkat, že tu starou odkrouhne – takže podle všech pravidel musí být nevinen!“
„Vy vážně čtete detektivky?“
„Tisíce detektivek,“ prohlásil plukovník a dodal jako dychtivý školák: „Co kdybyste udělal to, co dělají detektivové v knihách, že byste sestavil seznam faktů; takové ty věci, které nevypadají důležitě, ale ve skutečnosti jsou ohromně závažné – rozumíte mi?“
„Á,“ zasmál se Poirot. „Vy máte rád tenhle druh detektivek? Ale beze všeho, udělám to pro vás velice rád!“
Přitáhl si list papíru a jal se na něj hbitě a úhledně psát:

1. Paní Boyntonová užívala kapky obsahující digitalis.
2. Doktor Gerard pohřešil svoji injekční stříkačku.
3. Paní Boyntonová tvrdošíjně trvala na tom, aby se její děti nebavily s cizími lidmi.
4. Kritického odpoledne paní Boyntonová svoji rodinu přímo vybídla, aby všichni odešli, a nechali ji o samotě.
5. Paní Boyntonová byla sadistka.
6. Vzdálenost mezi velkým stanem a místem, kde seděla paní
Boyntonová, byla asi dvě stě yardů.
7. Pan Lennox Boynton napřed řekl, že neví, kdy se vrátil do tábora, ale později připustil, že nařizoval matčiny náramkové hodinky.
8. Doktor Gerard a Ginevra Boyntonová obývali stany těsně vedle sebe.
9. O půl sedmé, když byla hotova večeře, byl vyslán sluha, aby to paní Boyntonové oznámil.

Plukovník Carbury si to pročítal a medil si:
„Kapitální věc! Přesně to jsem měl na mysli! Pěkně jste to zamotal! Zdánlivě jsou to bezvýznamné věci, všechno jako vystřiženo z detektivky. Mimochodem, zdá se mi, že jste tam některá pozoruhodná fakta vynechal. Ale to bude asi záměrně, viďte?“ Poirotovi trochu zajiskřilo v očích, ale neodpovídal.
„Tak namátkou třeba bod druhý,“ četl Carbury. „Doktor Gerard pohřešil injekční stříkačku – správně. Ale pohřešil také koncentrovaný roztok digitalisu nebo co to bylo.“
„Ta druhá okolnost není totiž tak závažná jako ta první, totiž krádež injekční stříkačky.“
„Báječné!“ zvolal Carbury s rozzářenou tváří. „Pak jsem z toho jelen! Já bych řekl, že digitalis je důležitější než stříkačka. A co ten motiv sluhy, který se tam na několika místech vyskytuje? Je vyslán sluha, aby oznámil, že večeře je hotová, a pak ta historka, že odpoledne stará paní hrozila nějakému sluhovi holí? Snad mi nechcete namluvit, že ji nakonec oddělal některý z těch domorodců z pouště? Jestli ano,“ dodal plukovník hrozivě, „musel bych vám říct, že to je podfuk.“
Poirot se usmíval, ale neodpověděl. Když odcházel od plukovníka, bručel si pod vousy:
„Neuvěřitelné! Tihle Angličané jsou snad až do smrti jako děti!“

KAPITOLA 11
Sarah Kingová seděla na vrcholu pahorku za hotelem a zamyšleně trhala nějaké polní květiny. Dr. Gerard se uvelebil nedaleko ní na hrubé kamenné zídce.
Náhle se na něho prudce obořila:
„Proč jste s tím začínal? Nebýt vás…“
„Myslíte, že jsem měl mlčet?“ odpověděl dr. Gerard pomalu.
„Ovšem.“

„I když jsem věděl o jistých okolnostech?“
„Nic jste vlastně nevěděl,“ řekla Sarah. Francouz si povzdychl.
„Ale věděl. Připouštím, že si člověk nikdy nemůže být absolutně jist…“
„Může,“ trvala neústupně na svém Sarah. Francouz pokrčil rameny.
„Možná vy!“
„Měl jste přece horečku, vysokou teplotu, nemohl jste to všecko posoudit jasnou hlavou! Stříkačka tam pravděpodobně byla po celou tu dobu. A pokud jde o ten digitoxin, mohl jste se přehlédnout, nebo se v lékárničce hrabal některý sluha.“
Gerard poznamenal cynicky:
„Buďte bez obav. Určitě nebudou žádné přesvědčivé důkazy. Uvidíte, že vaši milí Boyntonovi z toho vybruslí bez úrazu!“
Sarah se prudce ohradila:
„Ani to bych nechtěla!“
Zavrtěl hlavou:
„To nemá logiku.“
„Nebyl jste to tehdy v Jeruzalémě náhodou vy,“ připomněla mu Sarah, „kdo obhajoval zásadu nevměšování? A podívejte se teď na sebe!“
„Do ničeho jsem se nevměšoval. Jenom jsem oznámil, co jsem zjistil.“
„A já vám říkám, že jste nic neměl zjištěno bezpečně! Ach, bože, už jsme zase na začátku. Hádáme se stále dokola.“
Gerard řekl měkce:
„Velice toho lituji, slečno Kingová.“
Sarah tiše odpověděla:
„Podívejte se – ani přesto, že zemřela, se jim nepodařilo uniknout jí! Ani jednomu z nich! Jako by tu byla pořád dál. I ze svého hrobu po nich vztahuje a drží je. Šířila kolem sebe atmosféru hrůzy a i po smrti je stejně hrozná jako zaživa. Mám pocit, že se ještě raduje z toho, co se tu děje teď!“ Zaťala pěsti. Pak úplně změněným tónem oznámila:
„Ten malý pán jde zřejmě na kopec za námi.“
Dr. Gerard se ohlédl přes rameno.
„Patrně. Zdá se, že nás hledá.“
„Je opravdu takový blázen, jak vypadá?“ zeptala se Sarah.
„Ani v nejmenším.“
„Toho jsem se obávala,“ vzdychla si Sarah. Zasmušile sledovala, jak se Hercule Poirot drápe na kopec. Konečně se k nim doplahočil a s hlasitým „uf“ si otřel čelo. Pak smutně pohlédl na své lakové polobotky.
„Běda,“ posteskl si, „tahle země je samý kámen. Mé ubohé boty!“
„Můžete si vypůjčit čisticí soupravu lady Westholmové,“ poznamenala uštěpačně Sarah. „a taky její prachovku. Ona cestuje s vybavením, které zřejmě plně nahradí školenou komornou.“
„Ty škrábance ale neodstraním, slečno,“ potřásal Poirot smutně hlavou.
„To už asi ne. Proč proboha nosíte takové boty do tohohle terénu?“
Poirot naklonil hlavu trochu na bok.
„Potrpím si na pečlivě upravený zevnějšek,“ řekl.
„Vzdala bych se v poušti takových snah,“ namítla Sarah.
„Poušť zdá se nepřidává ženám půvabu,“ pronesl dr. Gerard zasněně. „Tady slečna Kingová sice vypadá vždycky hezky, upraveně a pěstěně, ale třeba lady Westholmová v tom svém tlustém kabátě, hrubé sukni a těch ohavných jezdeckých kalhotách a bagančatech – quelle horreur de femme! A ta chudinka slečna Pierceová! Šaty na ní visí jak zvadlé listy na zelné hlávce. a ty její řetízky a klinkající korále! Upřímně řečeno i paní Nadine Boyntonová, která je velice hezká, nevypadá zrovna šik! Její šaty nejsou ani zvlášť hezké, ani zajímavé!“
Sarah ho přerušila věcnou poznámkou:
„Mám dojem, že se pan Poirot sem nevypravil proto, aby si s námi povídal o módě!“
„Správně,“ odpověděl Poirot. „Přišel jsem se poradit s doktorem Gerardem. Jeho názor má pro mne nesmírnou cenu a také váš názor bych rád znal, slečno Kingová. Jste mladá a vaše psychologie odpovídá dnešní době. Chtěl bych věděl všecko, úplně všecko, co mi můžete říci o paní Boyntonové.“
„Copak už to neumíte zpaměti?“ zeptala se Sarah.
„Věřte, že ne. Mám takový pocit, a je to víc, než pocit, jsem si téměř jist, že pro objasnění tohoto případu je rozhodující duševní svět paní Boyntonové. Takové typy jako je ona má asi dobře prostudovány doktor

Gerard.“
„Máte pravdu. Z mého hlediska to byl rozhodně zajímavý typ,“ potvrdil dr. Gerard.
„Prosím, povídejte.“
Dr. Gerard ochotně vyhověl Poirotově prosbě.
Popsal, jak ho tato rodinná skupinka zaujala, jak se o nich bavil s Jeffersonem Copem a jak ten měl naprosto zkreslené názory o poměrech v oné rodině.
„Je to asi sentimentálně založený člověk,“ řekl Poirot.
„Ano, skrz naskrz. Má ideály, které ve skutečnosti vyplývají z jeho pohodlnosti. Ono je to určitě jednodušší, brát lidské charaktery z té nejlepší stránky a svět pokládat za příjemné místečko! Následkem této filosofe pan Jefferson Cope nemá ani ponětí o tom, jací ve skutečnosti lidé jsou!“
„To může být dost nebezpečná filosofie,“ poznamenal Poirot,
Gerard pokračoval:
„Pokoušel se mne přesvědčit, že poměry u Boyntonových jsou jen důsledkem přehnané mateřské péče a oddanosti. O skryté nenávisti, vzpourách, zotročování a duševních mukách měl jen zcela matné tušení.“
„Je opravdu tak hloupý?“ komentoval Poirot.
„Přes to všecko,“ pokračoval dr. Gerard, „ani takový sentimentální optimista, který nejraději nic nechápe, nemůže zůstat slepý. Domnívám se, že cestou do Petry se i panu Jeffersonu Copovi otevřely oči.“
A vyprávěl jim obsah debaty, kterou s panem Copem vedli ráno toho dne, kdy paní Boyntonová zemřela.
„Příběh o té služebné je zajímavý,“ řekl Poirot zamyšleně. „Ukazuje to, jakých metod používala ta stará žena.“
„Tehdy, když jsme o tom mluvili s panem Copem bylo takové divné ráno. Byli jsme nějak filosoficky naladěni. Pane Poirote, vy jste v Petře nebyl. Jestli se tam podíváte, musíte rozhodně vyšplhat nahoru k Obětišti. To místo má zvláštní atmosféru.“ Popsal tu scenérii a dodal:
„Tady slečna Kingová tam seděla jako soudce a mluvila o oběti, kterou musí přinést jedinec, aby mohli být spaseni mnozí. Vzpomínáte si, slečno Kingová?“
Sarah se otřásla.
„Přestaňte! Přestaňme už vůbec mluvit o tom dni!“
„Ne, prosím vás!“ zvolal Poirot. „Povídejme si naopak ještě o událostech ze vzdálenější minulosti. Mě totiž nesmírně zajímá, doktore, jak líčíte mentalitu paní Boyntonové. Nemohu pochopit jedno: napřed všecky zotročila a vnutila jim diktátorsky svou vůli a pak se s nimi vydala na tuto dalekou cestu. Bylo tu přece nebezpečí, které nemohla nevidět, že totiž na takovém výletě naváží členové její rodiny kontakty mimo rodinu a že se tím její autorita nutně oslabí!“
Dr. Gerard se v rozčilení naklonil k Poirotoví:
„Ale, mon vieux, v tom to právě vězí! Staré ženy jsou všude stejné. Nudí se! Jestli je celý život bavilo vykládat si pasiáns, k stáru je to omrzí, protože ho už dokonale ovládají. Tak se chtějí alespoň naučit novému druhu pasiánsu.
Stejně se zachovala i tato stará žena. Celý život ji bavilo, že ovládala lidské bytosti a týrala je. Zvládla to perfektně, a jakkoliv se to zdá neuvěřitelné, začala se nudit.
Paní Boyntonová – říkejme jí krotitelka – zkrotila své tygry. Možná že v tom bylo ještě trochu vzrušení, když dospívali. Lennoxův sňatek s Nadine, to bylo také jedno dobrodružství. Ale pak najednou všecko zjalovělo, zvětralo. Lennox se utápěl ve svých melancholických meditacích, bylo skoro nemožné ho něčím zranit nebo rozčilit. Raymond a Carol rovněž rezignovali a nejevili známek vzpoury. Ginevra, och, malá Ginevra! Ta chudinka byla z hlediska své matky nejméně vhodným objektem k zábavě. Ginevra si totiž našla cestu, po níž unikala matčinu trápení. Unikala do své fantazie, čím více ji matka popichovala, tím snadněji se vžívala do role pronásledované hrdinky!
Ze stanoviska paní Boyntonové bylo to všechno k smrti nudné. Hledala proto nové oblasti, jichž by dobývala. A tak si naplánovala tu cestu do zahraničí. Předpokládala různá úskalí, očekávala, že se jí dostane četných příležitostí zasazovat nové rány! Zní to absurdně, viďte? Ale určitě to tak bylo. Zachtělo se jí prostě nového vzrušení!“ Poirot se zhluboka nadechl.
„Gratuluji, doktore! To je opravdu perfektní psychologický rozbor! Ano, přesně tak to muselo být. Všecko do sebe skvěle zapadá. Rozhodla se žít v nebezpečí, la maman Boynton, a draze za to zaplatila!“
Sarah se naklonila kupředu. Její bledý, inteligentní obličej byl neobyčejně vážný.
„Myslíte, že dohnala své oběti příliš daleko? A – a ony se na ni vrhly – nebo jeden z nich…“
Poirot sklopil hlavu.
Se zatajeným dechem ze sebe Sarah vypravila:
„Kdo z nich to byl?“

Poirot se na ni zadíval, na její křečovitě sevřené ruce, v nichž svírala květiny, na její tvář, pobledlou a strnulou.
Neodpověděl – vlastně byl zbaven povinnosti odpovědět. V tom okamžiku se totiž dr. Gerard dotkl jeho ramene a ukázal na mladé děvče, které k nim kráčelo.
„Podívejte se," řekl.
Dívka šla stejnou cestou, po níž sem přišli i oni. Pohybovala se velice půvabně, její krok měl zvláštní rytmus, jako by ani nebyl z tohoto světa. Zlaté vlasy se rudě leskly v slunci, ústa byla zvlněna tajuplným úsměvem.
Poirot se zhluboka nadechl.
„Jak je půvabná!" zvolal. „Je dojemně krásná… Tak nějak jsem si vždycky představoval Ofélii! Jako mladou bohyni, která jenom na chvíli zabloudila na zem odněkud z lepších sfér a která dovede být skutečné šťastná, protože už zapomněla na pozemské slasti a strasti obyčejných smrtelníků."
„Ano, ano, máte pravdu," nadšeně souhlasil dr. Gerard. „To je tvář, o níž se může člověku zdát, viďte? Aspoň mně se o ní zdá. Když jsem ležel v horečce a otevřel jsem oči, viděl jsem tu tvář se sladkým, nadpozemským úsměvem. Byl to překrásný sen. Litoval jsem, že jsem se z něho probudil…"
Potom řekl svým obvyklým hlasem:
„To je Ginevra Boyntonová, pane Poirote."

KAPITOLA 12

Za malou chvilku došla dívka až k nim. Dr. Gerard ji představil:
„Slečno Boyntonová, to je Hercule Poirot."
„Ó," vydechla a podívala se nejistě na Poirota. Sepjala ruce a zalamovala v rozpacích propletené prsty sem a tam. Okouzlená nymfa spadla se svých vzdušných výšin opět na tvrdou zemi. Bylo to teď jen nemotorné děvčátko, trochu nervózní a rozpačité. Poirot ji oslovil:
„Mám to ale štěstí, slečno, že vás tady potkávám. Pokoušel jsem se o to už v hotelu."
„Opravdu?"
Usmívala se nevýrazně. Začala popotahovat pásek u svých šatů. Poprosil ji laskavým tónem:
„Šla byste kousek cesty se mnou?"
Sla dost ochotně a poslušně. Jakmile odešli od ostatních, vyhrkla:
„Vy jste – vy jste detektiv, že ano?"
„Ano, slečno Boyntonová."
„Velice známý detektiv?"
„Nejlepší detektiv na světě," řekl Poirot jako prosté konstatování skutečnosti. Nic více a nic méně.
Ginevra Boyntonová zašeptala tiše jako spiklenec:
„Přišel jste mě ochránit?"
Poirot si v zamyšlení pohladil knír. Zeptal se:
„Vy jste v nebezpečí, slečno?"
„Ano, ovšem." Rozhlédla se rychle na všechny strany podezíravým pohledem. „Řekla jsem o tom v Jeruzalémě doktoru Gerardovi. Zachoval se velice chytře. Nedal tehdy na sobě nic znát. Ale jel za mnou do toho hrozného místa, plného rudých skal." Otřásla se. „Chtěli mě tam zabít! Musím být pořád ve střehu!"
Poirot přikývl s něžným a shovívavým úsměvem.
Ginevra Boyntonová řekla nadšeně:
„Doktor Gerard je laskavý a dobrý. A miluje mne!"
„Opravdu?"
„Určitě. Volá moje jméno ze spaní…" její hlas zněžněl, zase se kolem ní rozprostřelo chvějivé, nadpozemské kouzlo.
„Viděla jsem ho, jak tam ležel na lůžku, zmítal se v horečce a říkal moje jméno… Tichounce jsem se odkradla pryč."
Odmlčela se.
„Hned jsem si pomyslila, že to on pro vás asi poslal. Mám totiž hrozně mnoho nepřátel, chápete? Pořád kolem mne krouží. Někdy i v přestrojení!"
„Ano, ano," řekl Poirot laskavě. „Ale tady jste v bezpečí, když máte kolem sebe jen svoji rodinu."
Hrdě se vypjala.
„To není moje rodina! Nemám s nimi nic společného. Nemohu vám prozradit, kdo jsem doopravdy, protože je to velké tajemství. Byl byste překvapen, kdybych vám to mohla říci!"

Zeptal se jí ohleduplně.
„Velice se vás dotkla smrt vaší matky, slečno Boyntonová?“
Ginevra dupla nohou.
„Říkám vám, že to nebyla moje matka! Moji nepřátelé ji podplatili, aby předstírala, že je mojí matkou, a aby mě hlídala, abych nemohla uprchnout.“
„Kde jste byla to odpoledne, když zemřela?“
„Ve stanu… Bylo tam horko, ale netroufala jsem si vyjít ven. Oni by mě mohli dostat…“ Trochu se za chvěla. „Jeden z nich nahlédl do mého stanu. Byl v přestrojení, ale poznala jsem ho. Předstírala jsem, že spím Určitě ho poslal šejk! Chtěl mě unést!“
Chvíli kráčeli mlčky. Pak se Poirot odhodlal a řekl:
„Ohromně se mi líbí ty historky, které si vymýšlíte.“
„To nejsou historky – to je pravda!“ Zastavila se a hleděla na něho planoucíma očima. „To je všecko pravda!“ A zase hněvivě dupla nožkou.
„Musím uznat, že jsou chytře vymyšlené.“
Vykřikla:
„Je to pravda, říkám vám, čistá pravda!“
Zlostně se od něho obrátila a rozběhla se dolů svahu, pryč od něho.
Za okamžik uslyšel za sebou hlas:
„Co jste jí to proboha řekl?“
Byl to doktor Gerard, ještě trochu udýchaný, jak sem přispěchal. Také Sarah se k nim blížila, ale kráčela pomaleji.
Poirot odpověděl na Gerardovu otázku: „Nic. Jen jsem ji pochválil, jaké pěkné historky si vymýšlí.“
Doktor přikývl a zamyslil se.
„A ona se rozhněvala? To by bylo dobré znamení! To by byl důkaz, že ještě není nenávratně ztracena. Dokud si uvědomuje, že ty její historky jsou vymyšlené, že to není skutečnost… Myslím, že ji dokáži vyléčit.“
„Ach, vy chcete začít s léčením?“
„Ano. Už jsem to projednal s mladou paní Boyntonovou a s jejím manželem. Ginevra přijede do Paříže a bude se léčit na mé klinice. Až bude v pořádku, může se připravovat na hereckou dráhu.“
„Myslíte, že má nadání?“
„Ano. Zdá se mi, že má předpoklady pro úspěšnou kariéru. Úspěch, to je to, co Ginevra potřebuje k životu! Její povaha má totiž několik základních rysů společných s povahou její matky.“
„Proboha, to neříkejte!“ vzbouřila se Sarah.
„Vám se to zdá nemožné? Určité základní rysy jsou tytéž, ať se vám to líbí, nebo ne. Obě se narodily s ohromnou ctižádostí, chtěly vyniknout, být důležité, udělat dojem! Tomuhle děcku házela přece matka klacky pod nohy od malička a potlačovala jeho vůli na každém kroku. Ubohá Ginevra nemohla nikdy dát průchod své palčivé ctižádosti ani své radosti ze života, nemohla nijak projevit svoji živou, romantickou osobnost.“ Krátce se zasmál. „To všechno musíme změnit!“
Rychle se jim uklonil na rozloučenou a s překotným: „Omluvte mě, prosím,“ se rozběhl se svahu za děvčetem.
Když s Poirotem osaměla, řekla Sarah:
„Doktor Gerard je geniální ve svém oboru.“
„Mám také ten dojem,“ přisvědčil Poirot.
Sarah však neopomněla dát najevo své rozhořčení:
„Proto nechápu, jak právě on může přirovnávat to děvče k té hrozné staré ženě. Ačkoliv se přiznám, že sama jsem jednou k paní Boyntonové pocítila něco jako lítost!“
„Při jaké příležitosti, slečno Kingová?“
„Tehdy v Jeruzalémě, jak jsem vám už vyprávěla. Najednou se mne zmocnil pocit, jako bych všechno až do té chvíle chápala zcela nesprávně. Znáte ten pocit, když člověk najednou zčista jasna vidí všecko vzhůru nohama? Tak mne to vyvedlo z míry, že jsem mimoděk zašla za paní Boyntonovou a vyváděla jsem jako blázen!“
„Snad to nebylo tak zlé!“ utěšoval ji Poirot.
Jako vždycky, když si Sarah vzpomněla na ten rozhovor, zrudla.
„Měla jsem vám takový povznášející pocit, jako bych plnila nějaké zvláštní poslání! Později, když na mne lady Wcstholmová vrhla podezřívavý pohled a řekla, že mě viděla rozmlouvat s paní Boyntonovou. napadlo mě, že to možná všechno slyšela. A pak už jsem si opravdu připadala jako osel!“

„Můžete si na to vzpomenout přesněji, co vám vlastně tehdy paní Boyntonová řekla? Mohla byste mi to opakovat doslova?“
„Myslím, že ano. Mě to přímo ohromilo! Řekla mi: ‚Já nikdy nezapomínám. Pamatujte si to! Do smrti si budu pamatovat každý čin, každou tvář, každé jméno, se kterým jsem kdy přišla do styku.‘“
Sarah se otřásla.
„Říkala to tak zle, výhružně, ani se na mne nedívala. Zdá se mi, jako bych ji pořád ještě slyšela…“
Poirot naléhal:
„Udělalo to na vás skutečně takový dojem?“
„Ano, velice silně to na mne zapůsobilo. Já se tak hned neleknu, ale o ní se mi teď zdává, slyším ji, jak pronáší svá slova jako zaklínadlo, hledí úkosem a tváří se tak nenávistně a při tom triumfálně. Br!“ Snažila se zapudit ty vzpomínky.
Pak se náhle obrátila k Poirotovi s naléhavou otázkou.
„Pane Poirote. asi bych se neměla ptát – ale došel jste už k nějakému závěru v té záhadné historii? Vyšlo najevo něco určitého?“
„Ano.“
„Co?“
Viděl, jak se jí chvějí rty.
„Zjistil jsem, s kým to Raymond Boynton mluvil tehdy v noci v Jeruzalémě. Se svojí sestrou Carol.“
„Řekl jste mu – zeptal jste se ho –“ Nešlo to. Nemohla dál.
Poirot se na ni zadíval pln soucitu. Tiše se jí zeptal: „Tolik vám na tom záleží, slečno Kingová?“
„Hrozně moc!“ zvolala, a jako by se nahrbila pod tíhou toho sdělení. „Musím to vědět…“
Poirot řekl mírně.
„Vysvětloval mi, že prý to byl jen hysterický záchvat, nic víc. Že byli oba hrozně předrážděni. Řekl mi, že pak ve dne jim oběma ta myšlenka připadala fantastická.“
Odvážil se ještě jedné otázky:
„Slečno Kingová, neřekla byste mi, čeho se tolik bojíte?“
Sarah k němu obrátila svou zoufalou, bledou tvář:
„Tehdy jsme to odpoledne strávili s Raymondem sami dva. A odešel ode mne se slovy, že by chtěl hned teď něco udělat, teď, dokud má k tomu odvahu. Ale co, když tím myslel…“
Hlas jí selhal. Stála strnule a ze všech sil se snažila ovládnout.

KAPITOLA 13

Nadine Boyntonová vyšla z hotelu, zastavila se na prahu, jako by váhala, kterou cestou se má dát. Ale kdosi tu na ni zřejmě čekal. Pan Jefferson Cope se octl skokem po boku své dámy.
„Nedáme se touhle cestou?“ navrhoval. „Zdá se schůdnější.“
Nadine přisvědčila.
Šli a pan Jefferson Cope mluvil, jeho řeč plynula nepřetržitě, i když trochu monotónně. Nebylo patrno, zda si povšiml, že ho Nadine neposlouchá. Jakmile zašli kousek dál od hotelu k pahorku, plnému kamení a divokých květů, přerušila ho:
„Promiňte, Jeffersone, ale musím vám něco říci.“
Měla zsinalý obličej.
„Ale ovšem, má milá. Povězte mi cokoliv, jen se při tom nerozčilujte.“
„Jste bystřejší, než jsem myslela,“ řekla s úlevou. „Už jste asi vytušil, co vám chci říci?“
„Je nepochybné, že jsou jisté okolnosti, jež mohou úplně změnit situaci…“ pravil pan Cope. „Plně si uvědomuji, že za změněných okolností je nezbytné znova uvážit některá rozhodnutí.“ Vzdychl: „Jen do toho. Nadine, a jednejte podle svého srdce.“
S opravdovým pohnutím řekla:
„Vy jste tak dobrý člověk, Jeffersone, tak trpělivý! Mám výčitky svědomí, že jsem s vámi nehrála čestnou hru. Je to ode mne vyloženě nečestné!“
„Podívejte se, Nadine, mluvme otevřeně. Já jsem si byl vždycky vědom, čeho tak asi u vás mohu docílit. Od těch dob, co jsem vás poznal, máte mou nejhlubší oddanost a úctu. Mým jediným přáním vždycky bylo a stále je, abyste byla šťastna. Když jsem viděl, jak se trápíte, dohánělo mě to k zoufalství. Přiznám se vám, že jsem svaloval vinu na Lennoxe, říkal jsem si, že si vás nezaslouží, když mu tak málo záleží na vašem štěstí. Tak to alespoň vypadalo…“ Pan Cope si oddechl a dál rozváděl svoje úvahy: „Ale potom, jak jsem jel s vámi společně do Petry, nabyl jsem dojmu, že možná vina není tak zcela na Lennoxovi. On snad ani nebyl vůči vám tak sobecký, spíše byl příliš shovívavý ke své matce. O mrtvých jen dobré – ale s

vaší tchyní muselo být hrozně těžké pořízení!“
„Ano, máte úplně pravdu,“ souhlasila Nadine.
„Tak či onak,“ pokračoval pan Cope, „přišla jste předevčírem za mnou a oznámila jste mi, že jste se rozhodla Lennoxe opustit. Měl jsem z toho bláznivou radost. Váš dosavadní život nebyl nejšťastnější. Byla jste ke mně naprosto upřímná. Nepředstírala jste, že vaše city ke mně přesahují rámec dobrých kamarádských vztahů. Mně to však úplně stačilo. Toužil jsem vždycky jen po jediném: starat se o vás a snést vám k nohám všecko, co si jen zasloužíte. Musím se vám přiznat, že to odpoledne bylo snad nejšťastnější v mém životě.“
Nadine zvolala:
„Prosím, odpusťte mi!“
„Není třeba, moje milá. Stejně jsem měl pořád takový pocit, že to vůbec není pravda. Nemohl jsem uvěřit svému štěstí. Tušil jsem, že do rána změníte své rozhodnutí. Teď se přece všechno změnilo! Teď už můžete žít s Lennoxem podle svého, svým vlastním životem!“
Tiše odpověděla:
„Ano. Nemohu teď Lennoxe opustit. Prosím, nezlobte se na mne proto.“
„Nic se nestalo,“ prohlásil pan Cope. „My dva zůstaneme při našich starých, osvědčených, kamarádských vztazích. A na to odpoledne prostě zapomeneme.“
Nadine ho vzala za ruku.
„Díky, Jeffersone! Musím se teď podívat po Lennoxovi.“
Otočila se a rychle odcházela.
Pan Cope osaměl. Vzpřímil se a pokračoval ve své procházce o samotě.
Nadine našla Lennoxe až nahoře v amfiteátru řecko-římského divadla. Byl tak zahloubán do svých myslenek, že nepostřehl, jak usedla vedle něho. Oslovila ho;
„Lennoxi…“
Otočil se k ní radostně.
„Nadine!“
„Nemohli jsme si spolu zatím v klidu ani promluvit. Ale ty přece víš, že od tebe neodejdu, viď?“
Odpověděl vážně:
„Copak bys to vůbec mohla myslet vážně, Nadine!?“
Přikývla.
„Víš, zdálo se mi, že je to jediné, co mohu pro naši záchranu udělat. Doufala jsem, doufala jsem, že bys přišel za mnou. Chudák Jefferson! Zachovala jsem se k němu opravdu ohavně.“
Lennox se pronikavě zasmál:
„Nemáš si co vyčítat. Každý, kdo je tak nesobecký jako tvůj přítel Cope, by měl dostat příležitost, aby prokázal svoji ušlechtilost! Mimochodem, uvažovala jsi správně, Nadine. Když jsi mi oznámila, že s ním odejdeš, byl to pro mne opravdový šok! Teprve teď si uvědomuji, že jsem musel být poslední dobou asi blázen! Co se to se mnou dělo? Proč jsem se k čertu matce nevzepřel a neodešel s tebou, když jsi mě o to prosila?“
Odpověděla mu konejšivě:
„Nemohl jsi, miláčku, nemohl jsi to udělat.“
Lennox se zamyslil:
„Matka byla zvláštní povaha… Myslím, že nás všecky napolo zhypnotizovala.“
„Konečně jsi to pochopil.“
Lennox ještě chvíli o něčem přemítal a pak řekl:
„Když jsi mi to tehdy odpoledne řekla, bylo mi, jako bych dostal ránu mezi oči! Vracel jsem se zpět jako omámený. Teprve tehdy jsem si konečně uvědomil, jaký jsem to blázen! Pochopil jsem, že stůj co stůj musím udělat jednu věc, nechci-li tě ztratit!“
Cítil, jak zpozorněla. Trpce pokračoval:
„Šel jsem k ní a…“
„Ne…!“
Kradmo se po ní podíval.
„Šel jsem k ní a pohádal jsem se s ní.“
Mluvil teď úplně jiným tónem, bezvýrazně a zdálo se, že pečlivě volí slova: „Řekl jsem jí, že se musím rozhodnout buďto pro ni, anebo pro tebe. A že jsem se rozhodl pro tebe!“
Neodpovídala.
Opakoval hlasem, v němž se ozývalo zadostiučinění.

„Ano, řekl jsem jí to bez okolků! Přesně tak jako teď tobě.“

KAPITOLA 14

Cestou do hotelu potkal Poirot dva lidi. První byl pan fefferson Cope.

„Pan Hercule Poirot? Já jsem Jefferson Cope.“

Potřásli si obřadně rukama. Potom pan Cope srovnal krok s Poirotem a spustil:

„Právě jsem se dověděl, že vyšetřujete, za jakých okolností zemřela paní Boyntonová, kterou jsem dosti dobře znal. Byla to otřesná událost. Chápete, že ta stará dáma se na tak vysilující túru neměla vůbec pouštět. Jenže ona byla tvrdohlavá, pane Poirote, její rodina s ní nic nepořídila. Byla něco jako domácí tyran. Všecko muselo odjakživa tancovat podle ní. V té rodině opravdu platilo jen to, co řekla ona.“

Poirot neodpovídal.

„Chtěl bych vám jen říci. že jsem dávným přítelem rodiny Boyntonových. Všichni mají z té tragédie pořádně pocuchané nervy. Oni byli i předtím velmi nervózní a přecitlivělí. Chtěl bych se vám proto nabídnout, kdyby bylo třeba něco zařídit… Například nějaké formality, třeba spojené s pohřbem, převozem do Jeruzaléma a podobně. Víte, rád bych tahle břemena sejmul s jejich beder. Bude-li třeba něco zařídit, prosím, dejte mi vědět.“

„Doufám, že rodina ocení vaši obětavost,“ řekl Poirot. „Vy jste, myslím, přítelem zejména paní Nadine?“ dodal

Pan Jefferson Cope mírně zrůžověl. „No, o tomhle není třeba mluvit. Slyšel jsem, že jste měl ráno s Nadine rozhovor a ona vám patrně naznačila, jaké to mezi námi je. Jenže to už je všechno passé. Nadine je velice ušlechtilá žena a cítí, že její prvořadou povinností je starat se o manžela, zvláště teď, když ho postihla taková ztráta.“

Poirot kvitoval předchozí sdělení jen nepatrným kývnutím. Pak zamumlal:

„Plukovník Carbury by rád znal přesná fakta o tom kritickém odpoledni v Petře, kdy zemřela paní Boyntonová. Můžete mi povědět, co se tam tehdy sběhlo?“

„Zajisté. Milerád. Po obědě a krátkém odpočinku jsme se vydali na neplánovaný výlet do okolí. Podařilo se nám chválabohu uniknout tomu otravnému tlumočníkovi. Ten člověk je přímo nesnesitelně zaujatý proti židům. V tomhle směru je určitě nenormální. Tedy, jak jsem řekl, šli jsme na procházku. A tehdy došlo k te památné rozmluvě mezi mnou a Nadine. Pak mě požádala, abych ji nechal o samotě s jejím manželem, aby to s ním mohla prohovořit. Odešel jsem proto stranou a mírnou oklikou jsem se vracel do kempinku. Asi v půli cesty jsem potkal ty dvě Angličanky, které s námi byly ráno na túře. Jedna z nich je, myslím, anglická šlechtična?“

Poirot jeho domněnku potvrdil.

„Oh, to se pozná! Je to výtečná žena, velmi inteligentní a velice dobře informovaná. Ta druhá dáma se mi zdála taková chudinka, zřejmě k smrti unavená ještě po tom ranním pochodu. Ta túra byla totiž ohromně namáhavá pro takovou starší dámu, zvlášť když trpí závratí. Jak jsem říkal, potkal jsem ty dvě dámy a náhodou jsem si něco přečetl o Nabatejských, kteří v dávných dobách v těchto místech sídlili. Tak jsem jim o tom trochu povídal. Prošel jsem s nimi některá pamětihodná místa v těsné blízkosti tábora a pak jsme se společně vraceli k večeři. To bylo asi v šest hodin. Lady Weslholmová trvala na tom, že půjde pít čaj, a já jsem měl to potěšení vypít s ní šálek čaje – čaj byl sice slabší, ale měl jemnou, ušlechtilou vůni. Potom sluhové prostřeli stůl k večeři a zašli pro starou paní. Nalezli ji tam, jak sedí na židli mrtvá.“

„Všiml jste si staré paní, když jste se vraceli?“

„Všiml jsem si jen toho, že sedí na svém místě. Bylo to její obvyklé místo, na kterém vysedávala odpoledne i večer. Ale nevěnoval jsem jí zvláštní pozornost. Vysvětloval jsem totiž lady Westholmové, za jakých podmínek u nás došlo k náhlému poklesu cen. A taky jsem si musel všímat slečny Pierceové. Byla tak unavená, až klopýtala a podvrtkávaly se jí nohy.“

„Díky, pane Cope. Smím vám položit jednu nešetrnou otázku? Je pravděpodobné, že paní Boyntonová zanechala velké jmění?“

„Velmi úctyhodné jmění. Totiž, přesné vzato, ona neměla co zanechat. Jmění, které zdědila po svém manželovi, mohla jen doživotně užívat. Po její smrti se mělo celé jmění rozdělit mezi všechny děti nebožtíka Elmera Boyntona. Ano, budou to teď zámožní lidé. Zůstalo jim dost na pohodlný život.“

„Peníze,“ bručel Poirot, „znamenají mnoho. Kolik už bylo kvůli penězům spácháno zločinů!“

Pana Copa ta poznámka trochu vyděsila:

„Zajisté, to je bohužel pravda,“ nejistě poznamenal.

Poirot se na něho sladce usmál a zabručel:

„Ale zločin je možno spáchat ještě z tolika jiných důvodů, viďte? Mé srdečné díky za vaši laskavou

spolupráci, pane Cope.“
„Rádo se stalo,“ řekl pan Cope. „Není to slečna Kingová tam na kopci? Zajdu za ní na kus řeči.“
Poirot sestupoval s vršku. Po několika krocích spatřil slečnu Pierceovou, která se klopýtavými kroky k němu blížila. Udýchaně ho pozdravila:
„Ach, pane Poirote, jsem tak ráda, že vás potkávám. Mluvila jsem právě s tou podivnou dívenkou, tou nejmladší dcerou, víte? Povídala mi spoustu divných věcí – o nepřátelích a nějakém šejkovi, který ji chtěl unést. A že prý má kolem sebe samé špehouny. Věřte mi, znělo to ohromně romanticky. Lady Westholmová ovsem prohlásila, že jsou to všechno žvásty! Měla prý kdysi zrzavou kuchařku a ta si také tak vymýšlela! Ale já si myslím, že lady Westholmová je někdy příliš krutá. Vždyť by to konečně mohlo docela dobře být pravda, že ano? Před několika lety jsem četla, že jedna z carových dcer prý po revoluci uprchla do Ameriky. Velkokněžna Taťána, pokud se pamatuji. Je-li to pravda, tohle děvče by mohlo být její dcera, nemyslíte? Ona taky dělala narážky na svůj královský původ – a opravdu vypadá tak vznešeně, co říkáte? Je to spíš jakoby slovanský typ; ty vysedlé lícní kosti… To by ale bylo napínavé!“
Poirot pronesl s přemrštěnou vážností:
„Je to svatá pravda, že na světě se může přihodit cokoliv.“
„Dnes ráno jsem si při rozmluvě s vámi ani neuvědomila, koho to mám před sebou! Tak slavný detektiv! O tom případu ABC jsem četla několikrát, znova a znova. Bylo to tak napínavé! Tehdy jsem byla právě zaměstnána jako vychovatelka nedaleko Doncasteru.“
Poirot cosi zabručel.
Slečna Pierceová pokračovala ve svém horování. Její rozčílení se stupňovalo:
„Proto jsem si až dodatečně uvědomila, že jsem možná nepostupovala zcela správně, když jsem před vámi ráno vypovídala. Svědek musí přece povědět úplně všechno – to znám z detektivek. I ten sebenepatrnější detail, ať se třeba zdá úplně bezvýznamný a bez jakékoliv souvislosti s tím případem, může mít obrovský význam! Až když jsem si uvědomila, že se tím případem zabýváte vy, napadlo mi, že ta ubohá paní Boyntonová musela být zavražděna! Pan Mah Mooh – nemohu si pořád zapamatovat jeho jméno, toho tlumočníka – není snad pan Mah Mooh bolševický agent? Nebo slečna Kingová? Bylo by to možné. Spousta slušně vychovaných dívek z dobrých rodin patří dnes k těm komunistům! Proto jsem uvažovala, nernám-li vám o tom povědět, protože, víte, byla to taková divná věc, když o tom člověk přemýšlí!“
„Přesně tak,“ povzbudil ji Poirot. „A proto mi o tom teď všechno hezky povíte, že ano?“
„Ono to vlastně není nic významného. Jenom jsem chtěla vypovědět, že ráno po tom, co ta stará pani zemřela, vzbudila jsem se dosti časně. Chtěla jsem ze svého stanu pozorovat východ slunce. Jak mám v životě smůlu, ten východ slunce jsem samozřejmě asi o hodinu zaspala, takže to nebylo ono, ale chci tím říci. že to bylo dosti časně ráno.“
„Rozumím vám. Vy jste tedy viděla…“
„To je právě ta divná věc. Tehdy se mi to nezdálo nijak divné… Jenom jsem zahlédla, jak slečna Boyntonová vyšla ze stanu a hodila něco do potoka. Na tom by samozřejmě nic zvláštního nebylo, ale zatřpytilo se to v tom ranním slunci, jak to letělo vzduchem.“
„Která z dcer to byla?“
„Myslím, že to bylo to děvče, kterému říkají Carol. Velice hezká dívka, je tak podobná svému bratrovi – vypadají jako dvojčata. Mohla to být ovšem také ta mladší, Slunce mi svítilo do očí, takže jsem to jasně nerozeznala. Ale myslím, že přece jen ty vlasy nebyly rudé, jenom bronzové – mně se tak líbí tyhlety vlasy s bronzovým nebo měděným nádechem! Zato zrzavé vlasy mi vždycky připomínají karotku!“
Zachichotala se.
„Tak ona odhodila nějaký lesklý předmět?“ vyzvídal Poirot.
„Ano. Ale já jsem tomu tehdy nepřikládala žádný význam, jak už jsem řekla. Jenže chvíli nato jsem se vypravila kousek kolem potoka, jen tak se projít a potkala jsem slečnu Kingovou. Právě tam na břehu, mezi spoustou neužitečných věcí – bylo tam i pár plechovek – jsem uviděla malou lesklou krabičku. Byla taková podlouhlá, jestli mi rozumíte, co myslím, pane Poirote?“
„Ovšem, rozumím vám dokonale. Asi takhle veliká, viďte?“
„Ano! Vy jste ale důvtipný! Pomyslila jsem si tehdy: to by mohla být ta věcička, kterou zahodila slečna Boyntonová. Ta krabička se mi líbila. Jen tak ze zvědavosti jsem ji zvedla a otevřela. Uvnitř ležela stříkačka, stejná, jakou mě nedávno píchli proti tyfu. Napadlo mě, že je to vlastně divné, vyhazovat takovou drahou věc! Nezdálo se, že by to bylo nějak pokažené nebo polámané! A jak jsem nad tím dumala, těsně za mnou promluvila slečna Kingová. Lekla jsem se, protože jsem ji neslyšela přicházet. A slečna Kingová řekla: ‚Ach, děkuji vám – to je moje injekční stříkačka. Sla jsem se zrovna po ní podívat!“ –

tak jsem jí tedy tu krabičku dala a ona ji odnesla zpět do tábora.“
Slečna Pierceová se vyčkávané odmlčela, ale když nedostala odpověď, pokračovala:
„Možná, že na tom vůbec nic není, jenom mi bylo divné, že by Carol Boyntonová zahazovala stříkačku, která patří slečně Kingové. Chci tím říci, že je to neobvyklé, jestli mě dobře chápete! Jistě pro to může být i nějaké logické vysvětlení, jenže…“
Zmlkla a napjatě vzhlédla k Poirotovi.
Tvářil se zamyšleně.
„Děkuji vám, slečno. Co jste mi řekla, možná samo o sobě není nijak důležité – ale – svěřím vám tajemství! Doplňuje to mou teorii. Teď je mi všecko jasné a klape to!“
„Opravdu?“ zatetelila se slečna Pierceová blahem a rděla se jako dítě.
Poirot ji doprovodil do hotelu.
Když došel do svého pokoje, připsal ke svému přehledu ještě jeden řádek:
Bod č. 10 „Já nikdy nezapomínám. Pamatujte si to! Do smrti si budu pamatovat každý čin, každou tvář, každé jméno, se kterým jsem kdy přišla do styku…“
„Mais oui,“ řekl si. „Teď je to všecko jasné!“

KAPITOLA 15
„Jsem hotov,“ oznámil Hercule Poirot.
S povzdechem ustoupil o dva kroky zpět a přehlédl ještě jednou nové uspořádání nábytku v hotelovém potají.
Plukovník Carbury se nedbale opřel o postel, kterou před chvílí přesunuli z jejího původního místa ke zdi Zabafal ze své dýmky a usmál se Poirotovým přípravám.
„S vámi je psina, Poirote,“ poznamenal. „Rád dramatizujete.“
„Máte možná pravdu. Ale rozhodně to není ze samolibosti. Má-li se hrát komedie, musí se napřed upravit scéna.“
„Tomu říkáte komedie?“
„I kdyby to byla tragédie, dekorace musí odpovídat hře.“
„Vaše věc,“ poznamenal plukovník a zvědavě se na Poirota podíval. „Nevím sice, kam míříte, ale tuším, že jste přece jen něco objevil!“
„Budu mít čest předložit vám to, oč jste mě žádal – pravdu!“
„Myslíte, že bychom mohli někoho usvědčit?“
„Nic takového jsme si nedomluvili, příteli!“
„Máte pravdu. Ještě možná budu rád, nebude-li mne vaše bádání k ničemu zavazovat. Přijde ovšem na to…“
„Moje důkazy jsou čistě psychologické,“ prohlásil Poirot.
Plukovník povzdechl:
„Toho jsem se vlastně obával.“
„Ale jsou přesvědčivé,“ ujistil ho Poirot. „Určitě vás přesvědčí. Vždycky jsem byl toho názoru, že pravda sama o sobě nás nejvíc překvapí a nadchne.“
„Někdy je pekelně nepříjemná,“ odporoval Carbury.
„Ne, nemáte pravdu,“ namítl vážně Poirot. „Berete to z osobního hlediska. Musíte se snažit o neosobní, abstraktní hodnocení. Potom uvidíte, že absolutní logika událostí vás přímo ohromí! Všechno je pěkně v souladu.“
„Pokusím se o tohle hledisko kvůli vám,“ řekl plukovník.
Poirot se mrkl na hodinky. Byly to groteskní cibule. „Ty patřily mému dědečkovi,“ upozornil plukovníka hrdě.
„Myslel jsem si to,“ poznamenal suše plukovník.
„Je čas zahájit první jednání,“ řekl Poirot. „Vy, mon colonel, budete sedět tady za stolem jako úřední osoba.“
„Třebas,“ zavrčel Carbury. „Ale nechcete, doufám, abych si vzal uniformu!“
„Není třeba. Kdybyste dovolil, narovnám vám kravatu.“
Plukovník Carbury se usmál. Sedl si na určené místo a chvíli nato, docela bezmyšlenkovitě, popotáhl kravatu zase na stranu…
„Sem,“ pokračoval Poirot, přičemž ještě trochu přerovnával rozestavěné židle, „usadíme la famille Boynton. A tamhle naproti budou sedět osoby zatažené do případu. To je doktor Gerard, na jehož výpovědi závisí celá obžaloba. Pak slečna Sarah Kingová, která zde má dvojí zájem, jednak svůj osobní,

jednak jako lékařka, která jako první prováděla vyšetření mrtvé. A konečně pan Jefferson Cope, který byl v důvěrném přátelském vztahu k Boyntonovým. Lze ho tedy rovněž označit za osobu zainteresovanou.“
Odmlčel se. „Už jdou, slyším je.“
Otevřel dveře, aby společnost mohla vejít. Lennox Boynton s manželkou šli první. Následovali Raymond a Carol. Ginevra šla sama, na rtech slabý úsměv, jakoby myšlenkami daleko odsud. Dr. Gerard a Sarah Kingová průvod uzavírali. Pan Jefferson Cope přišel o několik minut později a omlouval se. Když se všichni usadili, Poirot pokročil kupředu.
„Dámy a pánové,“ pronesl, „vítám vás na tuto zcela neformální schůzku. Dochází k ní jen proto, že jsem se náhodou objevil v Ammánu a plukovník Carbury mě poctil svou žádostí o konzultaci…“
Poirot byl přerušen silným hlasem Lennoxe Boyntona, od něhož by se byl nikdo takového výpadu nenadal.
„Proč? Proč k čertu vás musel do toho zatahovat?“ vyrazil prudce, útočně.
Poirot se ho snažil uklidnit:
„Mne velice často volají k případům, kde jde o náhlé úmrtí…“
Lennox Boynton se zeptal:;
„Doktoři pro vás posílají, kdykoliv někdo zemře na selhání srdeční činnosti?“
„Selhání srdeční činnosti je trochu široký pojem,“ odvětil Poirot.
Plukovník Carbury zakašlal. Zakašlání znělo úředně a Carbury promluvil rovněž úředním tónem:
„Mohu to blíže objasnit. Za prvé: dostal jsem hlášení o úmrtí. Obsahovalo popis okolností, podle nichž to vypadalo na banální případ. Příliš horké počasí, namáhavá cesta, pro starší paní dokonce vražedně namáhavá, zdravotní stav staré paní nevalný. Až potud se zdálo všechno normální. Ale za druhé: dostavil se doktor Theodore Gerard a oznámil, že…“
Podíval se tázavě na Poirota, který pokývl hlavou na souhlas.
„Doktor Theodore Gerard je lékař s vynikající mezinárodní pověstí. Jeho oznámení je třeba vzít v úvahu s veškerou vážností. Doktor Gerard oznámil toto:
Ráno po smrti paní Boyntonové zjistil, že z jeho lékárničky zmizela větší dávka jisté účinné drogy na srdce. Mimoto pohřešil večer předtím svou injekční stříkačku. Stříkačka mu byla vrácena pravděpodobně v noci. A konečně: na zápěstí mrtvé ženy objevil ranku po vpichu injekční jehly.“
Odmlčel se.
„Za těchto okolností jsem pokládal za svou povinnost ten případ vyšetřit. Pan Poirot byl u mne na návštěvě a svolil, že mi jako vysoce kvalifikovaný odborník pomůže. Dal jsem mu plnou moc, aby provedl některá šetření, jak uzná za vhodné.
Teď jsme se tu shromáždili, abychom vyslechli jeho zprávu o tomto případu.“
V místnosti bylo ticho, že by člověk slyšel špendlík spadnout. A vskutku, kdesi cosi bouchlo. Nejspíš někomu v sousedním pokoji upadla bota, ale v tom tichu znělo to jako bomba.
Poirot blýskl pohledem po trojici vpravo, potom po těch pěti nalevo. Boyntonovi seděli mlčky, v očích strach.
„Když mi plukovník Carbury předložil tento případ, usoudil jsem, že asi nebude v mých silách vraždu prokázat, to je opatřit takové důkazy, které by bylo možno přednést před porotu. Ale zároveň jsem si byl jist, že se pravdy dopátrám. Rozhodl jsem se, že se jen budu vyptávat lidí, kteří mají k tomuto případu vztah.
Při té příležitosti mi dovolte, přátelé, abych vám prozradil jednoduchou pravdu: vyšetřovat zločin, to znamená nechat všecky podezřelé mluvit tak dlouho, až vám nakonec řeknou, co jste chtěli vědět!“
Chvilku si odpočinul.
„Také tentokrát jsem si ověřil platnost této pravdy. Přestože jste mi lhali, zcela nevědomky jste prozradili pravdu.“
Zaslechl slabý povzdech, po jeho pravici zaskřípala židle. Nepodíval se tam, hleděl upřeně na Boyntonovy.
„Napřed jsem zkoumal, je-li pravděpodobné, že paní §oyntonová zemřela přirozenou smrtí, a došel jsem k závěru, že nikoliv. Chyběl ten lék, dále injekční stříkačka, ale hlavně chování členů rodiny mrtvé paní mě utvrzovalo v přesvědčení, že o přirozenou smrt nešlo.
Paní Boyntonová byla chladnokrevně zavražděna a každý člen její rodiny si byl toho faktu plně vědom! Všichni reagovali, jako by na tom nesli část viny.
Ale rozeznáváme různé stupně viny. Zkoumal jsem pečlivě všechny výpovědi, abych si ujasnil, zda vražda – ano, byla to vražda – byla důsledkem rodinného komplotu proti staré paní.
Byl tu, řekl bych, přesvědčivý motiv. Každý z rodiny by totiž měl z její smrti něco získat. Jak po stránce

hmotné, neboť by byl konečně získal finanční nezávislost a zdědil slušný majetek, tak po stránce osobní svobody. Byl by konec s tou nesnesitelnou tyranií, s níž paní Boyntonová jednala se svými dětmi.
Ale jděme dál: došel jsem k názoru, a to hned na samém počátku, že teorie o společné akci členů rodiny neobstojí. Výpovědi jednotlivců nebyly v souladu s výpovědmi ostatních, nikdo zřejmě neměl spolehlivé alibi. Vypadalo to spíš tak, že to udělal jeden nebo že se dva členové rodiny domluvili předem a ti ostatní se k nim připojili až po činu.
Hned potom jsem přemýšlel, kdo z nich, nebo kteří dva by nejspíš připadali v úvahu. A v tomto bodě, přiznám se, jsem se klonil k určitému podezření, a to v důsledku jisté skutečnosti, kterou jsem znal jen já sám.“
A vyprávěl svůj zážitek z Jeruzaléma.
„Je nabíledni, že tohle ukazovalo v prvé řadě na pana Raymonda Boyntona jako na hlavního aktéra v této hře. Zkoumal jsem rodinné vztahy a došel jsem k závěru, že důvěrná sdělení té noci patřila nejspíše jeho sestře Carol. Byli si oba tak podobni nejen zjevem, ale i povahou, že mezi nimi asi bylo silné citové pouto. Byli také oba nervově předráždění a byli v té pravé rebelantské náladě, potřebné k zosnování podobného činu. To, že motiv jejich záměru byl částečně altruistický – chtěli zároveň osvobodit ostatní členy rodiny, a zejména nejmladší sestřičku – to mohlo v jejich představách dokonce jejich úmysly glorifikovat.“
Na chvíli si odpočinul.
Raymond Boynton otevřel ústa, jako by chtěl něco říci, ale rozmyslel si to a zase pevně sevřel rty. Jeho oči visely na Poirotovi s výrazem němého zoufalství.
„Než vznesu obvinění proti Raymondu Boyntonovi, rád bych vám přečetl seznam důležitých okolností, který jsem sestavil a předložil odpoledne plukovníku Carburymu.

DŮLEŽITÉ SKUTEČNOSTI:

1. Paní Boyntonová užívala kapky obsahující digitalin.
2. Doktor Gerard pohřešil injekční stříkačku.
3. Paní Boyntonová tvrdošíjně trvala na tom, aby se její děti nebavily s cizími lidmi.
4. Kritického odpoledne paní Boyntonová svoji rodinu přímo vybídla, aby všichni odešli a nechali ji o samotě.
5. Paní Boyntonová byla sadistka v mentálním smyslu.
6. Vzdálenost mezi velkým společenským stanem a jeskyní paní
Boyntonové je přibližně 200 yardů.
7. Pan Lennox Boynton napřed řekl, že neví, kdy se vrátil do tábora, ale později vypověděl, že nastavoval čas na náramkových hodinkách své nevlastní matky.
8. Doktor Gerard a slečna Ginevra Boyntonová obývali stany těsně spolu sousedící.
9. O půl sedmé, když byla večeře hotová, byl vyslán sluha, aby to oznámil paní Boyntonové.
10.Paní Boyntonová v Jeruzalémě pronesla tato slova:
‚Já nikdy nezapomínám. Pamatujte si to! Do smrti si budu pamatovat každý čin, každou tvář, každé jméno, se kterým jsem kdy přišla do styku…‘

I když jsem body očísloval každý zvlášť, mohly by být popřípadě spojeny i svorkami do dvojic. Tak například hned první dva: Paní Boyntonová užívala kapky s digitalinem a doktor Gerard pohřešil injekční stříkačku. Ty dvě věci mne zarazily hned na samém počátku. Mohu vám říci, že se mi zdály ohromně podivné. Ještě se k nim vrátím. Zatím stačí konstatovat, že jsem si těchto skutečností povšiml a rozhodl se, že pro ně musím najít uspokojivé vysvětlení.
Chtěl bych teď dokončit svou studii o možné vině Raymonda Boyntona. Tedy fakta: slyšel jsem ho mluvit o možnosti zabít paní Boyntonovou. Byl ve stavu silného duševního rozrušení. Prožíval právě – slečna mi laskavě promine –“ uklonil se omluvně Sarah – „prožíval právě velkou citovou krizi. Zamiloval se. Toto citové vzplanutí mohlo jeho jednání ovlivnit různě. Mohl pocítit smířlivost a shovívavost k celému světu, nevyjímajíc jeho tyranku paní Boyntonovou. Nebo mohl pocítit odvahu konečně se jí vzepřít a setřást její jho. Ale mohl také dostat poslední impuls, aby svůj plán provedl. To všechno je z psychologického hlediska možné.
Ale držme se faktů. Raymond Boynton odešel z tábora asi ve čtvrt na čtyři. Paní Boyntonová byla tehdy živá a zdravá. Zanedlouho poté se Raymond a Sarah Kingová dostali do důvěrného rozhovoru. Pak od slečny Kingové Raymond odešel a přišel prý do tábora asi za deset minut šest. Zašel za matkou, chvíli s ní hovořil, šel dále do svého stanu a nakonec dolů do velkého stanu. Tvrdí, že deset minut před šestou

byla jeho nevlastní matka zdráva a v pořádku.
Teď však vstupuje na scénu fakt, který je v příkrém rozporu s tvrzením Raymonda Boyntona. O půl sedme byla smrt paní Boyntonové objevena jedním sluhou a lékařka Sarah Kingová prohlédla mrtvé tělo. Přísahá, že i když tehdy nijak pečlivě nezkoumala, kdy mohla smrt pravděpodobně nastat, bylo jí jasné. že smrt nastala nepochybně před hodinou, pravděpodobně ještě dříve než před hodinou, počítáno ovšem od chvíle, kdy k mrtvé přišla.
Jak vidíte, máme tu dvě tvrzení, jež si odporují, Když pomineme možnost, že se slečna Kingová zmýlila…“
Sarah ho přerušila:
„Nemýlím se. Totiž, kdybych se byla zmýlila, přiznala bych svou chybu.“
Znělo to jasně a nesmlouvavě.
Poirot se jí zdvořile uklonil.
„Pak jsou tu jen dvě možnosti – buď slečna Kingová, nebo pan Boynton lžou! Všimněme si příčin, které by mohly Raymonda Boyntona vést ke lži. Předpokládejme, že se slečna Kingová nemýlila ani nelhala. Jak se tedy události sběhly? Raymond Boynton se vrátí do tábora, vidí svou matku sedět u vchodu do jeskyně, přijde k ní a zjistí, že je mrtvá! Co udělá? Volá o pomoc? Běží dolů ohlásit, co se stalo? Ne. Chvíli počká, pak se zastaví ve svém stanu a odejde dolů do společného stanu, kde se připojí k rodině a neřekne nic. Takové chování je neobyčejně divné, nezdá se vám?“
Raymond se ozval nervózním, ostrým hlasem:
„Tak by se choval jen idiot, to je jasné. Z toho byste měl pochopit, že matka byla v pořádku, jak jsem říkal. Slečna Kingová byla rozčilená a spletla se…“
„Člověk si klade otázku,“ pokračoval chladně Poirot, „zda ale přece jen neexistuje nějaký důvod, který by takové chování logicky vysvětlil. Podle všeho, co jsmo už neomylně zjistili, zdá se nemožné, že by Raymond Boynton mohl ten čin vůbec provést, protože v jediné chvíli, kdy se to odpoledne k matce přiblížil, byla už nějakou dobu mrtvá. Je-li nevinen, jak si tedy vysvětlíme jeho nanejvýš podivné chování? Já tvrdím, že jeho chování lze dokonce velmi snadno vysvětlit. Vzpoměňte si jen na úryvek toho rozhovoru, který jsem zaslechl: je ti už jasné, že ji musíme zabít? On se vrátí z procházky, najde matku mrtvou a jeho špatné svědomí mu připomene, co se mohlo stát. Tout simplement. Pojme podezření, že matčinu smrt způsobila Carol.“
„To je lež,“ ozval se Raymond tiše chvějícím se hlasem.
Poirot pokračoval:
„Uvažujme teď o možnosti, že by vražedkyní byla Carol Boyntonová. Co svědčí proti ní? Má stejnou přecitlivělou povahu jako Raymond, stejnou fantazii, která by mohla takovému činu propůjčit nimbus hrdinství. Byla to ona, s níž hovořil tehdy v noci v Jeruzalémě. Carol se vrátila do tábora deset minut po páté. Říká, že zašla k matce a že s ní mluvila. Nikdo ji ale při tom neviděl. Tábor byl opuštěný, vylidněný, sluhové spali, Lady Westholmová, slečna Pierceová a pan Cope si prohlíželi jeskyně a neviděli sem. Jestliže to tedy Carol Boyntonová provedla, byl to čin beze svědků. Časově by to odpovídalo velice dobře, Carol Boyntonovou můžeme snadno obvinit…“
Odmlčel se. Carol zvedla hlavu. Její oči se dívaly utrápeně do jeho očí.
„A ještě něco. Příštího dne časně ráno byla Carol Boyntonová viděna, jak cosi odhazuje do potoka. Lze předpokládat, že to byla injekční stříkačka.“
„Comment!“ Dr. Gerard překvapeně zvedl hlavu. „Ale moje injekční stříkačka mi byla vrácena. Opravdu, já ji mám!“
Poirot důrazně přikývl.
„Ale ovšem, jenže tato druhá stříkačka kupodivu patřila slečně Kingové. Je to tak?“
Sarah okamžik váhala, než odpověděla.
Ozvala se však prudce Carol:
„To nebyla stříkačka slečny Kingové! Byla to moje stříkačka!“
„Vy tedy přiznáváte, slečno, že jste ji odhodila?“
Odpověděla po vteřině rozmýšlení: „Ano, ovšem – proč ne?“
„Carol!“ To byla Nadine, naklonila se kupředu, oči rozšířené bolestí. „Carol!… Tomu nerozumím…“
Carol se otočila k Nadine. Hleděla na ni nepřátelsky.
„Není na tom nic záhadného! Prostě jsem zahodila starou stříkačku. Nikdy jsem se nedotkla – jedu!“
Teď se ozvala Sarah:
„Slečna Pierceová vám řekla pravdu, pane Poirote.. Byla to moje stříkačka.“
Poirot se usmál.
„S touhle stříkačkou číslo dvě se to nějak zamotává! Ale mám dojem, že i to bych uměl rozmotat. Abych

nezapomněl, máme teď vedle sebe dva procesy. Jeden končí nevinou Raymonda Boyntona a vinna je jeho sestra Carol. Jenže já vždycky každou možnost obracím naruby, že totiž ani Carol nemusí mít se smrtí své nevlastní matky ňic společného. Například takto:
„Carol se vrátí do tábora, zajde k matce a najde ji, řekněme, už mrtvou. Co si asi pomyslí? Její první myšlenka bude Raymond, pojme podezření, že to on provedl jejich plán. Neví si rady. Neřekne tedy nic. A potom asi za hodinu se Raymond vrátí a matku pravděodobně musel vidět. A také nic neříká, dělá, jako by se nic nestalo. Nemyslíte, že v ten okamžik se její podezření musí změnit v jistotu? Možná, že Carol pak zajde do Raymondova stanu a najde tam injekční stříkačku. Pak má ovšem už stoprocentní jistotu. Rychle stříkačku vezme a uschová ji u sebe. A časně ráno se jí hledí zbavit, odhodí ji, jak nejdál dokáže. A vidím ještě jednu okolnost svědčící o tom, že Carol Boyntonová je nevinná. Rdyž jsem ji vyslýchal, ujišťovala mě, že to s bratrem nikdy nemysleli s tou vraždou doopravdy, Žádám ji, aby přísahala, a ona slavnostně přísahá, že není vinna tímto zločinem! Všimli jste si, jak to formuluje? Ne, že ani jeden z nich dvou není vinen, ale přísahá jen za sebe. A myslí si, že přehlédnu zájmeno.
Eh bien, to je tedy případ Carol, která je nevinná.
A teď se vraťme kousek zpět a předpokládejme, že Raymond je nejspíš vinen. Předpokládejme, že Carol mluví pravdu a že paní Boyntonová byla ještě deset minut po páté živa. Za jakých okolností by pak moh| být Raymond vinen?
Můžeme předpokládat, že svou matku zabil deset minut před šestou, když k ní zašel a mluvil s ní. Mezi stany pobíhali sice sluhové, ale už se stmívalo. Což o to provést by se to jistě bylo dalo! Ale z toho by plynulo, že slečna Kingová lže. Vzpomeňte si, že přišla do tábora jen pět minut po Raymondovi. Zdálky ho pravděpodobně viděla jít nahoru k matce. Potom, když najdou paní Boyntonovou mrtvou, slečna Kingová si uvědomí. že ji musel zabít Raymond, a lže proto, aby Raymonda zachránila. Ví přece, že doktor Gerard leží v horečce a nemůže její lež odhalit.“
„Já jsem nelhala!“ pronesla Sarah jasně.
„Je tu ještě jedna možnost. Jak jsem řekl, slečna Kingová přišla do tábora pět minut po Raymondovi. Jestliže Raymond Boynton našel svoji matku naživu, mohla to být slečna Kingová, která ji vstříkla osudnou injekci. Byla přesvědčena, že paní Boyntonová je špatný člověk. Mohla se pokládat za vykonavatele spravedlnosti. To by také vysvětlovalo její lež ohledně doby, kdy nastala smrt.“
Sarah během jeho řeči silně zbledla. Promluvila tišej ale pevně.
„Je pravda, že jsem to osudné ráno mluvila o tom, že je někdy pro záchranu druhých prospěšná oběť jedince. Ta myšlenka mě náhle napadla na té skále zvané Obětiště. Ale mohu vám přísahat, že jsem se té zlé staré ženy ani nedotkla. A nikdy by mi nic podobného nepřišlo na mysl.“
„A přece jeden z vás musí lhát!“ řekl Poirot vemlouvavě.
„Vyhrál jste, pane Poirote! Lhal jsem já. Matka byla mrtvá, když jsem k ní přišel. Ohromilo mě to a vyděsilo. Hnal jsem se k ní, že si to s ní vyřídím, že od té chvíle začnu o sobě svobodně rozhodovat, byl jsem pln odhodlání, rozumíte mi? A najednou ji tam uvidím – mrtvou! Její ruka byla studená, bezvládná. Pomyslil jsem si, že to možná byla Carol – protože jak jsem ji držel za ruku, všiml jsem si té stopy na zápěstí… Přesně tak, jak jste říkal.“ Poirot rychle vpadl:
„To je ještě jeden bod, v němž nemám úplně jasno. Jakou metodou jste to vlastně chtěli provést? Něco s injekční stříkačkou, že? To jsem už uhodl. Jestli chcete, abych vám věřil, musíte mi říci ten zbytek.“
Raymond začal překotně vysvětlovat: „Četl jsem o tom způsobu v jedné knize – anglické detektivce. Stačilo vpíchnout jen vzduch – prázdnou stříkačkou. Vypadalo to docela vědecky. Napadlo mi, že bychom to mohli provést taky tak.“
„Aha. Chápu. Vy jste si tedy koupili injekční stříkačku?“ zeptal se Poirot.
„Ne. Sebral jsem ji Nadine.“
„Tu stříkačku, která prý je ve vašich, zavazadlech v Jeruzalémě?“ podíval se ostře na mladou ženu.
Zardělá rozpaky zašeptala:
„Já jsem nevěděla, co se s ní stalo…“
„Ale věděla jste si rady,“ zamumlal.

KAPITOLA 16

Na chvíli se rozhostilo ticho. Poirot si trochu teatrálně odkašlal, než se ujal znovu slova:
„Ještě jsme však nerozluštili záhadu injekční stříkačky číslo dvě. Ta tedy patřila původně paní Nadine Boyntonové, které ji bez jejího vědomí odnesl Raymond a Raymondovi ji sebrala slečna Carol. Když se na to přišlo, že stará paní je mrtvá, Carol ji zahodila, ale stříkačku náhodou objevila slečna Pierceová a té řekla slečna Kingová, že patří jí. Mohu tedy předpokládat, že teď má tuto injekční stříkačku slečna

Kingová?“
„Ano, mám ji.“
„Takže – když jste prohlásila, že stříkačka je vaše, udělala jste něco, co podle svého prohlášení nikdy neděláte. Lhala jste.“
Sarah odpověděla klidně.
„To je něco jiného. Mé prohlášení se týkalo faktů spojených s výkonem lékařského povolání.“
Dr. Gerard souhlasně přikývl a dodal:
„Ano, v tom máte pravdu, slečno Kingová. Rozumím vám dokonale.“
„Díky,“ řekla Sarah vděčně.
Poirot si znovu odkašlal.
„Přehlédněme si teď pozorně naše časové záznamy. Tedy:
Boyntonovi a pan Cope odcházejí z tábora 15,05 cca
Doktor Gerard a Sarah Kingová odcházejí za nimi 15,15 cca
Lady Westholmová a slečna Pierceová odcházejí 16,15
Doktor Gerard se vrací do tábora 16,20 cca
Lennox Boynton se vrací 16,35
Nadine Boyntonová se vrací a hovoří s tchyní 16,40
Nadine Boyntonová odchází do velkého stanu a pak dolů do velkého stanu 16,50 cca
Carol Boyntonová se vrací 17,10
Lady Westholmová, slečna Pierceová a pan Cope se vracejí 17,40
Raymond Boynton se vrací 17,50
Sarah Kingová se vrací 18,00
zjištěno, že paní Boyntonová zemřela 18,30

„Je tu, jak si můžete všimnout, rozpětí dvaceti minut mezi dobou, kdy Nadine Boyntonová opustila svou tchyni, a dobou, kdy přišla Carol. Mluví-li Carol pravdu, stará paní musela být zabita v rozmezí těchto dvaceti minut. A kdo by ji tehdy mohl zabít?
Slečna Kingová byla pohromadě s Raymondem. Pan Cope, i když neměl žádný motiv, aby starou paní zabíjel, má alibi. Byl s lady Westholmovou a slečnou Pierceovou. Lennox Boynton a Nadine Boyntonová seděli dole ve velkém stanu. Doktor Gerard se ve svém stanu zmítal v horečce. Tábor byl opuštěn, sluhové spali. Vhodná chvíle pro spáchání zločinu! Existoval člověk, který to mohl provést?“
Jeho oči se zamyšleně svezly ke Ginevře Boyntonové.
„Jedna taková osoba tu byla. Ginevra Boyntonová ležela ve svém stanu celé odpoledne, jak nám řekla. Ale ve skutečnosti máme důkaz, že ve svém stanu celé odpoledne nebyla. Ginevra Boyntonová učinila jednu významnou poznámku. Řekla, že doktor Gerard volal v horečce její jméno. A doktor Gerard nám také řekl, že se mu ve snu zjevila tvář Ginevry Boyntonové. Ale to nebyl sen! Byl to její skutečný obličej, protože ona stála u jeho lůžka. Myslil si, že je to přelud vyvolaný horečkou – a byla to skutečnost. Ginevra byla ve stanu doktora Gerarda. Nebylo by možné předpokládat, že tam přišla vrátit injekční stříkačku, které mezitím použila?“
Ginevra zvedla hlavu, ověnčenou korunou zlatých vlasů, které rudě jiskřily; její překrásné, široce rozevřené oči hleděly na Poirota strnule. Byly podivně bezvýrazné. Vypadala jako světice.
„Oh, ça non,“ zaprotestoval dr. Gerard.
„Je to snad z psychologického hlediska zcela nemožné?“ zeptal se ho Poirot.
Dr. Gerard sklopil oči.
Nadine Boyntonová řekla prudce:
„To je úplně vyloučeno!“
Poirot se bleskově zadíval na ni:
„Vyloučeno, madam?“
„Ano!“ Odmlčela se, kousla se do rtů a pokračovala:
„Takové odporné obvinění nesmíte ani vyřknout. My všichni víme, že je to nemožné.“
Ginevra se na své židli trochu pohnula. Ústa se jí zvlnila úsměvem, tím jímavým, nevinným, zpola neuvědomělým úsměvem velmi mladých dívek.
Nadine znovu opakovala:
„Vyloučeno.“
Něžné rysy její tváře ztuhly. Její oči, s nimiž se teď Poirot setkal, na něho hleděly tvrdě a neústupně.
Poirot se jí uklonil:

„Madam je velice inteligentní," řekl.
Nadine se klidně zeptala:
„Co tím míníte, pane Poirote?"
„Chci tím říci, že jsem si už dávno povšiml, že máte to, čemu se říká hlavička."
„Lichotíte mi."
„Myslím, že ne. Po celou dobu jste čelila různým situacím chladnokrevně a se smyslem pro zájmy celého kolektivu. Zůstala jste navenek v dobrých vztazích k matce svého manžela, protože jste to za daných okolností pokládala za nejlepší. Ale sama pro sebe jste ji soudila a odsoudila. Zdá se mi, že před nějakým časem jste přišla na to, že máte ještě jednu možnost, jak dojít štěstí, a to pokusit se odejít z domova a začít žít na vlastní pěst, i když by to byl život těžký a v chudobě. Byla jste ochotna vzít tu odpovědnost na sebe a snažila jste se svého manžela přesvědčit, aby se k tomu kroku odhodlal také on. Nepodařilo se vám to, madam. Lennox Boynton už neměl vůli žít na svobodě, prát se s životem. Upadl do stavu naprosté apatie, propadl melancholii a ztratil zájem cokoli na svém osudu změnit. Vůbec nepochybuji o tom, že jste svého manžela nikdy nepřestala milovat. Když jste se rozhodla ho opustit, nebyla to silnější láska k jinému muži, jež vyvolala vaše rozhodnutí. Byl to myslím poslední pokus, vaše poslední šance. Žena ve vašem postavení se mohla pokusit jen o tři věci: Mohla úpěnlivě prosit. To, jak jsem řekl, selhalo. Mohla pohrozit, že ho bude klamat. Ale je možné, že by ani tato pohrůžka nepohnula s Lennoxem Boyntonem. Leda by ho uvrhla ještě hlouběji do jeho melancholie. Ke vzpouře by ho asi nevyburcovala. Pak zbývala už jen třetí zoufalá možnost. Odejít s jiným mužem. Instinkt bránit své vlastnictví a žárlivost je v člověku hluboce zakořeněný a silný. Prokázala jste velikou moudrost, že jste se rozhodla vyburcovat u svého manžela tento primitivní a prastarý instinkt. Kdyby vás pak manžel nechal odejít s jiným mužem, aniž by se pokusil tomu zabránit, pak by už nebylo v lidských silách mu vůbec pomoci. Pak by bylo na místě zkusit nový život.
Ale řekněme, že by zklamala i tato naděje. Váš manžel by byl sice vaším úmyslem ohromně rozrušen, vyburcován ze své apatie, ale jeho další reakce by už byly jiné, než jste předpokládala. Instinkt bránit své vlastnictví, tak mocný u primitivů, by se neprobudil.
Co by pak ještě vašeho manžela mohlo zachránit? Jenom jediné. Kdyby jeho nevlastní matka zemřela. Snad by ještě nebylo pozdě. Snad by byl ještě s to začít znova žít jako svobodný člověk, snad by se postavil na vlastní nohy a stal se opět mužem!" Poirot se odmlčel a navázal:
„Kdyby vaše tchyně zemřela…"
Nadine se dívala Poirotovi pevně do očí. Klidným, vyrovnaným hlasem řekla:
„Chcete říci, že jsem tomu napomohla, rozumím-li vám dobře. Ale to nemůžele dokázat, pane Poirote. Oznámila jsem svou novinku o zamýšleném odchodu své tchyni a odešla jsem rovnou do velkého stanu. Přisedla jsem si k Lennoxovi a už jsem ze stanu neodešla, dokud matku nenalezli mrtvou. Možná, že mám na její smrti vinu, ale jen tím, že jsem ji svou zprávou rozčilila.
Ovšem jen v případě, že její smrt byla přirozená. Jestliže, jak říkáte vy, ačkoliv pro to nemáte žádných důkazů, a dokud nebude provedena pitva, také žádné mít nemůžete, byla moje tchyně zavražděna, pak já jsem to vůbec nemohla provést."
Poirot se znovu ujal slova.
„Vy jste už z velkého stanu neodešla, dokud ji nenašli mrtvou. To jste řekla správně. Avšak právě to je jedna z věcí, které jsou mi velice divné."
„Jak to myslíte?"
„Mám to tu zapsáno ve svém seznamu závažných okolností. Bod devátý: O půl sedmé večer, když byla hotova večeře, byl poslán sluha, aby to oznámil paní Boyntonové."
Raymond se ozval:
„Nerozumím vám."
Carol se přidala:
„Ani já nerozumím, proč…"
Poirot přejížděl očima z jednoho na druhého:
„Nerozumíte? Opravdu? Byl poslán sluha –" proč sluha? Cožpak jste vy všichni neprojevovali ohromnou horlivost v péči o starou paní, cožpak jste ji neobsluhovali od rána do noci? Cožpak ji vždycky jeden či druhý z vás nedoprovázel ke stolu? Ona přece dobře nechodila, dělalo jí potíže i jen vstát ze židle bez pomoci druhých. Vždycky byl po jejím boku jeden z vás; zdůrazňuji to proto, že když ohlásili večeři, bylo přirozené, že se jeden z vás zvedne a pomůže matce sejít dolů. Ale ani jeden z vás se nehnul. Seděli jste tam všichni jako ochrnutí a divili jste se možná, proč nejde ten druhý."
Nadine rezolutně protestovala:

„To je absurdní, pane Poirote. Byli jsme ten večer všichni unaveni. Připouštím, že opravdu někdo z nás měl pro matku zajít, ale ten večer jsme prostě nešli!“
„To je právě ono! Ten večer! Vy, madam, jste ji myslím obsluhovala víc než kdo jiný. Byla to jedna ze služeb, jichž jste se ujala docela mechanicky. Ale ten večer jste se nenabídla, že půjdete ven a přivedete ji. Proč jste nešla? Chápete nyní, že tato otázka mě musila pronásledovat. Napadlo mi dokonce, že jste věděla o smrti paní Boyntonové… Ne – nepřerušujte mě, madam!“ máchnul divoce rukou.
„Teď budete poslouchat mne, Hercula Poirota! Váš rozhovor s tchyní měl svědky. Svědky, kteří vás viděli, ale nemohli vás slyšet! Lady Westholmová a slečna Pierceová byly daleko od vás. Viděly sice zřetelně, že jste se bavila se svojí tchyní. Ale chybí důkazy o tom, co jste tam dělala ve skutečnosti. Místo nich dám k úvaze jednu skromnou teorii. Vám to výborně myslí, madam. Kdybyste se vy rozhodla, klidně, rozvážně, tak, jak to máte v povaze – že řekněme – zabijete manželovu matku, provedla byste to inteligentně a po pečlivé přípravě. Mohla byste zajít do stanu doktora Gerarda dopoledne, kdy byl na túře. Mohla jste si být jista, že najdete nějakou vhodnou drogu. Vaše zdravotnické vědomosti by vám přišly vhod. Vybrala byste digitoxin, stejnou látku, jaká je obsažena v lécích vaší tchyně, vzala byste také stříkačku, protože vaše vlastní, jako na zlost, zmizela. Spoléhala byste při tom na to, že se vám podaří stříkačku vrátit dřív, než si doktor vůbec všimne, že zmizela.
Než byste přikročila k činu, pokusila byste se naposledy přimět svého muže, aby odešel od matky. To jste udělala. Oznámila jste mu, že máte v úmyslu vzít si pana Copa. Jeho reakce však nevyšla podle vašich předpokladů, váš manžel se jen silně rozrušil. Nezbývalo vám, než se pokusit o vraždu své tchyně. Vrátila jste se do tábora, pohovořila jste cestou velice mile a přirozeně s lady Westholmovou a slečnou Pierceovou, které jste potkala na cestě do tábora. Pak jste vystoupila nahoru. Vaše tchyně sedí před jeskyní. Vy máte připravenu stříkačku s jedem. Je velice snadné uchopit starou paní za zápěstí a zručně, jak jste byla vycvičena, vpíchnout injekci.
Je to hotovo dříve, než si vaše tchyně uvědomí, co děláte. Zdola z údolí vás ostatní vidí, jak si se starou paní povídáte, jak se k ní důvěrně skláníte. Vy si dokonce chladnokrevně vynesete židli a chvíli posedíte v družné zábavě, aspoň z dálky to tak vypadá. Smrt nastane téměř okamžitě. A sedíte s mrtvou, ale kdo by to mohl tušit? Pak vrátíte židli zpět a jdete do velkého stanu, kde je váš muž a čte si. Dáváte si pozor, abyste už ze stanu neodešla. Jste si jista, že smrt paní Boyntonové bude přičítána selhání jejího nemocného srdce. A ona opravdu zemře, protože to srdce nevydrží. Jen v jedné věci váš plán nevyšel. Stříkačku do stanu doktora nelze vrátit, protože on tam leží v malarické horečce. A ačkoliv vy o tom nevíte, on už dokonce přišel na to, že svoji injekční stříkačku postrádá! A to, madam, byla chyba v jinak bezvadně provedeném plánu.“
Zavládlo mrtvé ticho. Jen okamžik. Pak vyskočil Lennox Boynton.
„Ne!“ vzkřikl. „To je hnusná lež! Nadine to neprovedla! Nemohla nic provést. Moje matka – moje matka byla už – mrtvá.“
„Ale?“ Poirotův zrak se upřel na něho. „Byl jste to tedy vy, kdo svoji matku zabil, pane Boyntone?“
Zase vteřina ticha, pak se Lennox Boynton svezl‘ do židle. Třesoucí se ruce zvedl k obličeji:
„Ano, je to tak. Zabil jsem ji já.“
»Vy jste vzal digitoxin ze stanu doktora Gerarda?“
„Ano.“
„Kdy?“
„Jak – jak jste říkal. Dopoledne.“
„A stříkačku?“
„Také.“
„Proč jste svou matku zabil?“
„Proč se ptáte?“
„Chci se ptát, pane Boyntone.“
„Ale vždyť to víte. Moje žena mě chtěla opustit s panem Copem…“
„Ano – ale to jste se dověděl až odpoledne.“
Lennox se na něho podíval nechápavě.
„Ovšem, na procházce.“
„Ale jed a stříkačku jste vzal už ráno. Dříve, než jste se to dověděl?“
„Proč mě k čertu pletete těmi svými otázkami?“ Přejel si třesoucí se rukou po čele. „Cožpak na tom vůbec záleží?“
„Moc na tom záleží. Doporučuji vám, pane Boyntone, abyste mi konečně řekl pravdu!“
„Pravdu?“ Lennox se na něho znovu nechápavě podíval.

„Ano, pravdu!“
„Můj bože, řeknu vám to tedy,“ vyhrkl Lennox náhle. „Ale nevím, budete-li mi věřit.“ Zhluboka se nadechl. „To odpoledne, jak jsem se rozešel s Nadine, byl jsem absolutně vyřízen. Nikdy mi ani ve snu nenapadlo, že by mohla odejít k někomu jinému. Byl jsem skoro šílený, jako opilý nebo po těžké nemoci.“
Poirot přikývl. Poznamenal:
„Všiml jsem si, jak lady Westholmová popisovala vaši chůzi, když jste šel kolem nich. Proto jsem věděl, že vaše paní nemluví pravdu, když říká, že vám své rozhodnutí sdělila až po návratu do tábora. Pokračujte, prosím.“
„Skoro jsem nevěděl, co dělám… Ale jak jsem šel dál, jako by se mi v mozku vyjasnilo. Blesklo mi hlavou, že jsem si to zavinil jen já sám. Byl jsem dosud úplná nula! Měl jsem se matce vzepřít už dávno a utéct! Napadlo mne, že ještě ani teď nemusí být pozdě. Viděl jsem ji jako zloducha, jak tam sedí na pozadí rudých skal jako nějaký hrůzný idol! Namířil jsem si to rovnou k ní nahoru, abych to měl odbyto. Chtěl jsem jí říct otevřeně, co si o ní myslím a oznámit jí, že si s Nadine okamžitě sbalíme své věci a odcházíme a ještě ten večer odjedeme pryč, nejspíš do Maánu.“
„Och, Lennoxi!“ bylo slyšet měkký povzdech.
„Podívám se na ni – a proboha! Málem jsem omdlel. Byla mrtvá! Seděla tam mrtvá! Nevěděl jsem, co si počít. Úplně jsem ztratil hlas, zapotácel jsem se jako omámený. To všecko, co jsem se jí chystal vmést do tváře, mi uvízlo v krku. Zdálo se mi, že jsem zkameněl. Cosi jsem mechanicky dělal. Zvedl jsem její náramkové hodinky – měla je ležet v klíně – a připjal jsem jí je na zápěstí. Na to bezvládné, mrtvé, ochablé zápěstí…“
Otřásl se.
„Bože, to bylo strašné! Doklopýtal jsem dolů, do velkého stanu. Měl jsem samozřejmě někoho hned zavolat, ale já nemohl. Jenom jsem tam tak seděl, obracel listy časopisu a čekal…“
Zarazil se, jako by přemýšlel, jak to nejlépe vysvětlit, pak řekl:
„Nemusíte tomu věřit – ani nemůžete. Proč jen jsem někoho nezavolal? Proč jsem to neřekl alespoň Nadine? Nevím…“
Doktor Gerard si odkašlal:
„Vaše prohlášení je naprosto věrohodné, pane Boyntone“ řekl. „Vaše nervy byly už předtím ve velmi špatném stavu. Dva šoky tak rychle po sobě úplně stačily, abyste se dostal do takového stavu, jaký jste nám právě popsal. To je takzvaná Weissenthalerova reakce. Nejlépe je vidět to na tomto příkladě: Pták, který narazí v prudkém letu hlavou na sklo, se musí napřed zotavit z nárazu, který utrpěl. Ale i když se už zotaví, instinktivní strach mu nedovolí cokoliv podniknout. Je totiž zapotřebí určité doby, aby se vzpamatovala jeho nervová centra. Neumím se anglicky možná vyjádřit úplně přesně, ale chci tím říci toto: vy jste se jinak chovat nemohl. Pro vás v tom duševním stavu bylo tehdy úplně vyloučeno vzchopit se okamžitě k nějakému činu. Po určitou dobu jste nebyl schopen myslit.“
Otočil se na Poirota: „Ujišťuji vás, příteli, že je to tak.“
„Och, ani v nejmenším nepochybuji,“ řekl Poirot. „Byla tu jedna nepatrná okolnost, jíž jsem si při vyprávění pana Boyntona povšiml. Že totiž připjal na zápěstí paní Boyntonové hodinky. To se dalo vyložit dvojím způsobem. Jednak to mohla být zástěrka pro skutečný zločin, nebo to zahlédla paní Nadine a špatně si to vyložila. Vracela se pouhých pět minut po svém manželovi. Musela to zpozorovat. Když pak přišla ke své tchyni a našla ji mrtvou – mimo to jistě zpozorovala na zápěstí tu stopu po vpichu – rychle si vykombinovala, že její manžel spáchal zločin. Lekla se, že její zpráva o zamýšleném odchodu ho podnítila k tomuto činu. Zkrátka Nadine Boyntonová byla přesvědčena že dohnala svého manžela k vraždě jeho matky.“
Podíval se Nadine do očí.
„Je tomu tak, madam?“
Sklopila hlavu a zeptala se:
„Podezříval jste mne opravdu, pane Poirote?“
„Myslel jsem, že byste to mohla být i vy.“
Naklonila se kupředu:
„A teď, co se stalo doopravdy, pane Poirote!“

KAPITOLA 17

„Co se stalo doopravdy?“ opakoval Poirot. Sáhl za sebe, přitáhl si židli a usedl. Teď se choval přátelsky a neúředně.
„To jsme dosud nezodpověděli, viďte? Vždyť digitoxin někdo skutečně ukradl, stříkačka také byla pryč, na

zápěstí paní Boyntonové byla známka po vpichu ínjekční jehly… Je pravda, že za několik dní to budeme vědět určitě – řekne nám to pitva, zda paní Boyntonová zemřela po velké dávce digitalisu, nebo ne. Jenže to už může být pozdě. Bylo by lepší dobrat se pravdy ještě dnes večer, dokud je vrah zde na dosah.“
Nadine k němu prudce vzhlédla:
„Chcete říci, že stále ještě věříte, že jeden z nás, v této místnosti…“ selhal jí hlas.
Poirot pomalu kýval hlavou, jako by přitakával svým myšlenkám.
„Zavázal jsem se vypátrat pravdu, nic víc než pravdu. Až dosud jsme jenom prosekávali to houští, které nám cestu k pravdě zakrývalo. Teď už máme kolem sebe trochu jasněji, a proto začneme znova z toho místa, kde jsem vám přečetl soupis závažných okolností. A kde jsem začal přemýšlet, jak si vyložit ty první dvě skutečnosti, jež si tak odporovaly.“
Plukovník Carbury se poprvé ozval: „Třebas byste nám už mohl prozradit řešení?“
Poirot odpověděl důstojně:
„Právě jsme k němu dospěli. Pročtěme si ještě jednou prvé dva body mého seznamu: Paní Boyntonová užívala kapky s digitalinem a doktor Gerard pohřešil injekcní stříkačku. – Máme tu tedy dvě nezvratné skutečnosti a mimo to víme, že Boyntonovi se od samého začátku chovali tak, jako by něco skrývali. Zdálo se tedy nepopíratelné, že někdo z Boyntonových musel tu vraždu spáchat. A přesto právě ty dvě skutečnosti hovořily proti tomu.
Pochopte: vzít koncentrovaný roztok digitalisu, to je sice chytrý nápad, protože paní Boyntonová tuhle drogu vlastně už delší dobu užívala, ale uvažujme, co by v takovém případě udělal kdokoliv z její rodiny? Jen jednu rozumnou věc, nalil by jed do lahvičky s lékem. Jedině tohle mohl udělat člověk, který má aspoň špetku rozumu a má přístup k léku!
Paní Boyntonová by dříve či později užila svoji dávku a umřela by. I kdyby pak byl v lahvičce zjištěn digitalis, mohlo se to pokládat nanejvýš za omyl magistra, který lék připravil. Určitě však by se nikomu nic nedokázalo.
Proč tedy byla ukradena injekční stříkačka? To se dá vysvětlit dvojím způsobem: buďto doktor Gerard stříkačku přehlédl a nikdo ji nikdy neodnesl, nebo byla stříkačka ukradena proto, že vrah neměl přístup k lahvičce s lékem. Jinak řečeno, nebyl to nikdo z rodiny Boyntonových.
Ty první dva body přesvědčivě dokazují, že zločin spáchal někdo mimo rodinu. Uvědomoval jsem si to, ale současně mě mátly známky viny vepsané jasně do tváří všech Boyntonových. Jak uvěřit, že tito lidé, skrývající jakousi vinu, jsou nevinní. Dal jsem se tedy do práce. Postupoval jsem obráceně. Nešlo mi od té chvile o to, abych dokázal jejich vinu, ale právě naopak, jejich nevinu.
Nyní jsme tedy tak daleko, že víme, že zločin spáchal někdo mimo rodinu Boyntonových. To je někdo, kdo nebyl v tak důvěrných stycích s paní Boyntonovou aby prostě mohl zajít do její jeskyně a manipulovat s jejími léky.“
Odmlčel se.
„V této místnosti jsou tři lidé, kteří nepatří do rodiny, a přece mají určitou spojitost s tímto případem. Pan Cope. kterého vezmeme na pořad jako prvního, se s Boyntonovými poslední dobu úzce stýkal. Můžeme u něho najít nějaký motiv, který by ho vedl k vykonání zločinu? Zdá se, že ne. Smrt paní Boyntonové pro něho měla právě efekt nepříznivý, protože znamenala definitivní konec jeho nadějí. Pokud by pan Cope nebyl zrovna posedlý fanatickou obětavostí ve prospěch svých přátel, nenacházíme žádný logický důvod, proč by si měl právě on přát smrt paní Boyntonové. Nelze ovšem vyloučit, že existuje nějaký jiný motiv, o kterém nemáme ani zdání. Neznáme totiž dopodrobna všechny vztahy mezi ním a Boyntonovými.“
Pan Cope se okamžitě důrazně ohradil:
„Zdá se mi, že zacházíte trochu moc daleko, pane Poirote. Uvědomte si laskavě, že jsem absolutně neměl příležitost ten čin provést a kromě toho chovám nejpřísnější úctu k lidskému životu! Lidský život je mi za všech okolností svatý!“
„Vaše absolutní nevina se skutečně zdá nepochybná, řekl Poirot. „Kdyby šlo o případ vymyšlený, byl byste právě proto silně podezřelý.“
Trochu se na své židli pootočil.
„Přejděme teď ke slečně Kingové. Slečna Kingová by mohla mít motiv. Má také potřebné lékařské znalosti. Je to žena silné povahy, energická. Protože však odešla z tábora před půl čtvrtou s ostatními a nevrátila se do šesti hodin, lze těžko usuzovat, že měla příležitost ten čin vykonat.
Nakonec posuďme situaci doktora Gerarda. Tady si musíme všimnout časového rozpětí, v němž byl zločin pravděpodobně spáchán. Podle toho, co nám tu naposledy řekl pan Lennox Boynton, jeho matka byla mrtvá už v 16,35. Lady Westholmová a slečna Pierceová říkají, že žila ještě v 16,16, když ony vyšly na

procházku. Mezi těmito dvěma údaji zůstává rovných 20 minut, čas, o němž nic nevíme. A teď pozor! Ty dvě dámy odcházejí z tábora, takže je doktor Gerard potkal, když se vracel. Neexistuje nikdo, kdo by dosvědčil, kde byl doktor Gerard během těchto dvaceti minut a čím se zabýval; dámy k němu byly obráceny zády. Šly přece z údolí ven. Bylo tedy docela dobře možné, aby zločin spáchal doktor Gerard. Jako lékaři by mu jistě nedělalo žádné potíže předstírat, že je stižen záchvatem malárické horečky. Řekl bych, že mohl mít i určitý motiv. Mohl si totiž přát zachránit jistou osobu, jejíž zdravý rozum byl v sázce. Ztráta zdravého rozumu je možná horší než ztráta života! Mohl třeba uvažovat tak, že stojí za to obětovat starý opotřebovaný život!“
„Máte fantastické nápady!“ ulevil si dr. Gerard.
Poirot nechal bez povšimnutí toto zvolání a pokračoval:
„Ale kdyby tomu tak bylo, proč by doktor Gerard upozorňoval na to, že jde možná o vraždu? Nebýt jeho upozornění plukovníkovi Carburymu, byla by smrt paní Boyntonové považována za přirozenou. Byl to doktor Gerard, kdo první upozornil na možnost vraždy. To by, přátelé, nebylo logické!“
„Nezdá se,“ poznamenal nerudně plukovník Carbury.
„Je tu ještě jedna možnost,“ pokračoval Poirot. „Paní Nadine Boyntonová před chvílí kategoricky odmítla představu, že by mohla být vinna její mladší švagrová. Síla jejích argumentů spočívala v tom, že její tchyně byla v kritické době už mrtva. Ale nezapomínejme, že Ginevra Boyntonová byla v táboře celé odpoledne a byl tu okamžik, kdy lady Westholmová se svou společnicí vyšly z tábora na procházku a doktor Gerard se ještě nevrátil.“
Ginevra se pohnula na židli. Naklonila se kupředu, hleděla na Poirota široce rozevřenýma očima, v nichž se zračil zvláštní údiv a ohromení.
„Já – já jsem to udělala? Vy si myslíte, že jsem to udělala já?“
Potom se prudce a s neobyčejným půvabem vymrštila ze židle a vrhla se napříč pokojem k doktoru Gerardovi. Svezla se vedle něho na kolena, přitiskla se k němu a zadívala se úpěnlivě do jeho tváře.
„Ne ne – ať to neříkají! Zase mě chtějí zavřít! Není to pravda! Nic jsem neudělala! Jsou to moji nepřátelé, chtějí mě dostat do vězení, zavřít mě! Musíte mi pomoci! Vy mi můžete pomoci, vy mi pomůžete, viďte?“
„Ticho, ticho, děťátko.“
Doktor ji něžně pohladil po hlavě. Pak se obrátil k Poirotovi:
„To, co říkáte, je nesmysl. Je to absurdní.“
„A což perzekuční bludy?“ mumlal Poirot.
„Ano, ale nikdy by to neprovedla takhle. Musíte pochopit, že ona by to byla udělala nějak dramaticky, například dýkou. Něco teatrálního, velká scéna, rozumíte? Nikdy ne tak chladně, logicky a promyšleně. Ujišťuji vás, přátelé, tohle byl zločin zosnovaný chladným zdravým rozumem.“
Poirot se usmál. Proti všemu očekávání se Gerardovi uklonil a ukončil toto intermezzo slovy:
„Je suis enti? rement? votre avis.“

KAPITOLA 18

„Nuže, pokračujme,“ pronesl Poirot. „Máme ještě hezký kus práce před sebou.
Doktor Gerard se na to dívá z psychologického hlediska, tak se tedy na ten případ podívejme nyní také tak. Probrali jsme už všechna zjištěná fakta, sestavili jsme jednotlivé děje do chronologického pořadí, probrali jsme výpovědi a důkazy.
Ale teď je třeba, abychom se zabývali psychologickým rozborem paní Boyntonové samotné. Ten bude mít, domnívám se, neobyčejně důležitou funkci v objasnění její smrti.
V mém seznamu závažných okolností jsem uvedl pod bodem tři a čtyři toto:
Paní Boyntonová tvrdošíjně trvala na tom, aby se její děti nebavily s cizími lidmi.
Kritického odpoledne paní Boyntonová svoji rodinu přímo vybídla, aby všichni odešli a nechali ji o samotě.
V tom byl také rozpor. Proč paní Boyntonová zrovna toho osudného odpoledne najednou úplně změnila svoji obvyklou taktiku? Copak její srdce roztálo a najednou chtěla být laskavá? To se mi podle všeho, co jsem o ní slyšel, zdálo nejvýš nepravděpodobné. Ale nějaký důvod k tomu neobvyklému jednání být musel! Jaký to byl důvod?
Podívejme se na povahu paní Boyntonové trochu blíže. Názory na ni byly všelijaké: stará tyranka, sadistka, zosobnění zla, šílená. Který názor je však správný?
Myslím, že nejvíc se pravdě přiblížila slečna Sarah Kingová, když v náhlém záblesku inspirace tehdy v Jeruzalémě spatřila tu starou ženu jako neobyčejně dojemnou postavu. Nejen však dojemnou – ale úplně bezvýznamnou.
Pokusme se vmyslit do psychologie paní Boyntonové. Narodila se s ohromnou ctižádostí, přímo žíznila po

tom ovládat druhé a ovlivňovat silou své osobnosti jiné lidi. Tyto vrozené sklony během svého života nijak neovládla, nesnažila se je zaměřit k ušlechtilým cílům nezkrotila je do příslušných mezí. Naopak, ona je v sobě živila! Ale čeho docílila? Kam to nakonec přivedla? Nestala se mocnou vládkyní. Nestala se obávanou a nenáviděnou v širokém okruhu! Stala se malým domácím tyranem jedné jediné izolované rodiny! A tak se později, jak mi to doktor Gerard vysvětlil, začala nudit, jako se všechny staré ženy jednou nabaží svého koníčka, když ho užijí do omrzení.
Hledala tedy možnosti, jak svou zvláštní zábavu oživit, jak najít nová vzrušení. Našla ji v tom, že své otroky uvedla do riskantnějších situací. Jenomže jí to nakonec místo vzrušení přineslo úplně nečekaný poznatek! Když se vypravila do světa, teprve tehdy si poprvé uvědomila, jak velice je bezvýznamná!
A teď konečně přijdeme k bodu číslo 10, k těm slovům, která paní Boyntonová pronesla ke slečně Kingové v Jeruzalémě. Sarah Kingová, jak vidíte, se dotkla pravdy, odhalila v plném rozsahu a nemilosrdně žalostnou bezvýznamnost role, kterou paní Boyntonová v životě hrála. A teď si, prosím, všichni pečlivě všimněte slov, která řekla slečně Kingové. Slečna Kingová říká, že je pronesla s takovou záští a ani se na ni při tom nedívala.
A řekla prý toto: ‚Já nikdy nezapomínám. Pamatujte si to! Do smrti si budu pamatovat každý čin, každou tvář, každé jméno, se kterým jsem kdy přišla do styku…‘
Ta slova měla na slečnu Kingovou ohromující účinek. Intenzita, s níž ta slova byla vyslovena, ten vášnivý, silný, i když chraplavý hlas! Účinek na slečnu Kingovou byl tak mocný, že jí ta slova utkvěla v mozku a vůbec si nepovšimla jejich zvláštního smyslu.
Cítí někdo z vás ten zvláštní smysl, prosím?“
Okamžik čekal.
„Zdá se, že ne. Ale cožpak, přátelé, nevidíte, že ta slova nejsou vůbec rozumnou odpovědí na to, co jí právě řekla předtím slečna Kingová? ‚Já nikdy nezapomínám…. Do smrti si budu pamatovat každý čin, každé jméno, každou tvář…‘ To přece nedává smysl! Kdyby byla řekla: nikdy nezapomínám na drzost – nebo něco podobného, ale rozhodně ne – tvář! Řekla přece – tvář!
„Ach!“ vykřikl Poirot a spráskl ruce. „Ale vždyť to přímo bije do očí! Ta slova, tak ostentativně pronesená ke slečně Kingové, vůbec nebyla slečně Kingové určena!“
Odmlčel se, aby si prohlédl výraz na tvářích posluchačů.
„Ano, přímo to bije do očí! A právě to byl v životě paní Boyntonové ten psychologický moment! Její vnitřní prázdnotu a společenskou bezvýznamnost jí právě ta mladá žena nemilosrdně odhalila. Byla plna bezmocného vzteku. A v tu chvíli kohosi poznala, tvář z minulosti, oběť, která jí byla vydána na milost a nemilost!
A to nás přivádí znovu k naší hypotéze, že zločin musel spáchat někdo mimo rodinu. Proč byla paní Boyntonová tehdy odpoledne tak nečekaně milostivá? To je nám teď jasné. Chtěla se své rodiny zbavit, protože, lidově řečeno, měla jiné želízko v ohni!
Chtěla mít volné pole pro své interview s novou obětí… A teď tedy, po těchto úvahách, projděme znovu události onoho osudného odpoledne.
Rodina Boyntonových odejde. Stará paní sedí před svou jeskyní. A prozkoumejte teď důkladně výpověď lady Westholmové a slečny Pierceové. Slečna Pierceová je svědek krajně nespolehlivý. Je nepozorná a dá se snadno ovlivnit. Lady Westholmová je naopak velice přesná, a pokud jde o fakta, až puntičkářsky všímavá. Obě se shodují v jednom: jeden z arabských sluhů přišel k paní Boyntonové, něčím ji rozčilil a rychle zmizel.
Lady Westholmová prohlásila s určitostí, že ten sluha byl napřed ve stanu obývaném Ginevrou Boyntonovou, ale asi si vzpomínáte, že stan doktora Gerarda byl vedle stanu Ginevry Boyntonové. Je možné, že to byl stan doktora Gerarda, do něhož Arab vešel…“ Plukovník Carbury mu prudce vpadl do řeči: „Chcete mi namluvit, že jeden z těch chudáků Arabů zamordoval tu paní injekční stříkačkou? Fantastické!“
„Počkejte, plukovníku! Ještě jsem neskončil. Připusťme, že ten Arab mohl vejít do stanu doktorova, a ne do stanu Ginevřina.
A co dále? Obě dámy prohlašují, že nemohly rozeznat tvář, takže toho sluhu nemohou identifikovat. Také neslyšely, co se tam mluvilo. Pochopitelně. Vždyť od velkého stanu k té skalní římse bylo 200 yardů. Lady Westholmová však toho sluhu přesně popsala, jeho rozedrané kalhoty a nepořádně omotané zavinovačky na nohou.“
Poirot se předklonil:
„A to mi bylo, přátelé, nápadné. Když nebylo možno rozeznat tvář, ani nebylo slyšet, co se mluví, bylo přece vyloučeno, aby lady Westholmová rozeznala, jaké měl ten sluha kalhoty a ovinovačky. To na tak

velkou vzdálenost nedokážete!
Tady se zřejmě stala chyba, nezdá se vám? Napadla mě podivná myšlenka: Proč tak podrobně popisuje ty rozbité kalhoty a nepořádně omotané ovinovačky? Nedělá to snad proto, že ty kalhoty právě rozbité nebyly a žádné ovinovačky ten člověk neměl? Jak slečna Pierceová, tak lady Westholmová toho muže viděly, ale z těch míst, kde seděly, nemohly vidět jedna druhou. To je patrné z toho, že lady Westholmová se musela zajít podívat, je-li slečna Pierceová vzhůru, aby přitom ujistila, že slečna sedí venku před stanem."
„Nebesa!" vydechl plukovník Carbury a prudce se narovnal. „Chcete říct…"
„Chci říci, že jakmile se ujistila, co dělá slečna Pierceová – jediný svědek, který byl vzhůru – lady Westholmová se vrátila do svého stanu. Natáhla si své jezdecké kalhoty, boty a khaki kabátek, upravila si hlavu po arabském způsobu, a to ze své kostkované prachovky a kusu pletací vlny, a v tomto úboru šla drze do stanu doktora Gerarda. Prohlédla si jeho lékárničku, vybrala vhodnou drogu, vzala stříkačku, naplnila ji a šla bezostyšně ke své oběti.
Možná že paní Boyntonová dřímala. Lady Westholmová byla hbitá. Chytla ji za ruku a vpíchla jí do zápěstí jed.
Paní Boyntonová zpola vykřikla, snažila se vstát, ale klesla zpět do své židle. Arab potom odkvapil pryč a byl podle výpovědi svědkyň jako spráskaný a vyděšený. Paní Boyntonová hrozila holí, snažila se vstát, ale klesla zpět do svého křesla.
O pět minut později lady Westholmová zajde pro slečnu Pierceovou, pronese svůj komentář ke scéně, kterou právě viděla, a vnutí slečně Pierceové svoji verzi. Pak jdou na procházku, zastaví se pod skalní terasou a lady Westholmová zavolá nahoru na starou paní. Odpověď nedostane. Paní Boyntonová je mrtvá. Ale lady Westholmová poznamená ke své společnici: ‚To je ale drzost, jen tak na nás zavrčet.'
Slečna Pierceová tu poznámku přijme bez námitek. Slyšela už několikrát, jak paní Boyntonová odpověděla na otázku jen jakýmsi zamručením. Odpřísáhla by s čistým svědomím, že to skutečně slyšela! Lady Westholmová se něco naseděla v různých výborech s ženami typu slečny Pierceové, takže přesně věděla, jak její vlastní autorita a šikovnost může takové ženy ovlivnit!
Jenom v jedné maličkosti jí její plán nevyšel: nedokázala včas vrátit injekční stříkačku. Neočekávaný návrat doktora Gerarda zmátl její plány. Doufala v jedno: že si zmizení stříkačky buď vůbec nepovšimne, nebo si řekne, že ji někam založil. Počkala do noci a potom stříkačku vrátila."
Udělal pauzu.
Sarah se otázala:
„Ale proč? Proč by měla lady Westholmová zabíjet paní Boyntonovou!?"
„Copak jste mi sama neříkala, že lady Westholmová stála velice blízko vás, když jste tehdy v Jeruzalémě mluvila s paní Boyntonovou? Slova staré paní patřila lady Westholmové! ‚Já nikdy nezapomínám! Pamatujte si to! Do smrti si budu pamatovat každý čin, každou tvář, každé jméno…' Uveďte si to do souvislosti s tím, že paní Boyntonová bývala dozorkyní v káznici, a napadne vás třeba taková zlomyslná myšlenka:
Lord Westholm se seznámil se svou ženou na parníku, kterým společně pluli z Ameriky. Lady Westholmová byla před svým sňatkem odsouzena za nějaký zločin a odpykala si trest.
Vidíte tu hrozbu, která před lady Westholmovou vyvstala? Její kariéra, její ctižádostivé plány, její společenské postavení – všecko bylo v sázce! Jaký zločin vlastně v minulosti spáchala? Za co si vlastně odpykávala trest, to zatím nevíme. Ale budeme to vědět brzy. Bylo to bezpochyby něco, co by zničilo její politickou kariéru. A uvědomte si, prosím, že paní Boyntonová nebyla jen tak nějaká vyděračka! Nezáleželo jí na penězích, ale na té rozkoši někoho ovládat. Byla by chvíli svoji oběť mučila a pak teprve s ďábelskou rozkoší odhalila pravdu. A to pokud možno velmi okázale!
Ne, dokud paní Boyntonová byla naživu, nemohla být lady Westholmová klidná. Poslechla příkazu paní Boyntonové, aby za ní přijela do Petry. Po celou dobu jsem si lámal hlavu, proč se lady Westholmová, která si tak zakládala na své výjimečnosti a na svém společenském postavení, vydala na tuto cestu jako obyčejná turistka. Jela, ale v hlavě se jí rojily nejrůznější plány, jak se zbavit paní Boyntonové. Postřehla svoji příležitost a bez váhání se jí chopila.
Dopustila se pouze dvou nepatrných chybiček. Za prvé řekla trochu příliš mnoho v tom popisu arabského sluhy, což k ní obrátilo moji pozornost. Za druhé si spletla stan doktora Gerarda se sousedním stanem a napřed nahlédla do stanu Ginevřina, kde v polospánku ležela Ginevra. Z toho pak vznikla historka, kterou mi později slečna Ginevra vyprávěla. O jakémsi šejkovi v převlečení. Bylo to napůl pravdivé, napůl zkresleno fantazií. Ginevra Boyntonová to sice vyprávěla v opačném pořadí, aby tomu příběhu dodala dramatičnosti, ale ta nápověď mi stačila."

Oddechl si.
„Brzy budeme mít jasno. Dnes jsme sňali lady Westholmové bez jejího vědomí otisky prstů. Pošleme je do vězení, kde bývala paní Boyntonová dozorkyní. Tam je porovnají s jejich kartotékou a dovíme se pravdu.“
Do ticha, které po tomto Poirotově závěru nastalo, náhle třeskla rána.
„Co to bylo?“ trhl sebou dr. Gerard.
„To byl výstřel,“ zvolal plukovník Carbury a vyskočil.
„Zdá se, že vedle v pokoji. Nevíte náhodou, kdo tam bydlí?“
Poirot zamumlal:
„Tak se mi zdá, že je to pokoj lady Westholmové…“

EPILOG
Zpráva z Večerníku:
„S politováním oznamujeme naší veřejnosti, že následkem nešťastné náhody zemřela dnes lady Westholmová, členka parlamentu.
Lady Westholmová, která často podnikala daleké cesty, vozila vždy s sebou malý revolver. Při čištění této zbraně nešťastnou náhodou vyšla rána a usmrtila ji. Smrt byla okamžitá. Vyslovujeme tímto hlubokou soustrast lordu Westholmovi, atd…“
Byl teplý červnový večer o pět let později. Sarah Boyntonová seděla s manželem v hledišti významného londýnského divadla. Dávali Hamleta. Sarah chytla Raymonda křečovitě za ruku, když z jeviště zazněla slova Oféliiny písně:

Jakpak já poznám lásku tvou, jakpak se nosí?
Má klobouček s mašlí, v ruce hůl, poutníček bosý.
Umřel, ach umřel! Bože můj, duši spas, amen!
Už v hlavách roste mu trávníček, v nohou má kámen!

Mladé ženě stahovalo hrdlo mocné dojetí. Ta zvláštní krása, ten líbezný, nadpozemský úsměv dívky, která se už dostala za hranici trápení, kde jsou skutečností mlhavé přeludy…
Sarah si pomyslila:
„Je úchvatná!“
Ten naléhavý, zpěvný hlas, který vždycky uchvacoval svou barevností, ten byl teď ukázněný a zvládnutý jako dokonalý nástroj.
Když spadla opona, vydechla Sarah:
„Jinny je velká herečka! Velká, vynikající herečka!“
Později se sešli všichni u slavnostní tabule v hotelu Savoy. Ginevra se zamyšleně usmívala a obrátila se náhle ke svému sousedovi, muži s překrásným plnovousem:
„Byla jsem dobrá, Theodore, co myslíš?“
„Byla jsi úchvatná, miláčku.“
Šťastně se usmála a zašeptala:
„Ty jsi ve mne vždycky věřil, vždycky jsi věřil, že bych mohla dokázat mnoho, okouzlit hlediště…“
U nedalekého stolu se nakvašeně durdil herec, který toho večera hrál Hamleta:
„Ta její sakramentská manýra! Samozřejmě, lidem se to líbí, ale já říkám, že to není Shakespeare! Všimli jste si, jak zkazila můj odchod ze scény?“
Nadine, která seděla naproti Ginevře, řekla:
„Jak je to vzrušující, že jsme tu v Londýně všichni pohromadě, že Jinny hraje Ofélii a že je z ní teď slavná herečka!“
Ginevra řekla vroucně: „Bylo to od vás báječné, že jste přijeli.“
„Normální rodinná oslava,“ prohlásila Nadine, jak se tak s úsměvem rozhlížela kolem stolu. Pak poznamenala k Lennoxovi: „Myslím, že by snad děti mohly jít na matiné, aspoň na kousek, už jsou dost velké a tolik by chtěly vidět tetu Jinny hrát!“
Lennox, teď už úplně jiný, šťastně vyhlížející muž jí s veselýma očima, pozvedl sklenku:
„Ať žijí novomanželé – pan a paní Copeovi!“
Jefferson Cope a Carol přijali přípitek se smíchem.
„Ať žije nevěrný nápadník!“ zvolala Carol. „Měl bys, Jeffe, raději připít na zdraví své první lásky – sedí zrovna naproti tobě!“
Raymond zasáhl:

„Jeff se červená. Nerad slyší, když mu někdo připomene staré časy.“
Pojednou zvážněl. Sarah ho vzala za ruku a jeho rozladění zmizelo. Podíval se na ni a široce se usmál:
„Vypadá to jako zlý sen!“
Úpravný pán drobné postavy se zastavil u jejich stolu.
Hercule Poirot, v plném gala, s kníry pečlivě navoskovanými, vysekl Ginevře hlubokou poklonu.
„Mademoiselle,“ oslovil Ginevru, „mes hommages. Byla jste dokonalá!“
Začali ho bouřlivě vítat a udělali mu místo vedle Carol.
Usmíval se na ně na všechny zářivým úsměvem, a když se znovu rozproudil hovor, řekl tiše Sarah:
„Eh bien, zdá se mi, že v la famille Boynton teď všecko výborně klape!“
„Vaší zásluhou,“ odpověděla Sarah.
„Váš pan manžel začíná být pomalu známý, začíná se prosazovat, všiml jsem si toho. Dneska jsem četl na jeho poslední knihu výbornou kritiku.“
„Myslím, že kniha je dobrá, i když je to jen názor manželky. Věděl jste o tom, že Carol a Jefferson Cope se konečně vzali? A Lennox a Nadine mají dvě hezké děti. Raymond říká, že jsou velice nadané. A Jinny – ta je, myslím, geniální.“
Zadívala se přes stůl do té překrásné přitažlivé tváře s korunou rudě zlatých vlasů a najednou sebou trhla. Její tvář zvážněla. Pomalu pozvedla sklenku ke rtům.
„Přípitek, madam?“ zeptal se Poirot. Sarah pomalu odpověděla:
„Najednou jsem si připomněla její matku. Podívala jsem se na Jinny a poprvé jsem uviděla tu podobu mezi nimi. Stejný vnitřní oheň – jenže Jinny se vznáší v plné záři úspěchu a štěstí a její matka žila ve stínu.“
Z protější strany se neočekávaně ozvala Ginevra.
„Ubohá maminka! Byla divná… Teď, když jsme všichni tak šťastni, je mi jí trochu líto. Nedosáhla v životě toho, co chtěla. Bylo to pro ni asi šíleně kruté.“ A téměř bez přechodu začala recitovat verše z Cymbelina; ostatní se do nich zaposlouchali, očarováni jejich hudebností:

„Ty nepoznáš už slunce zář, nepoznáš mrazných zim.
Jara už nedechnou ti v tvář, jsi nicota a dým, jen dým.“

„M“ KNIHY

SVAZEK 16

Lidové nakladatelství

AGATHA CHRISTIE
SCHŮZKA SE SMRTI

Z anglického originálu Appoitment with Death, vydaného nakladatelstvím Collins, London 1968, přeložila Martina Hánová. Obálku s použitím kresby Jiřího Říhy a vazbu navrhl Leo Novotný. Graficky upravil Milan Albich. V roce 1970 vydalo Lidové nakladatelství, Praha 1, Václavské nám. 36, jako svou 1327. publikaci. Odpovědná redaktorka Alena Vlčková. Vytiskl Tisk, n. p., Brno, závod 3, Český Těšín. Formát papíru 80/100. AA 9,40, VA 9,86. 216 stran. 13-34. Náklad 70 000 výtisků.

1. vydání.

26-053-70. Cena brož. 12,70 Kčs, váz. 17 Kčs